

Николай Александров

Феноменът НЛО

(хипотези, факти и нови загадки)

Светът винаги се е оказвал по-широк от нашите представи за него.

Всяко наше ново познание често пъти поставя повече въпроси, отколкото решава. Ние не знаем докога този процес ще продължи...

А може би чувството ни за хумор, както винаги, ще се окаже нашият най-добър съветник...

Авторът

НЛО – ХРОНОЛОГИЯ НА ЕДНО НАТРАПЛИВО ПРИСЪСТВИЕ

Загадките, свързани с неидентифицираните летящи обекти, винаги са вълнували хората. Трудно може да се намери проблем с такава многостранност, решението на който да засяга пряко мирогледа и съдбата на всеки жител на нашата планета. НЛО са наблюдавани от хилядолетия до наши дни. Те се появяват неочаквано по всички континенти и океани на Земята. Забелязани са също така на Луната и в космическото пространство. Напоследък подобни обекти са заснети и в невидимата за човека инфрачервена област на електромагнитния спектър. При това броят на регистрираните случаи не е никак малък. След Втората световна война близо 15 милиона жители на нашата планета са наблюдавали подобни обекти. Само в САЩ около 4 милиона американци твърдят, че са наблюдавали НЛО. В същото време системата за противовъздушна отбрана на тази страна, оборудвана със спътникови системи за проследяване и глобална мрежа за съобщения, регистрира всекидневно появата на от 5 до 1000 НЛО във въздушното пространство над планетата.

Като се има предвид, че само около 2% от наблюдаваните от хората НЛО могат да се приемат за достатъчно достоверни, то се оказва, че за последните 50 години са регистрирани около 300 хиляди обекта. Средностатистически погледнато, това прави приблизително 6000 обекта на година, или 500 обекта на месец. Тези данни, общо взето, се припокриват с данните, получени от въздушното и космическото разузнаване на някои от големите държави. В такъв случай може да се приеме, че в околоземното пространство ежедневно се регистрират средно 17 истински НЛО. Като под истински НЛО ще разбираме обекти, които не представляват продукти на съвременната цивилизация, като метеорологични балони, военни летателни апарати или природни феномени, като кълбовидни мълнии например. Впрочем единствено военновъздушните сили и космическата система за разузнаване на отделни държави са в състояние да регистрират надеждно и да отсяват по всяко време тези обекти. От тази гледна точка те се явяват като най-достоверен източник за информация по въпроса НЛО.

Ако се вземат предвид летателните характеристики на истинските НЛО и демонстрираните възможности на тези апарати, може да се заключи, че те са продукт на цивилизации, по-развити от нашата.

Статистическата обработка на данните от наблюдаваните срещи с екипажи на НЛО показва, че по-голямата част от тези апарати принадлежат на извънземни цивилизации, а някои от тях, около 15%, се явяват хронални капсули, пристигащи от бъдещето на човечеството.

От тази гледна точка може да се приеме средностатистически, че в рамките на едно денонощие около космическия остров, наречен Земя, средно акостират или се придвижват 14 извънземни космични кораба, като за същото време се осъществяват около 3 посещения на хронални капсули с хора от бъдещето ни. Забележимото присъствие на тези обекти създава необходимост от тяхното изучаване.

Научното изследване на този явно обективен феномен започва в годините след Втората световна война. Създават се редица организации, програми и проекти. Такива са добилите популярност американски програми „Знак“, „Злоба“, „Синя книга“. Френската „Жепан“, както и редица други по-малко известни.

Днес само в американския център за изследване на НЛО са съсредоточени над 100 хиляди съобщения от 133 страни, в това число и 12 хиляди фотографии на тези обекти. Основно приетата класификация на всички тези случаи е създадена през 1950 г. от професор Хайнек от САЩ, който групира съобщенията за НЛО в следните категории:

Срещи от „първи вид“. Представяват визуални наблюдения на НЛО на по-близки или по-далечни разстояния. Повечето от посочените случаи са именно такива. От тях могат да се направят заключения за вида и формата на обектите, за излъчванията от тях и за характера на тяхното придвижване в пространството.

Срещи от „втори вид“. Това са случаите, в които са намерени предмети и материални следи от живи същества, оставени от кацнали или претърпели авария НЛО. В каталога, съставен от Центъра за изучаване на НЛО в САЩ, за физически следи от неидентифицирани обекти може да се види, че в 37 страни са открити над 1200 такива следи. Тук трябва да се има предвид, че подобни находки са открити и на Луната, и на Марс. От намерените предмети могат да се направят изводи за материалите, от които са конструирани НЛО, за устройството им, а също и за нивото на технологичното равнище на тези, които са ги създали.

Срещи от „трети вид“. Представяват преки наблюдения върху пришълци – „енлонавти“, вътре или в близост до НЛО. Към този вид могат да се причислят и случаите на отвличане на хора от тези обекти (приети по-късно като срещи от „четвърти вид“), а също и тези, в които имаме прояви на лъчево въздействие на екипажите на НЛО върху земни

жители и екипажи на самолети. Трябва да се каже, че досега е направен системен анализ на повече от 800 кацания на НЛО, при което са осъществени контакти на техните пилоти със земни жители. В целия свят за последните 40 години са отбелязани над 150 документирани случая на отвлечения на хора от НЛО. Очевидно последните представляват богат източник на информация, даващ данни не само за интериора на НЛО, но и за характерни черти на техните екипажи. Някои от случаите дори дават представа откъде са долетели тези екипажи. След всичко казано дотук мнозина читатели биха си задали логичния въпрос: Защо при толкова много изброени случаи, те все още не са видели НЛО. Този факт не бива да ги учудва. Ако се вземе предвид големината и площта на земното кълбо, която е 510069000 км^2 , се оказва, че срещата на човек с НЛО не е чак толкова често явление. Страна като България, която има територия от 111000 км^2 , заема приблизително една петхилядна част от повърхността на планетата ни. При условие, че средно месечно около Земята се наблюдават около 500 НЛО и всяко от тези наблюдения се простира средностатистически на площ от около 1000000 км^2 , се вижда, че в небето на България ще се наблюдава средно веднъж в месеца подобен обект, и то за време от порядъка на около два часа. Освен това трябва да се има предвид, че посещението на подобен апарат може да се наблюдава от хората в повечето от случаите само от една двадесета от територията на страната ни.

В ясно и слънчево време един обикновен жител на нашата планета в равнинна местност е в състояние да наблюдава с невъоръжено око около 5000 км^2 от небесната сфера, взета на височина 40 км. При подобни условия човек може да съзре апарат със средни размери от порядъка на 15 метра в диаметър в небето, при сравнително много чист въздух до разстояние максимум 40 км от точката на наблюдение. В безоблачна нощ при наблюдение на обект, излъчващ силна светлина, това разстояние може да се увеличи до 120 км.

От гореизложените данни се вижда, че с очите си човек може да наблюдава за НЛО при добри климатични и географски условия през деня по-малко от една стохилядна част от земната атмосфера, при това само до височина 40 км. Що се отнася до хидросферата на планетата, покриваща 70,8% от повърхността на Земята, то възможностите за наблюдение там са минимални. Разбира се, хората от екипажите на подводниците, както и хората, контролиращи полетите на изкуствените

спътници на планетата ни, правят изключение в случая. Средностатистическият анализ показва, че вероятността всеки от нас да наблюдава или да се срещне с апарат, продукт на извънземна цивилизация, е равна на 0,05% в продължение на целия си живот. Казано с други думи, на всеки 2000 жители на нашата планета средно само един би имал такава възможност. Трябва да се има предвид, че тази вероятност за среща зависи силно от мястото на пребиваване и професията на всеки отделен човек. Така например не е без значение дали той ще работи като миньор под земята или като летец в небето. Твърди се, че около 10% от летците и почти всички космонавти и астронавти са наблюдавали подобни обекти. Тук трябва да се отбележи и фактът, че само около 40% от регистрираните НЛО са видими от човешкото око. Останалите 60% са били отбелязани само на радарните екрани и от инфрачервени камери. НЛО може да виси пред очите на даден човек и в същото време последният може да не го вижда. Съществуват и предположения, че някои от преминаващите НЛО не могат да се регистрират от съвременната техника, тъй като има случаи, когато НЛО са наблюдавани визуално от наблюдатели, но радарите и камерите не са могли да ги регистрират. Не е без значение и фактът, дали даден човек живее в област с повишена посещаемост от НЛО. Оказва се, че последните проявяват подчертан интерес към ракетни площадки, командни центрове, складове с ядрено оръжие, места, където са разположени мощни ускорители на елементарни частици, както и към зони, характеризирани се с природни аномалии. В това отношение хронологията на публикуваните вече материали по въпроса НЛО е достатъчно красноречива.

След първите атомни опити в Невада през пролетта на 1945 г., след бомбардирането на Хирошима и Нагасаки САЩ продължават ядрените си експерименти. Все по-многобройни стават заводите за атомни съоръжения. През този период летящите чинии се появяват масово и летят на групи в западната част на САЩ. В 1946 г. те са видени над областите, където работят заводите, произвеждащи атомни бомби: Лос Аламос, Оук Ридж, Ханфорд, Нюпорт, Индиана. През следващата 1947 г. НЛО се появяват най-често над четири западни щата: Айдахо, Орегон, Невада и Алабама, където се провеждат опитите с атомно оръжие. Други цели, които също интересуват посетителите, са въздушните бази и космодрумите, като центъра за изстрелване на ракети на голяма височина в Уайт Сендс, където неведнъж НЛО с приблизително 35 метра в диаметър са летели с 23000 км/ч на височина 90 км, въртейки се около изстрелваните ракети.

По това време руското ръководство също е обезпокоено силно от нарастващата активност на НЛО. След катастрофата с извънземен космически кораб, станала в Розуел в щата Ню Мексико през юли 1947 г., по нареждане на Йосиф Сталин сътрудници на КГБ извикали известния ракетен конструктор Сергей Корольов. На последния били предадени няколко книги, третиращи проблема за извънземните посещения, и купчина западни вестници и списания, в които имало публикации на тема НЛО. Корольов трябвало с помощта на няколко преводачки в тридневен срок да се запознае с тях. Ракетният конструктор предложил да вземе всичко въщи, да го прегледа спокойно и да го обсъди с други специалисти, но му отговорили, че това е невъзможно, и го завели в „специален апартамент за работа“. След няколко дни Йосиф Сталин го поканил в кабинета си и го попитал за мнението му по темата НЛО. Корольов отговорил, че според него НЛО не е оръжие на потенциален противник и не представлява сериозна заплаха за страната, но самото явление реално съществува и трябва да се изучи внимателно. Сталин благодарил на конструктора и казал, че се е допитал и до други видни специалисти, като Курчатов, Топчиев и Келдиш, и че те били също на подобно мнение.

В същото време, както и през следващите години, въпреки съществуващите заповеди за залавяне на НЛО американските въоръжени сили не са в състояние да предотвратят масираните разузнавателни полети на чуждопланетни кораби над северния пояс от стратегически бази за междуконтинентални ракети, пунктовете им за управление и складовете за ядрени бойни глави. Същото се отнася и до руските военновъздушни сили.

В много от случаите изстреляни ракети „земя-въздух“, насочени към НЛО, са били мигновено посрещани от лъч в невидимата за окоето област от спектъра. Ефектът на поразяване е бил разглеждан многократно при бавна прожекция на заснетите за случая специални филми от военновъздушните сили. Подобно заснемане е било предприето например през 1976 г. при посещение на НЛО над база на НАТО в Италия. Като парализирали възможността за нападение, НЛО са предприели кацания в много от базите на ВВС на САЩ. Такива посещения са били наблюдавани на 18 май 1954 г., 29 септември 1957 г., 12 юни 1961 г.

През следващите години посещенията от такъв характер продължават. Така например през 1968 г. в течение на три дни голям НЛО е увиснал над авиационната база „Нелис“ в щата Невада. През това време от него на три пъти се отделяли по-малки апарати, които кацали в района на главното летище на базата. В един от случаите групата военни, които

се отправили към мястото на приземяването, забелязали до кацналия малък апарат нисък на ръст енлонавт. Обаче когато се опитали да го хванат, били посрещнати от лъчево устройство, което парализирало първо полковника, който водел групата, а после и останалите за няколко минути.

В случая коментарът е излишен. Можем да добавим само едно изявление на началника на комитета на ПВО на Северноамериканския континент генерал Бенджамен Чидлоу, който казва: „Ние имаме огромен брой съобщения за летящи чинии. Възприемаме това много сериозно, тъй като вече загубихме много хора и самолети, когато се опитвахме да атакуваме НЛО.“

Генералът е имал право. На 2 юни 1956 г. два самолета „Старфайър“ от 27-а ескадрила на САЩ, въоръжени с ракети, били вдигнати за прехващане на НЛО. Единият от самолетите произвел пуск на една от ракетите срещу обекта. В този момент летящият диск отговорил на атаката с импулси на лъчево оръжие, които взривили първо ракетата а после и самолета. Двата пилоти успели да се катапултират от избухналия в пламъци самолет.

Позицията на НЛО в случая е ясна. Те не нападат никой, но са готови да отговарят на всяка агресия, парализирайки нападателите. Понякога при среща с военни самолети, когато не е предприето нападение срещу тях, тези апарати могат да си позволят „невинни“ закачки с изстребителите. Така например на 13 август 1967 г., намирайки се в района над Ялта на височина 10 хиляди метра, подполковникът от авиацията Вяткин наблюдавал вляво и по-високо от своя изстребител прехващач светещ диск с диаметър около 80 метра. Неочаквано обектът изпуснал млечнобял лъч с диаметър около 3 метра. В този момент летецът изпълнявал вираж и вече не можел да се отклони встрани. С част от крилото си самолетът докоснал лъча. В този миг нещо изтрещяло и стрелките на приборите на самолета започнали да се мятат. Вяткин останал с впечатлението, че лъчът притежавал известна плътност. Особено го поразило това, което станало миг след стълкновението: светещият лъч се „разсипал“ на малки блестящи точки, напомнящи угасващ празничен фойерверк.

През следващите години миролюбивото, но натрапливо присъствие на НЛО около планетата ни продължава.

По документи на Министерството на отбраната на САЩ, достигнали до пресата, в края на октомври и началото на ноември 1975 г. в продължение на две седмици над редица места за изстрелване на

суперчувствителни неутронни оръжия и бомбени бази са били забелязани неидентифицирани нисколетящи и неуловими апарати. Обектите са засечени както визуално, така и с радар от въздушни и земни команди и от предпазващи от саботаж специални части от базите на Лорингските въздушни войски в Мейн, Уортсмис АФБ в Мичиган, Малстром и Монтана. В тези и на други места за изстрелване на ракети в Северните щати военните лично докладвали, че обектите висят във въздуха на височина десет стъпки над силозите за ракети, преди да отлетят.

През следващата 1976 г. в продължение на цели три месеца НЛО извършват полети и продължават да висят в небето над стартовите позиции на ракетите и пунктовете за връзка и управление над редица бази. През същия период е напълно парализирана обикновената бойна дейност на споменатите по-горе военни обекти.

За подобни случаи се говори и в редица достигнали до печата rapopти на руските въоръжени сили. В един такъв rapopт се разказва за любопитна среща с НЛО, прелетял над шахти с руски балистични ракети: Няколко военнослужещи пътували към едно от ракетните подразделения, когато моторът на колата изведнъж заглъхнал. Машината спряла. Офицерите излезли от нея и на височина около 200 метра видели над главите им да прелита бавно и безшумно тъмен диск. От тялото му излизали лъчи, като единият от тях настойчиво опипвал най-близката ракетна шахта. Когато първият шок преминал, ракетчиците решили да включат прожектор, с чиято помощ да разберат какво все пак лети във въздуха. Когато обаче го насочили към летящия обект, прожекторът веднага изгорял. Тази „игра“ продължила, докато не се свършили всичките резервни лампи от комплекта. След като изгоряла и последната резервна лампа, НЛО отлетял. На следващия ден непознатото тяло отново преминало над ракетните шахти само че в обратна посока. Този път военните изобщо не направили опит да го осветят с прожектор. Нямало смисъл. Нещо повече, и в двата случая надеждната алармена система, отбелязваща всички промени в пространството около ракетното отделение, изобщо не реагирала на въздушния нарушител. Подобни случаи са ставали и над много други стратегически обекти на руската армия. Старши офицери са свидетелствали, че много често, когато са започвали тренировки с ракети, НЛО пристигали над силозите, увисвали над шахтите и ги осветявали със своите лъчи. Съществуват сведения, че при пробни изстрелвания на балистични ракети при учения, НЛО са отклонявали курса на ракетите, като са въздействали чрез лъч на електронното им навигационно оборудване. Подобни на описаните случаи са

ставали и над руските космодруми: „Байконур“, „Капустин Яр“ и „Плесецк“.

Явно е, че НЛО проявяват подчертан интерес към военните обекти на световните суперсили. Този интерес на НЛО към подобни обекти се запазва до наши дни. Така например в края на март 1990 г. НЛО извършват демонстрационни полети едновременно над Брюксел – над щаба на НАТО, и в Подмосковието сред най-гъсто разположените радарни системи и средства за противовъздушна отбрана в Европа, показвайки сякаш своето превъзходство и неуязвимост.

Над Брюксел на 31 март 1990 г. играта на криеница с изстребителите е продължила 75 минути. След засичането на НЛО с размери около 50 метра от радарните станции на НАТО в Глон (югоизточно от Брюксел) и в Семерзек (западно от столицата), контролиращи всички полети над Белгия, излетели два самолета F-16 да посрещнат нарушителя, движещ се със скорост 50 км/ч. На самолетите F-16 локаторите са с хоризонтален и вертикален обзор 90°. Скоро след излитането на радиолокационните екрани на изстребителите се появил предмет във вид на движеща се точка. Летците дали на бордните компютри програмата за съпровождане на целта. След като бордният компютър изпълни програмата и целта е уловена, на екрана на монитора от петно тя се превръща в ромб. При това положение локаторите вече автоматично следят целта, като във всеки момент на екрана на монитора започва да се отразява положението на обекта, разстоянието до него и скоростта му. В случай, че е дадена заповед обектът да бъде свален, при даден пуск самонасочващите се ракети за секунди го поразяват. В момента на прехващане на целта от изстребителите над Белгия НЛО за една секунда увеличил скоростта си от 280 км/ч до 1800 км/ч, като в същото време се спуснал от 3000 метра на 150 метра височина, като по този начин станал невидим както за преследващите го самолети, така и за радарните станции в Глон и Семерзек. Последните могат да засичат надеждно всички летящи обекти само на височина над 200 метра. На височина 150 метра самолетите F-16 не били в състояние да настигнат обекта поради голямата плътност на въздуха, която не им позволява да развият скорост, по-голяма от 1300 км/ч. След известно време НЛО отново се вдигнал бавно, така че да стане видим за радарите. По този начин играта на криеница продължила още близо час. Съмнението, че НЛО би могъл да бъде „невидимият“ за радарите американски самолет F-117-A „Стелт“, не би било основателно. Минималната скорост на F-117-A е 278 км/ч, а скоростта на наблюдавания обект на моменти е падала до 40 км/ч. Освен това няма нито един

самолет в света, който би могъл да лети на височина под 200 метра със скорост 1800 км/ч, при това, без да предизвиква свръхзвукови ударни вълни при преминаването на звуковата бариера. Нито един пилот не би могъл да понесе чудовищното ускорение, което се получава при смяна на скоростта от 280 до 1800 км/ч за време една секунда.

Аналогично на горното преследване през почти същия период от време се е разиграло и над Москва, само че преследвачите са били двойка руски изтребители.

Случайна ли е появата на НЛО приблизително по едно и също време над Брюксел и над Москва, или това е планирана инспекция на извънземните, при която са изследвани различията на двете системи при отреагиране на предизвикателството? В този аспект може би е правилно и да разгледаме конкретен случай, разиграл се на 13 септември същата година. (Случаят е описан в „Синята книга и други разсекретени документи за НЛО“.) На тази дата в началото на нощта дежурната смяна на една от руските станции за далечно радиолокационно обслужване зафиксирала на екрана на радара приближаване на огромен обект. Яркостта на маркера върху него е била такава, като че ли се приближава стратегически бомбардировач. По нареждане на началника на дежурната смяна операторите на станцията включили автоматичната система за разпознаване. В момента на прехващане на ответния сигнал обаче системата излязла от строя. „Гостът“ преминал на пълно поглъщане на вълните на радарната станция на разстояние около пет километра от нея и изчезнал от екрана на радара. Офицерите излезли от бункера за наблюдение. В този момент буквално над главите им прелетял черен триъгълен обект със страни, дълги около 15 метра. Дъното му било гладко, но не огледално, а матово, като че ли по него имало слой от сажди. По него нямало никакви отвърстия, устройства за кацане или илюминатори. Обектът изпратил нагоре три светлосини лъча. След това „гостът“ започнал да каца с тихо шумолене вертикално като вертолет. Неочаквано от средата на борда му блеснала синя искра и един ярък лъч счупил антената на радара. Тя започнала да гори много ярко, като че ли е от дърво, въпреки че била от стомана. Направляващите двигатели на антената се въргалияли встрани от нея, а самата тя била паднала на една страна. Загадъчният обект през това време кацнал в зеленчуковата градина недалеч от радиолокационната станция. Там той престоял един час и петдесет и седем минути. По време на престоя му часовете от въоръжената охрана на станцията изчезнали от постовете си. В момента, когато обектът излетял, те отново се появили от „нищото“ пред смаяните погледи

на офицерите. Часовниците по ръцете им били изостанали с толкова време, колкото бил продължил престоят на обекта. И двамата изчезнали войници били убедени, че са си стояли на своя пост през цялото време и не си спомняли нищо за посещението на загадъчния обект. В мястото на кацане на апарата листата, стеблата и доматиите са обезобразени и сплескани. Впечатлението е такова, като че ли са се намирали под огромен обемен взрив. Смачкана е даже каменистата почва. Но странно – много от храстите не са счупени, а са обезобразени като от налягане, действащо им от всички страни. Тук трябва да отбележим, че обектът е имал същите размери и форма като този, наблюдаван над Белгия. Нещо повече, през август 1968 г., близо 23 години преди описаните събития, обект с подобни размери и триъгълна форма бил наблюдаван от екипажа на руски стратегически бомбардировач Ту-16. Самолетът изпълнявал нощен полет на 11000 метра височина. Неговият командир В.Сопов забелязал вляво от курса на по-голяма височина светлини, които осветявали тъмна платформа с форма на триъгълник. Светлините били разположени по върховете на корпуса на обекта и имали матовобял цвят. След известно време триъгълният апарат извършил главозамайващ маньовър и стремително се отправил надолу. Приборите на бомбардировача работели нормално, нямало никакви препятствия, но екипажът изпитал неприятни усещания. Командирът бил на мнение, че подобно чувство се поражда, когато човек попада под насочено излъчване на радиолокационен прицел.

Но да се върнем към края на осемдесетте години. По времето, когато относителната стабилност между двата военнополитически блока в Европа, ОВД и НАТО, е вече под въпрос, може да се предположи, че визитите над двете столици, където са разположени шабовете на двата блока, както и над техни военни поделения, съвсем не е била случайна. Подобни посещения на НЛО на ракетни площадки и радиолокационни станции са били наблюдавани многократно и в други страни в по-предидни години. Така например в някои от страните от Източна Европа през юни 1978 г. е имало посещения на НЛО над редица военни обекти на височина средно около 5 км. Характерен за тези случаи е начинът на отреагиране на НЛО при облъчване от радиолокационните станции на съответните страни. При всички подобни засичания в момента на облъчване на НЛО от радарните станции защитата от претоварване на последните се е задействала и те са излизали от строя. В същото време в момента на облъчване върху НЛО се е наблюдавал светлинен стълб с височина до 10 км, като височината на този стълб е била

пропорционална на мощността на облъчващия радарен сигнал. Ако съответният радар е бил насочван в друга посока, а не към съответния увиснал обект, то радарната станция е функционирала нормално при всички наблюдавани случаи.

Съществуват и случаи, които за разлика от описаните показват, че НЛЮ контролират не само военните обекти и всички интересни събития по планетата ни, но и контролират полетите на човека в Космоса.

КОСМИЧЕСКИТЕ ПОЛЕТИ ПОД КОНТРОЛА НА НЛО

Разглеждайки поведението на НЛО, не можем да не отбележим големия интерес, който проявяват последните към космическите кораби на Земята. Нека се спрем хронологично на този интерес:

3 ноември 1957 г. Изстрелян е „Спутник“ с кучето Лайка на борда. Радарните станции, проследяващи полета на сателита, различават в близост до капсулата неидентифициран летящ обект.

12 април 1961 г. Корабът „Восток-1“ прелита над Северна Америка, радарна станция на НАСА засича пет НЛО, които се движат на голямо разстояние от капсулата.

3 октомври 1962 г. Уолтър Шира по време на орбиталния полет на кораба „Меркурий-8“ в информация до базата за поява на летяща чиния близо до кораба за първи път е употребил шифър, използвайки името „Дядо Коледа“.

16 юни 1963 г. Валентина Терешкова е на борда на „Восток-6“. Към края на полета, който продължава 3 денонощия, 22 часа и 50 минути, Терешкова докладва, че зад космическия кораб се движи някаква „мистериозна светлина“, която много я тревожи.

12 октомври 1964 г. Космонавтите В.Комаров, Б.Егоров и К.Феоктистов докладват от борда на своя кораб, че са следвани от предмет във формата на диск, който с голяма скорост променя положението си.

4 юни 1965 г. Космонавтът Джеймс Макдивит, прелитайки над Хаваите с кораба „Джемини-4“, е първият астронавт, фотографирал летяща чиния в Космоса.

4 декември 1965 г. Астронавтите Франк Борман и Джеймс Лавъл забелязали от борда на „Джемини-7“ две летящи чинии и от разстояние 800 метра направили отлична снимка на обектите, приличащи на гъби, с разположената си отдолу двигателна система. Интересно е да се отбележи, че месец по-рано, на 25 октомври същата година, в Пенсилвания (САЩ) е бил наблюдаван и заснет обект с описаната форма.

12 ноември 1966 г. Джеймс Лавъл и Едуин Олдрин наблюдават от борда на „Джемини-12“ два НЛО на не повече от километър от кораба. Те също фотографират двата обекта.

6 юни 1971 г. След 23 денонощия в Космоса „Союз-11“ се готви да се върне на Земята. Космонавтите докладват, че след тях се движи НЛО,

когато изведнъж корабът експлодира.

17 юни 1978 г. По време на комплексния полет на корабите „Салют-6“ и „Союз-29“ космонавтите Коваленко и Иванченко, влизайки в зададената орбита, съобщават, че НЛО лети направо срещу тях и излъчва ослепителна светлина. Когато ударът вече изглеждал неизбежен, неидентифицираният летящ обект мълниеносно се вдигнал и прелетял на няколко метра над двата космически кораба.

5 юни 1980 г. Космонавтите Малишев и Касънов изпробват новия кораб „Союз Т-2“, когато огромен космически кораб с дължина 500 метра се изравнява с тях. Малишев докладва в станцията „Байконур“, че е успял да заснеме кораба.

15 юни 1980 г. Космонавтите Валерий Рюмин и Леонид Попов, намирайки се в орбита, видели цял рояк блестящи точки. При прелитането на кораба над зоната на Подмосковието малката армада от НЛО преминала точно над него, след което изчезнала в Космоса. Същия ден и по същото време пилотите на няколко самолета, летейки в зоната на летището „Шереметиево“ и в близост до Звездното градче, докладвали, че са видели НЛО.

16 май 1981 г. Космонавтите Владимир Коваленко и Виктор Савиних от орбиталната станция „Салют-6“ наблюдавали извънземен космически кораб, който в началото се движел около тяхната станция на разстояние близо 1 км. Коваленко веднага започнал да снима. На другия ден НЛО се приближило на около 100 метра от станцията. Това разстояние позволило на космонавтите да видят три фигури в непознатия кораб. Те били с тъмни тела и сини очи. НЛО съкратил разстоянието на 30 метра от станцията. Тогава на руските космонавти се сторило, че трите фигури от непознатия кораб приличат на обикновени работи, лицата им били безизразни, почти безлични. Единият от космонавтите показал на извънземните звездна карта. В отговор пришълците показали своя карта, на която била изобразена цялата Слънчева система. След това космонавтът вдигнал палеца на своята дясна ръка. Изненадата му била голяма, когато същият знак бил повторен и от трите фигури в чуждия кораб. За да установят контакт с екипажа на непознатия космически кораб, руските космонавти си послужили с морзовата азбука, изпращайки с фаровете светлинни сигнали. В началото не последвала реакция, но след няколко минути се получил отговор, и то кодиран по морзовото писмо. А когато космонавтите започнали да излъчват отделни цифри и знаци, пришълците им отговорили по същия начин – с цифри и знаци, от които по-късно били съставени различни формули. На третия ден екипажът на

НЛО излязъл от своя кораб, и то без защитно облекло и апарати за дишане. Известно време той обикалял около руската станция, разглеждайки я, а след това се прибрал отново в кораба си. На четвъртия ден сребристосивкавият неидентифициран лелящ обект започнал бавно да се отдалечава от „Салют-6“ и след известно време изчезнал в Космоса. Цялата среща между НЛО и „Салют-6“ е била заснета, а филмът анализиран от специалните служби.

Март 1986 г. НЛО е забелязан в непосредствена близост до комплекса космическа станция „Мир“ – „Союз Т-15“, когато там се намират космонавтите Казим и Соловьев.

28 септември 1990 г. Космонавтът Стрелков видял кръгло тяло с абсолютно правилни линии да „виси“ над Земята. По размери било по-голямо и от най-големия земен космичен кораб. Обектът бил наблюдаван няколко секунди, след което изчезнал в Космоса.

От всички разгледани случаи става ясно, че нашата планета и космическите полети на хората са под постоянното наблюдение на извънземни космични кораби. Явно е, че извънземните внимателно следят и анализират всички по-важни събития, които стават по планетата ни.

НЛО И ПРОГРАМАТА „АПОЛО“

Специално внимание заслужават публикуваните съобщения за наблюдения на НЛО по време на изпълнение на лунната програма „Аполо“. Нека се спрем хронологично на тези наблюдения:

24 декември 1968 г. При орбиталния полет около Луната на кораба „Аполо-8“ космонавтите Джеймс Ловъл и Франк Борман фотографират следващите ги НЛО.

22 май 1969 г. От борда на „Аполо-10“ Томас Стафорд и Джон Йънг заснемат НЛО, който ги съпровожда по време на орбиталния полет около Луната и при завръщането им.

20 юли 1969 г. На около четвърт път до Луната три НЛО приближили кораба „Аполо-11“ на около три мили. Астронавтите ги фотографирали и уведомили базата в Хюстън. В навечерието на историческото кацане на Луната, когато модулът на космическия апарат се снижавал да кацне в кратер на лунната повърхност, следващите го три НЛО се разположили на ръба на същия кратер. Тези случайно прилетели обекти покрай капсулата били фотографирани от Едуин Олдрин. Снимките са публикувани за първи път през 1975 г. за списанието „Модърн пийпъл“.

Американските космонавти са били толкова впечатлени от това, което са видели след кацането на Луната, че в една от репликите, които се водят между тях и центъра за управление в Хюстън, Армстронг възкликва: „Тук се намират големи обекти, сър! Огромни! О, Боже! Тук има други космически кораби! Разположени са от другата страна на кратера! Намират се на Луната и ни наблюдават!“ По-нататък в разговора се включва и другият космонавт Олдрин, който вече използва кодирана терминология. Има сведения, че малко след прилуняването на модула извънземни са слезли от НЛО. Те били в скафандри. По време на пребиваването си на Луната Олдрин успява да заснеме филм, който показва наличието на НЛО. При това кацане на Луната Армстронг и Олдрин осъществяват среща с екипаж от чуждопланетните кораби.

14–24 ноември 1969 г. През време на целия си полет до Луната и обратно „Аполо-12“ е бил съпровождан от НЛО с огромни размери. Наблюдавайки го от борда на кораба, Чарлз Конрад възкликнал: „Имаме късмет! Изглежда, че те имат приятелски намерения спрямо нас.“

15 април 1970 г. „Аполо-13“ носи на борда си миниатюрен атомен заряд. Той трябвало да бъде взривен на Луната с цел да се помогне при

разчитането на лунната инфраструктура с помощта на научна апаратура. Задачата не била изпълнена. Причината за това неизпълнение се дължала на взрив на един от кислородните резервоари на кабината, който бил предизвикан чрез лъчево въздействие от прелитащ неидентифициран обект, следящ космическия кораб.

12 декември 1972 г. Екипажът на „Аполо-17“ е кацнал на Луната и провежда изследвания, когато внезапно е смутен от прелитащи тела. Съобщава Юджийн Сернън: „Странно! Какво ще кажеш сега? Какви са тези предмети, които прелитат над нас? Какво е това, Джек? Чуй, нещо ни е повредено...“

Харисън Смит (с развълнуван глас): „Аntenата ти! Какво чука така?... Нещо лети над нас! Още!... Имам чувството, че сме улучени от нещо... Виж тези предмети... Непрекъснато летят над главите ни...“

На Луната, както по всичко изглежда, има изградена база на една от извънземните цивилизации, които ни посещават, и всички кораби „Аполо“, летящи към нея, са се намирили като че ли под наблюдателния поглед на кораби на тази цивилизация. Съществуват редица факти, които показват, че последните не се намират от вчера на Луната.

НЛО НА ЛУНАТА

Особен интерес предизвикват публикуваните съобщения за движещи се обекти по повърхността на нашия спътник. Последните се забелязват особено често над „Морето на спокойствието“, където за първи път се прилуниха през 1969 г. американските космонавти. Така например на 18 май 1964 г. американските астрономи Харис и Крос в продължение на 1 час и 15 минути са наблюдавали светещо петно, което се придвижвало със скорост 32 км/ч по повърхността на Луната.

На 21 юни същата година Харис, Крос и Хеланд са засекли тъмен обект, който се е премествал с променлива скорост от 32 до 80 км/ч на юг от кратера „Рос-Д“.

На 11 септември 1967 г. наблюдатели от Монреал забелязват в „Морето на спокойствието“ тяло, което изглежда като паралелепипед с виолетови светлини по краищата. Тялото престава да се вижда близо до линията на терминатора (границата между деня и нощта), а след 14 минути около кратера Сабин за части от секундата избухва жълта светлина. Двадесет дни по-късно на същото място е забелязано ярко петно, придвижващо се със скорост 80 км/ч.

През 1968 г. американски изследователи забелязали как в района на кратера „Аристарх“ три червени светлинни петна се слели в едно. По същото време японски астрономи наблюдавали розово петно, което покривало южната част на този кратер. Впоследствие в кратера се появили две червени и една синя ивици, широки 8 и дълги 50 километра. Забележителното било, че те се виждали добре при пълнолуние, тоест тогава, когато лунната повърхност е залята с ослепителна слънчева светлина и е най-малко удобно да се наблюдават с телескоп светли петна.

Подобни наблюдения са извършвани и в по-далечното минало. На 12 октомври 1875 г. на границата на тъмната и осветената част на диска на Луната (терминатора) в центъра на „Морето на дъждовете“ е наблюдавана внезапно появила се ярка светлина. Светещото петно имало точно такъв бял цвят както осветената част на луната. То се движело по права линия на север. Когато петното преминало половината път, подобно петно се е появило на юг. Второто явление било точно копие на първото. Всичко свършило след 4 секунди. След известно време се забелязало светло петно на юг от кратера „Гримолди“. Крайната точка на неговото движение се видяла добре. Там петното се забелязвало

поразително ясно. Установено било, че скоростта на странния обект спрямо повърхността на Луната била по сметките на астрономите не по-малка от 63 мили/сек.

През есента на 1957 г. списание „Скайс енд телескоуп“ публикува снимка, направена от американския астроном Р.Къртис. На нея в единия край на Луната се вижда кратерът „Фра Мауро“ фотографирани с високочувствителна лента през 16-дюймов рефрактор на телескоп. В размитите лунни сенки ясно се различава геометрично правилен малтийски кръст. Щателната експертиза потвърждава, че фотографията не е фалшификат.

През лятото на 1969 г. на около 100 километра от кратера „Сабин“ се прилунява „Аполо-11“. Оказва се, че грундът на мястото на кацането е бил вече разтапян, но не от двигателите на лунния модул. Професор Т.Галд е стигнал до извод на базата на получените проби от мястото на прилуняването, че преди не по-малко от 100 хиляди години това място е било облъчено с мощен поток от енергия. Продължителността на въздействието е била от 10 до 100 сек. Неизвестният източник на енергия се е намирал достатъчно близо до повърхността на Луната, тъй като опаленият участък не е голям. Ясно е и, че разтопяването не е резултат от метеорит, защото там кратер не е имало.

Не бива да се забравя, че когато американските космонавти стъпват за първи път на Луната, те забелязват близо до мястото на кацане следи от вериги.

Трябва ли да ни се струва тогава странно поведението на сложния измервателен комплекс, доставен на Луната от експедицията на „Аполо-11“, който след неочаквано самоизключване самоволно се задействал отново, работейки по-добре. Батериите за автономно хранване на комплекса са работили така, сякаш някой ги е презареждал редовно.

Общо 579 са отбелязаните в специален каталог на НАСА странни обекти и събития на нашия естествен спътник, следени в продължение на последните четири века и неполучили до днес приемливо конвенционално тълкуване.

Впрочем, оказва се, че НЛО са срещани често не само на Луната, в космическото пространство и около земната повърхност, но и в океанските простори и дълбини.

СРЕЩИ С НЛО В ОКЕАНА

Разглеждайки поведението на НЛО като кораби на неизвестни чужди цивилизации, се оказва, че не е никак странно неидентифицирани кораби с дисковидна, цилиндрична и кълбовидна форма като срещаните от пилотите на самолети и като тези, който американските астронавти са видели на Луната, да са забелязвани многократно и в океаните на нашата планета.

В едно от съобщенията, дошло от Руския тихоокеански флот, се описва например наблюдаването на висящ над водната повърхност гигантски цилиндър с метален блясък, който отразявал силно слънчевите лъчи. Според наблюдателите, а те имат професионално око и точни прибори за измерване, обектът се намирал на височина 500–700 метра. От единия му край излизали множество по-малки тела, гмуркали се под водата, излитали от нея, след това многократно обикаляли около цилиндъра и изчезвали зад хоризонта.

В друго съобщение пък се докладва за случай, станал с един ледоразбивач, достигнал до значителна северна ширина през 1966 г. Вахтените на него били свидетели на странно явление. Близко до кораба сребристо пурообразно тяло с неустановен произход пробило със страшна сила триметровия лед отдолу и излетяло вертикално нагоре, за да се скрие след малко в облаците. Подобен случай е регистриран от борда на ледоразбивач през 1974 г. Близко до кораба внезапно от водата изскочило някакво сребристо кълбообразно тяло и светкавично изчезнало в небето. Съобщения с подобен характер е дошло и от японски търговски кораб. Както се разбира от него, летяща чиния с размерите на небостъргач, изскочила от водата, понесла се над палубата на плавателния съд и отново рухнала в океана, повдигайки огромни вълни. „Моряците ми се скриха в трюма, ридаяйки като жени“ – оплакал се капитанът на кораба, описвайки случая.

През 1945 г. членовете на екипажа на военния транспортен кораб на САЩ „Делароф“, който пътувал към североизточната част на Тихи океан за пристанище Сиатъл, видели през деня голям кръгъл обект, който според тях имал диаметър 45–75 метра. Той изскочил от водата, а след това изчезнал в южна посока.

Зарегистрирани са и случаи на поява на неидентифицирани обекти в Атлантически океан. През 1963 г. самолетоносачът на САЩ „Уеск“

плавал начело на 12 кораба. Внезапно неговите уреди открили подводен обект, движещ се със скорост 270 км/ч. Този обект съпровождал известно време групата кораби и е бил следен от приборите им, когато започнал да се спуска в дълбочина до 6000 метра от повърхността на водата.

През януари 1960 г. край бреговете на Аржентина било отбелязано присъствието на два обекта, чийто произход не могъл да се установи. Единият от тях спокойно си лежал на океанското дъно. След нормалните в такива случаи предупреждения тайнственият обект бил обстрелян с дълбочинни бомби. Без резултат. Сонарите в същото време сигнализирали за присъствието на още два обекта. Всички излази в открито море били затворени с помощта на голям брой кораби. И тогава... обектите изчезнали. Буквално се разтворили във водата.

Действително, съвсем непонятно, като се има предвид, че акцията на аржентинския флот била ръководена от американски офицери и била снабдена със супермодерно техническо оборудване.

Известен е случай, когато руска подводница била прехваната като в капан от шест внезапно появили се подводни обекта. Капитанът на подводницата се опитал да се освободи от тях с резки маневри под водата, движел се с пълен ход напред и назад, но те като вързани следвали неговия курс. След като си поиграли известно време „на котка и мишка“, непознатите обекти развили огромна скорост под водата и изчезнали в дълбините на океана.

В друг подобен случай руска подводница в подводно положение и движеща се с максимална скорост била бързо застигната от неизвестен обект, който минал буквално на метри от нея, след това завил нагоре и излетял във въздуха.

През юли 1969 г. капитанът и вахтените на американския военен транспортен кораб „Спероу“, пътуващ в Атлантически океан, наблюдавали как над кораба на височина 200 метра бавно прелетял дисковиден обект с диаметър 25 метра, при което радиовръзката на кораба веднага изчезнала. Прелитайки над кораба, обектът рязко завил настрани и, като увеличил скоростта си, се спуснал във водата на 5 мили от кораба, след което на повърхността на водата на това място в течение на няколко минути се виждал светещ кръг.

През ноември 1947 г. десетки членове на екипажа на ескадрения миноносец „Блекбърн“ в Индийски океан забелязали три кръгли светещи обекта, кръжащи над кораба. След седемнадесет минути те се потопили във водата сред фонтани от пръски. Тяхното по-нататъшно движение било проследено от хидролокаторите на кораба.

През 1972 г. на брега на Средиземно море близо до Савоя (Италия) много очевидци наблюдавали снижаването на дискообразен обект с диаметър около 80 метра, от който през определени промеждутъци от време са излизали лъчи, осветяващи повърхността на морето. Известно време дискът летял в кръг, като че ли очаквал нещо, а когато на 200 метра от брега под водата засветели някакви светлини, той се потопил на това място и изчезнал от погледите на наблюдателите.

В края на същата 1972 г. в продължение на 15 дни подводен обект с неизвестен произход си играл на криеница с норвежкия военноморски флот и дори с пристигналият на помощ флот на НАТО. Тайнственият обект последователно бил забелязан в околностите на Берген, Согндал и Согнефиорд, след което безследно изчезнал.

След този необикновен случай и във връзка с постоянно постъпващите сигнали американските власти организирали редица наблюдателни пунктове: на Бермудските острови, близо до Азорските острови и дори в околностите на Па дьо Кале.

За голямото разпространение на неизвестни подводни обекти във водите на световния океан говори и следният факт. При потапянето на батискафа „Триест“ в Марианската падина (най-дълбокото място на планетата) на дълбочина 1500 метра е забелязано доста голямо овално тяло с многобройни светещи точки по периферията.

В тясна връзка с гореописаните обекти могат да се разгледат и случаите на поява на светлинни кръгове на повърхността на океана. Подобно явление е било наблюдавано например от борда на руския експедиционен кораб „Владимир Воробьов“ по време на плаването му в Арабско море. По време на океанографски изследвания неговият екипаж изведнъж забелязал, че около кораба в радиус от 150–200 метра се въртяло ярко бяло петно, което постепенно се разпаднало на осем части. Ехолът отбелязал дълбочина на мястото 170 метра, като същевременно показал присъствие под кила на някаква маса на дълбочина около 20 метра. Явлението започнало в 23,30 часа и в един миг се прекратило точно в 24,00 часа. Характерна за случая особеност е, че в мига на настъпване на явлението излязъл от строя генераторът, който захранвал тралната лебедка. В същото време около кораба се наблюдавали строго повтарящи се импулси на някаква неестествена светлина. Светлината пробягвала по вълните под формата на осем въртящи се пречупени лъча, напомнящи перки на турбина. След половин час светенето силно отслабнало, а диаметърът на „колелата“ се намалил на 80–100 метра. И макар че не били чути никакви звуци, членовете на екипажа изпитвали сякаш

известно налягане върху тъпанчетата на ушите си. Наблюдавали се леки вълни и се създавало впечатление, че водата вибрира.

През 1973 г. моряците от черноморския кораб „Антон Макаренко“ видели светещо колело в Малакския пролив към два часа през нощта. Отделните светли петна внезапно се превърнали в ивици с широчина 10–15 метра, радиално отделящи се от кораба. Но скоро краищата им се пречупили в една посока, като образували колело, което започнало все по-бързо да се върти в посока, обратна на часовниковата стрелка. След това светлинната феерия изчезнала.

Ще дадем още едно съобщение. Офицери от английския кораб „Патна“ в западната част на Индийски океан обърнали внимание на два светещи кръга, които се въртели със завидна съгласуваност, сякаш били нанизани на някаква ос. Те определили скоростта на въртенето им – около 160 км/ч, при диаметър на кръга около 600 метра.

Досега само в Индийски океан са били забелязани най-малко 50 пъти светещи кръгове. Общото за тези наблюдения било, че светенето се появявало от дълбочините, внезапно преминавало в бързо въртене и след това отново изчезвало в дълбините на океана.

През 1887 г. близо до нос Рейс членове на екипажа на английския кораб „Сибириън“ наблюдавали появил се изпод водата голям светещ диск, който бавно се издигнал на височина 16 метра. Известно време той се движил срещу вятъра, а след това спрял, бързо се издигнал в небето и се скрил в облаците. Цялото явление продължило около пет минути.

Излитания от водата и изчезването в небето на неизвестни обекти са били наблюдавани също през 1953 г. в Средиземно море, през 1955 г. близо до брега на Калифорния, през 1957 г. край бреговете на Англия, през 1967 г. близо до крайбрежието на Венецуела и през 1979 г. в Червено море. Обратният процес на потапяне във водата на неидентифицирани летящи обекти също са наблюдавани многократно. След Втората световна война случаи на падане или потъване под водата на такива обекти са зафиксирани през 1950 г. в Мексиканския залив, през 1956 г. край бреговете на Калифорния и през 1968 г. край бреговете на Венецуела.

Какво може да се каже за обекти, които са в състояние да се движат с лекота еднакво добре и в океанските дълбочини, и във въздушните простори над планетата, и в космическото пространство, на Луната и по повърхността на други планети от Слънчевата система. При това, проявяващи в повечето случаи разумно от човешка гледна точка поведение.

АВАРИИ И КАТАСТРОФИ НА НЛО

Съществуват случаи на срещи с НЛО, при които е невъзможно да се даде обяснение на последните, ако ги разглеждаме като природни явления, образци на земна техника или като плод на колективна халюцинация на хора. Нещо повече, съществуват публикувани в пресата сведения за оставени материални следи, които недвусмислено показват, че НЛО не са апарати, продукт на нашата цивилизация. Това са случаите, в които са намерени предмети и материални следи, оставени от кацнали или претърпели аварии НЛО. В каталога, съставен от центъра за изучаване на НЛО в САЩ, за физически следи от неидентифицирани обекти, може да се види, че в 37 страни по света са открити над 1000 такива. Тук трябва да се има предвид, че подобни находки са открити визуално и на Марс. От намерените предмети и апарати могат да се направят изводи за материалите, от които са конструирани НЛО, за устройството им, а също и за технологичното равнище на тези, които са ги създали.

Една от първите аварии на НЛО е на 2 юли 1947 г. в района на град Розуел в щата Ню Мексико в САЩ. На тази дата между селищата Корона и Розуел в земната повърхност се блъснал и разбил на парчета голям дисковиден обект. Местните жители открили в пустинята отломки и останки от човекоподобни същества. Научното изследване, проведено от авиоразузнаването на САЩ, показало, че летящият диск, катастрофирал на това място, е конструиран от леки устойчиви материали. Що се отнася до съществата, които са го управлявали, било установено, че те са се катапултирали от кораба преди взривяването му. Телата на четири от тях били открити приблизително на 4 км на изток от мястото на падане на кораба. Те били обезобразени и в стадии на силно разложение, тъй като до намирането им почти седмица са били плячка на гризачи, насекоми и микроорганизми. Учените са дошли до заключение, че четирите същества само на вид са човекоподобни, но биологически и еволюционно не са сходни с хората. Вътрешният им строеж напомнял строежа на телата на насекомите.

В началото на октомври 1947 г. в северозападната част на Райската долина, северно от град Феникс в щата Аризона бил намерен друг катастрофирал диск с диаметър 10 метра. В него били намерени телата на двойка малки хуманоиди, високи около 1,5 метра. Единият от тях бил открит вътре в падналия обект, а другият бил намерен полуизлязъл от

люка на кораба. Анализът на данните от изследванията разкрил голямо сходство между този и предишния случай, станал в началото на юли.

На 25 март 1948 г. край гр. Ацтек, щата Ню Мексико, САЩ, катастрофирал диск с диаметър 30 метра. При падането си той бил засечен от три отделни югозападни радарни станции на САЩ. Зоната на падането била определена точно чрез това засичане и незабавно била предадена информация на противовъздушната отбрана, ръководена по това време от генерал Джордж Маршал. Той, както се твърди, се свързал с групата „Маджестик-12“, а също така и с екипа за вътрешнопланетни явления към дирекцията на военното контраразузнаване. По това време групата работела на Кейп Хейл, щата Колорадо, и нейната задача била да събира и превозва до определени секретни бази повредени или катастрофирали НЛО. След няколко часа разузнавателната част открила катастрофиращия апарат на около 20 км от гр. Ацтек. Генерал Маршал заповядал отбой на противовъздушната отбрана. След това към мястото на падането били извозени с хеликоптери учените доктор Лойд Барнер, д-р Карл Хайланд, д-р Джером Хайнсейкър и д-р Робърт Опенхаймер. От всички тях била изисквана клетва за свръхсекретност. При огледа се установило, че външната облицовка на диска била от лек, приличащ на алуминий метал, толкова издръжлив, че по-късно устоял на направените опити за термично въздействие с температури от порядъка на 10000° Келвин. Не били в състояние да го пробият дори режещи инструменти с диамантен връх.

Дискът се състоял от големи метални пръстени, които се въртели около кабина, намираща се в центъра им. Липсвали винтове, нитове или каквито и да било други скрепителни елементи. Имало илюминатори, които изглеждали като метални и само при внимателно разглеждане се виждало, че са прозрачни. Изследователите проникнали във вътрешността на диска благодарение на процеп в един от илюминаторите. Те разширили отвора и влезли в кабината. След натискането на бутон във вътрешността на кабината в корпуса се отворила скрита врата. Цялата секция на кабината била с диаметър 18 фута (5,5 метра). В нея били открити четиринадесет малки хуманоида, високи от 36 до 42 инча (0,9 до 1 метра). Телата били обгорени и имали тъмнокафяв цвят. Двама от хуманоидите били отпуснати върху пулта за управление. Другите 12 трупа лежали на пода. Д-р Буш и д-р Нойман открили, че командният пулт има касетки, които може да се издърпат, но липсвало каквото и да е опроводяване в тях. Една „книга“, състояща се от подобни на пергамент листове, с качеството на пластмаса съдържала странни йероглифи,

подобни на санскритските. Д-р Бронк, физиолог и биофизик, разгледал трупове и помолил да бъде докарана охладителна апаратура за тяхното консервиране. Демонтираните части на диска заедно с трупове били откарани в Райт Хилд – военновъздушна база „Райт Патерсън“. Покъсно представители на BBC направили дисекция на телата.

При изследването на хуманоидите било установено, че средната височина на телата им била около 1 метра. Чертите на лицата им били монголоидни, с непропорционално големи глави, с големи очи, малки носове и уста. Средното им тегло било около 18 кг. Ръцете, дълги и тънки, стигали до коленете им. Дланите завършвали с ципа между пръстите. Нямали храносмилателна система подобна на човешката, нито чревен тракт. Външно не се забелязвали органи за размножаване. Вместо кръв имали безцветна течност без червени кръвни телца, която миришела на озон. При изследването се оказало, че възрастта на телата им била около 30 години, докато възрастта на мозъка им била на около 500 години по земното легоброене.

На 7 юли 1948 г. в 14,29 часа местно време в Мексико на 45 км южно от гр. Ларедо се разбива странна летателна машина. Според очевидци тя е била засечена от радар над щата Вашингтон в 13,22 часа и е прелетяла четири хиляди километра за един час. Незабавно на местопроизшествието пристигнали представители на мексиканската армия и на военновъздушните сили на САЩ. Обектът бил открит от американските самолети едва в 2,15 часа на 8 юли. Дванадесет часа след катастрофата машината продължавала да дими. Външната обвивка на кораба била разпръсната от експлозията и наоколо били намерени малки парчета от нея. Според изследователите машината трябва да е имала диаметър 27 метра и височина 8 метра. В димящите останки било намерено тялото на някакво същество. Височината му била 1,37 метра, а главата му несъразмерно голяма спрямо тялото. Орбитите на очите му се оказали прекалено големи за човешко същество. Другите черти на лицето не оставяли съмнение, че тялото принадлежи на извънземно същество. Представителите на армията направили над 500 снимки. След огледа на специалистите още същия ден тялото било натоварено на хеликоптер и изпратено във военновъздушната база „Хуайт Сендс“ в щата Ню Мексико.

През 1952 г. подобен апарат извършва аварийно кацане на територията на авиобазата „Едуардс“, щата Калифорния. Корабът е с дисковидна форма и диаметър 27 метра. По периферията му са разположени илюминатори, почернели от високата температура. Апаратът е евакуиран в авиобазата „Райт Патерсън“.

На 21 май 1953 г. в района на гр. Кингман, щата Аризона, катастрофира дисковиден обект с диаметър 10 метра, с изпъкнала повърхност и височина около 7 метра. Обектът е направен от неизвестен метал, подобен на алуминия. Намерен е забит на около 50 см в пясъка, без следа от структурни повреди. В долната му част е бил открит входен люк с размери 1 на 0,75 метра. Не са открити устройства за приземяване. В кабината на кораба изследователите видели два въртящи се стола, много неизвестни уреди и екрани за наблюдение. Намерено било и тялото на единствения пилот. Той бил висок около 1,20 метра, с тъмнокафяв тен, две очи, две уши и малка кръгла уста. Облеклото му се състояло от сребрист метален костюм, като на главата му имало шлем, направен от същия материал. Останките от дисковидния обект били изследвани за радиация, но не било открито нищо.

През 1959 г. от катастрофирал летящ обект били извадени труповете на двама хуманоиди, високи 2,10 метра, които били откарани за изследване във военновъздушната база „Райт Патерсън“. Лицата им имали високи и широки чела. Очите били изтеглени към слепоочията, което им придавало азиатски вид. Хуманоидите имали малки нос и устни, с малка и леко заострена брадичка. Косата им била много дълга и руса. Независимо от малките разлики в лицата им, хуманоидите приличали на близнаци. Телата им, поставени във формалин, били съвсем бели, вероятно поради липсата на кератинови гранули, които придават кафеникав оттенък на нормалната човешка кожа. Очите им били светлосини и не се отличавали от човешките. Ръцете им били като на хората, но по-слаби, докато стъпалата им имали съвсем малки плоски пети. При изследването се оказало, че хистоничното тегло на клетките им било необичайно и далеч по-ниско от това на човешките клетки.

През лятото на 1962 г. в района на авиобазата „Холоман“ в северната част на щата Ню Мексико извършва аварийно кацане НЛО с диаметър 22 метра и височина 4 метра. По данни на радиолокационните служби за контрол кацането е извършено при скорост 160 км/ч. При падането апаратът се е плъзнал по повърхността на Земята, изкопавайки малка яма. На борда на кораба били открити телата на двама пилоти с ръст 1,10 метра, облечени в сребристи комбинезони. Както телата, така и апаратът са транспортирани в базата „Холоман“. Отделни части от катастрофирания обект са изпратени в различни лаборатории за изследване.

На 10 декември 1964 г. в 2,00 часа през нощта започва операция за откриване на катастрофирал НЛО в района на територията на форт

„Рилей“, щата Канзас. При направеното разследване се оказало, че той бил без пилот.

През 1966 г. в пустинен район на щата Аризона военно подразделение по време на учение вижда група пилоти около кацнал вследствие авария на Земята НЛО. След схватка с извънземните един от тях е задържан и почива след направената му инжекция.

Според свидетелства на бивш офицер от разузнаването на САЩ за периода от 1966 до 1968 г. в щатите Охайо, Индиана и Кентъки са претърпели авария още 5 НЛО. Разбитите или пленените кораби на извънземните се пазели по това време в базите „Райт Патерсън“, „Ленгли“ и „Мак Дил“. Според показанията на бивша служеща в база на ВВС „Райт Патерсън“, където е работила в отчетната служба за постъпващи материали, свързани с НЛО, в каталога на базата са наброявали повече от 1000 експоната. В замразено състояние са се съхранявали повече от 30 пилоти на НЛО. Съществуват сведения, според които през осемдесетте години те били пренесени в секретна военноморска база на остров в Тихи океан.

Според описания на очевидци пилотите на дисковидните НЛО изглеждат по следния начин: ръст около 1,20 метра, непропорционално голяма глава спрямо тялото, разположени широко големи, леко стеснени очи, големи и дълбоки очни ябълки. Вместо нос имат малка издатина с едно или две отворстия, вместо уста – малък отвор, който, изглежда, не служи за говорене и хранене. Имат дребни зъби. Вместо уши имат малки вдлъбнатини. По тялото липсва окосмяване. На главата или няма коса, или има лек пух. Данните от изследвания на мозъка не са известни. Ръцете им са дълги и тънки. В отпуснато състояние достигат до коленете. Дланите им се състоят от три или четири пръста с ципи между тях. Пръстите им са тънки, краката с крехка костна структура. Имат нещо като кръв – безцветна течност, миришеща на озон. Кожата им е сива. Шията им е тънка и често не се вижда под облеклото. Имат високо и голямо чело с издатина на него. Някои от хуманоидите са от женски пол. Средното им тегло е около 18 кг. От аутопсията е установено, че възрастта им е над 200 години по земното летоброене.

Наред с намерените малки хуманоиди, макар и много по-рядко са намирани и гиганти с ръст над 2 метра. Техните тела са бели, с ръце като човешките, но по-слаби и по-дълги. Очите им са големи и сини, леко изтеглени към слепоочията. Гигантите имат малък нос и малки устни и уста. Косата им е дълга и руса.

Като непосредствена причина за катастрофите с летящи дискове се

смята пробив от неизвестно тяло в техните корпуси, който причинява бърза декомпресия и загиване на екипажите. Изследванията са показали, че пилотите на катастрофиралите НЛО са получавали изгаряния на дробовете от тежката земна атмосфера. Анализът на катастрофите от последните няколко години показва, че извънземните са наясно с този проблем и са се опитали да изработят норми за безопасност, които да им позволят да останат живи в нашата атмосфера, преди да се приземят в случай на аварийна ситуация.

Според генерал Маршъл от ВВС на САЩ екипажите на НЛО са от други планети и са приятелски настроени към земните жители. Присъствието им около отбранителни обекти и летища им дава възможност при нивото на тяхната техника да нанесат унищожителен удар върху земните въоръжени сили във всеки момент, ако се наложи. Но очевидно те нямат такива намерения и земните жители нямат основание да изпитват страх от тях.

Въпреки че повечето от известните случаи на катастрофи на НЛО са главно от южните щати на САЩ, трябва да се има предвид, че такива стават и в много други части на планетата ни.

На 5 март 1983 г. НЛО нахлул във въздушното пространство на Сибир от североизточна посока със скорост 75000 км/ч (около 20 км/сек). Веднага бил засечен от радарните станции. Няколко минути по-късно обектът бил посрещнат от два изстребителя прехващачи МиГ-25, които изстреляли по него няколко ракети. След като бил улучен, неидентифицираният летящ обект засветил ярко и, клатейки се, паднал. Специален спасителен отряд намерил на мястото цилиндричен обект, висок 6 метра и широк 10 метра, от който стърчала тринога за кацане. Обектът бил изследван близо седем години в няколко изследователски института. Резултатите показали, че обектът е с извънземен произход.

На 13 октомври 1987 г. в 8,35 часа при провеждане на бойно учение в Сибир от зенитно ракетно поделение внезапно се появява НЛО, който опипва и заслепява радарите с тънък блестящ лъч. Ракетите на един от зенитните комплекси се подчиняват на системата за визуално наблюдение и управление. Секунда по-късно една от тях вече лети срещу неканения обект с форма на голям елипсоид. Пред очите на войниците от разчета ракетата „земя-въздух“ избухва в металното яйце. Тутакси то пада и се връзва в земята на 25 метра от позициите. Бойците почти не чуват взрив, но усещат страшен удар в земята и наскочат от бронирани машини. Като хипнотизирани те наблюдават сцена като от фантастичен филм на ужасите. Огромното тяло, потънало наполовина в земята,

не се е взривило, а само горната му част се разпукала като черупка на кокоше яйце. Скоро от падналия обект излизат странни същества. Войниците още не са дошли на себе си от изумлението, когато виждат пет хуманоида с огромни глави, големи черни очи и гумени хоботи върху устата, които са привързани на две места. Хуманоидите напускат своя изпотрошен кораб и след кратко съвещание внезапно около тях се появява светлинно кълбовидно тяло. То започва да се върти, издавайки неистови звуци. После пламва и гори с ярко бяла светлина. След секунди пламтящото тяло нараства, издува се, става два пъти по-голямо и се взривява, излъчвайки ослепителен пулсиращ блясък, който залива войниците. Когато фойерверкът отминава, всичките 25 войници на поделението са се вкаменили. Или по-точно, структурно са се превърнали в нещо, близко на ворта. Това е показал анализът, направен в една секретна лаборатория, където са пренесени всички вкаменени войници и парчетата от НЛО. След продължителни изследвания в различни лаборатории не е станало ясно как е управляван летателният апарат и каква сила го е движела, защото в него не е открит нито двигател, нито система за управление. Случаят с падналия обект е станал известен в подробности благодарение на двама войници, очевидци на произшествието, спасили се по чудо.

На 29 януари 1986 г. в района на селището Долнегорск в Приморския край около 8,00 часа вечерта местните жители забелязали кълбо с червен цвят, което летяло в северозападна посока. Полетът му бил безшумен и се извършвал успоредно на земната повърхност. На височина около 600 метра обектът се връзал в скален ръб на планински масив. По местни ориентирни била определена скоростта на обекта на около 15 м/сек (48 км/ч). На мястото, където обектът се блъснал в скалата, се появило светене, което по яркост можело да се сравни с искрата при късо съединение на високоволтов електропровод или при електрозаваряване. Представителите на изследователската група, които пристигнали скоро след произшествието на височината, открили следи от високотемпературно въздействие върху почвата, нарязана от неизвестен вид излъчване растителност и образци, принадлежащи явно на разрушилия се НЛО. На мястото на катастрофата били открити шест петна с намагнитени силициеви скали! За изследователите този факт бил пълна изненада, тъй като силицият не е магнитен материал и според съвременните представи да бъде намагнитен е също толкова трудно, колкото и да се намагнити например дървена пръчка или тухла. Резултатите от изследванията на парчетата от НЛО, направени в три научни центъра и единадесет

научноизследователски института в Русия, породили повече въпроси, отколкото отговори. Рентгеноструктурните анализи открили стъкловидно състояние на въглерод!. При изследването на сложния въглероден материал в него били открити кварцови нишки с дебелина 17 микрона. В нишките имало прокарани златни жички. Без съмнение изследваните образци били плод на висока технология и не били със земен произход.

Странните въздействия на явлението върху околната среда не приключили и след катастрофата. Когато завършили първия етап от изследванията, членовете на експедицията се фотографирали на мястото на катастрофата – и нова загадка: всички заснети кадри се оказали осветени.

Освен над сушата има случаи, при които НЛО са се взривявали над океана, без да оставят следи. Съществуват и случаи, при които при взривяване на НЛО са оставяни значителни материални следи. Един от тях е взривът на НЛО над територията на Северна Бразилия през 1957 г., при който са се запазили остатъци от корпуса му. Анализът на метала показва, че това е сплав от магнезий и стронций, която не е достъпна за земните технологии. Неговото специфично тегло е 1,86. Анализът на сплавта показва, че в магнезия няма остатъци от живак, а има примеси от барий и стронций. Промислените инсталации на Земята до 1960 г. не са били в състояние да произведат магнезий без примес на живак. През октомври 1990 г. в Китай претърпява авария неидентифициран летящ обект. Металографският анализ на сплавта, от която е направен НЛО, проведен в Пекинския университет, показва, че нейна основа се явява алуминият. В сплавта има също така магнезий, цинк и други редки земни елементи. Сходни по компоненти съединения се използват в ракетостроенето. Използваната сплав е много здрава, устойчива на вибрации и на резки температурни разлики. Съществена особеност на остатъка от НЛО е неговата необикновена кристална структура. Установено е също така, че изотопните свойства на магнезия, влизащи в сплавта, се различават от свойствата на магнезия, получаван на Земята. По отношение на анализа на съдържанието на сплавта случаят е аналогичен с този от Северна Бразилия.

През 1995 г. в ледници на Хималаите са открити телата на шестима извънземни и останки от космическия им кораб.

Според думите на непалски офицер, участвал в издирвателните операции, корабът и трупове на пришълците били открити от алпинисти. Правителството на Непал се обърнало с молба към правителството на САЩ да помогне при извършване на операцията за прибиране на находката. Самата операция продължила няколко месеца, защото

останките на катастрофирания кораб били разхвърляни на труднодостъпни места на площ от близо 8 км². Височината на намерените извънземни била около метър. Те имали непропорционално големи глави и очи и къси слаби крайници. Намерените части от кораба били направени от блестящ метал и били с размери средно около 2 метра.

На 7 май 1989 г. в 13,45 часа по Гринуич кораб на военноморските сили на ЮАР съобщил на базата си в Кейптаун, че върху екраните на радарите се е появил НЛО, който се е движел по посока на крайбрежието със скорост 5746 морски мили в час (10641 км/ч). От базата отговорили, че обектът е зафиксирал от други военни и граждански РЛС.

В 13,52 часа по Гринуич обектът навлязъл във въздушното пространство на ЮАР. От Земята били направени няколко безуспешни опита за радиовръзка с летящия обект. Тогава от базата на ВВС във Валхала били вдигнати във въздуха два самолета „Мираж“. При приближаването на самолетите обектът с огромна скорост изменил траекторията на полета си. „Миражите“ не били в състояние да повторят тази маневра.

В 13,59 часа командирът на авиозвено доложил, че обектът се наблюдава от бордния радар и визуално. От Земята постъпила команда да се обстреля обектът с експериментално лазерно оръдие „Тор-2“. Командата била изпълнена. По обекта се забелязали няколко ярки блясъка. Той започнал да се люлее, продължавайки движението си в северна посока. В 14,02 часа пилотите на самолетите доложили, че обектът бързо губи височина – с около 1000 метра/минута. След това НЛО пикирал под ъгъл 25° и рухнал на Земята в пустинята Калахари на 80 км от границата на ЮАР с Ботсуана. Скоро на мястото на катастрофата дошли офицери от военновъздушното разузнаване, експерти и лекари. Те намерили там яма с диаметър 150 и дълбочина 12 метра, в която се намирал сребрист дискообразен обект. Пясъкът и камъните около летателния апарат били стопени. Мощно електромагнитно излъчване извадило от строя електронната апаратура на експертите. Обектът бил откаран в секретна база на ВВС на ЮАР за по-нататъшни изследвания. Диаметърът на летящия диск бил около 18 метра, височина – 9 метра, а теглото му около 50 тона. Източникът на движение на обекта не е установен. Оpozнавателни знаци върху повърхността му липсвали с изключение на едно изображение, наподобяващо стрела в полусфера. Любопитно е да се отбележи, че подобно изображение е имало върху диск, приземил се в САЩ през април 1964 г.

При изследването на обекта, приземил се в пустинята Калахари, се

е случило нещо, което силно изненадало експертите. Отначало бил чул силен звук, след което върху НЛО се открило нещо като люк. Той бил отворен от експертите с помощта на хидравлично устройство. Пред тях се показали две човекоподобни същества в прилепнали костюми в сив цвят. Те били изпратени веднага в болница. Различните уреди, вещи и инструменти, извадени от обекта, били предадени за по-нататъшно изследване. Изследванията на пилотите на НЛО показали, че те имат ръст съответно 1,22 метра и 1,37 метра. Цветът на лицата им бил сиво-синкав, кожата – гладка и много еластична. Липсвали коси и каквото и да е било окосмяване. Главата била твърде голяма според нашите представи. Лицето – с изпъкнали кости. Очите – огромни, без зеници, леко повдигнати встрани. Носът се състоял от две дупки. Устата била като процеп, без устни. Зъбите били малки според нашите пропорции. Уши не се забелязвали. Ръцете били тънки, почти до колената, като китките завършвали с три пръста, с кожата ципа между тях. Гърдите и коремът им били покрити с набръчкана кожа. Бедрата – тесни и малки, краката – къси и тънки. Полови органи не били открити. Стъпалата завършвали с три пръста, без нокти и ципа. В секретния доклад на разузнавателната служба се посочва, че хуманоидите се държали агресивно, издраскали дълбоко лицето и гърдите на лекаря, който се опитал да им вземе за изследване кръв и образци от тъканите. Предполага се, че двете същества контактували помежду си телепатично. Отказвали всякаква храна. По-нататъшното изследване на сваления кораб с извънземните пилоти продължило в секретна база на американските ВВС.

Вероятността корабът на извънземните да е бил свален само с помощта на лазерното оръдие е твърде малка, като се имат предвид защитното покритие и възможностите на НЛО. Възможните причини за катастрофата на НЛО могат да бъдат две. Корабът или е претърпял авария при навлизане в земната атмосфера, или е бил свален от друг космически кораб. Подобен извод може да се направи и за катастрофите на другите космически кораби, тъй като в историята на НЛО не липсват сведения за космически битки между извънземните.

ПАЛЕОКОНТАКТИ И СРЕЩИ С НЛО В БЛИЗКОТО И ДАЛЕЧНОТО МИНАЛО

В историята на човечеството съществуват редица свидетелства, които говорят за присъствие в миналото на планетата ни на представители на високоразвити цивилизации. Най-ранните от тези свидетелства датират от близо петстотин хиляди години. През пролетта на 1990 г. при изготвяне на сеизмични карти на Антарктида с помощта на дистанционни методи на заснемане под 3500 метра лед и сняг бе открито човешко лице, изсечено в скалите, с размери около един квадратен километър. Американските учени, открили тази находка, определиха възрастта ѝ на близо половин милион години. Шокиращото в случая е, че намереният барелеф се оказа напълно идентичен с барелефите, открити преди това на Марс, Луната и Венера. Известно е, че през 1972 г. американската сонда „Маринър-9“ в областта на марсианското плато Елизий откри изображение на човешко лице с размери 1,5 на 0,5 км и височина близо половин километър, гледащо към Космоса. На девет километра западно от него през 1976 г. от сондите „Викинг-1“ и „Викинг-2“ бяха заснети геометрично правилни пирамидални форми, като най-голямата от тези форми се оказа с височина един километър и дължина на основния ръб 1500 метра. В сравнение с Хеопсовата пирамида, която има височина 146 метра и дължина на основния ръб 233 метра, тя се оказа истински гигант. В областта на южния полюс на Марс специалистите от НАСА откриха форми, наподобяващи изоставен град, който нарекоха „Град на инките“. Към този град водят редица пътища. Вече е доказано, че Марс е имал по-плътна атмосфера в миналото и по повърхността му са текли буйни реки – запазени са техните корита. Но пътищата към „Града на инките“ са построени, след като планетата е започнала да губи атмосферата си преди около два милиона години. По степента на ерозията може да бъде определено и времето им на използване. Градът е съществувал преди 200–500 хиляди години. Човечеството тогава едва е надзъртало от пещерите.

На шест километра от марсианския сфинкс има абсолютно точен кръг с диаметър около километър, който не може да бъде кратер поради прекалено големите си размери. Подобни кратери не се забелязват на нито една снимка от повърхността на Марс. Точно в центъра на това образувание се намира идеално кръгла и плоска площадка. Недалеч от

„Града на инките“, в областта Кидония, е заснет дисковиден катастрофирал кораб.

За да се изясни окончателно въпросът със сфинкса и пирамидите на Марс, на 25 септември 1992 г. с ракета „Титан“ от „Кейп Канаверал“ във Флорида бе изстреляна сондата „Марс Обзървър“. Тя трябваше да извърши проучвания на червената планета в продължение на една марсианска година, състояща се от 687 дни. Сред множеството задачи, които ѝ предстоеше да изпълни, е и детайлното заснемане на всяка педя от повърхността на планетата, като даде окончателен отговор на въпроса за пирамидите и сфинкса. За съжаление при пристигането си на марсианска орбита на 21 август 1993 г. американските космически специалисти съобщиха, че контактът с „Марс Обзървър“ е неочаквано загубен. Връзката със сондата е прекъсната, часове преди тя да извърши заснемане на интересните обекти на Марс.

Изпратените от Русия космични апарати „Фобос-1“ и „Фобос-2“ през юли 1988 г. също прекратиха излъчването си при загадъчни обстоятелства. Връзката с единия от „Фобос“-ите се прекъсна, след като предаде на Земята телевизионно изображение на прелитащ над Марс вретенообразен обект. През първите шестдесет денонощия от полета си над Марс двете сонди „фобос-1“ и „фобос-2“ също трябваше да извършат подробно картографиране на повърхността на планетата и детайлно заснемане на интересните обекти. В програмата им се включваше и изследване на всички кухини с големина над 100 метра под повърхността на планетата. За странните прекъсвания на работата на сондите „Марс Обзървър“ и „Фобос-1“ и „Фобос-2“ може да са отговорни както извънземни сили, така и служби на двете големи държави, които да са заинтересовани информацията за двете мисии да се запази в пълна тайна. Все пак стойността само на полета на „Марс Обзървър“ е близо един милиард долара. През 1997 г. край червената планета ще бъде поредната космична станция. Вероятно тя ще предаде снимки от спорните райони, ако отново не се случи някое необикновено ново прекъсване на работата.

При изследването на повърхността на Венера от американската междупланетна станция „Пайниър-Венера-1“ през 1979 г. с мощен радар под плътния облачен слой на платото „Тера Иштар“ бе открито също човешко изображение, аналогично на Марсианското от платото Елизий. Изпратената през август 1990 г. американска междупланетна станция „Магелан“ направи още по-детайлно изследване на повърхността на Венера. При обработката на получените данни от нея вероятно ще се открият нови интересни детайли.

Почти еднаквата възраст на барелефите от Земята, Марс и Венера показва, че преди близо половин милион години на планетите от Слънчевата система са пребивавали представители на цивилизация, която е можела да извършва междупланетни космични полети. Еднаквите изображения на лица по различните планети вероятно представляват своеобразен знак на неизвестната хиперцивилизация, че планетата е посетена и изследвана от нейни представители. Възможно е барелефите да са изсечени в скалите чрез мощен лъч, насочен от космичен кораб, висящ над повърхността на съответната планета. Известно е, че при прилуняването на „Аполо-11“ мястото на кацане на лунния модул се оказало вече обработено с мощно и кратко температурно въздействие преди повече от сто хиляди години от неизвестен източник. Не е изключено в главите на откритите барелефи да е скрито някакво послание към тези, които ще посетят съответните планети. Неслучайно НАСА сформира през юни 1990 г. експедиция за изследване на барелефа, открит на Антарктида. Резултатите от тази експедиция още не са публикувани.

Колкото и странна да се окаже действителността, засега не може и да се гадае за равнището на тези, които преди половин милион години са извършвали космични полети. Може само да предполагаме по вида на изобразеното лице, че представителите на тази цивилизация са приличали на нас, че не е изключено те да са създали човечеството по свой образ и подобие. От съществуващите по онова време милиарди животински видове по Земята те са избрали един, който с най-малки генетични корекции би развил интелект на качествено ново равнище с възможност за бързо усъвършенстване.

Както вече беше казано, първите по давност свидетелства за извънземни посещения датират от близо 500 хиляди години.

Вторите по давност свидетелства за палеоконтакти на Земята датират отпреди близо дванадесет хиляди години. Те представляват различни скални рисунки на летящи дискове, намерени в пещери на територията на Великобритания, Франция, Испания, Тибет, Източен Сибир и Сахара.

Приликата между неповтарящите се поредици ДНК в човека и шимпанзето е по-голяма, отколкото между мишката и плъха. Типичният протеин се различава с по-малко от един процент в двата вида. Що се отнася до хромозомния набор – шимпанзето има 24 двойки хромозоми, докато при човека те са 23. Втората и третата двойка хромозоми при шимпанзето са слепени при човека в една чрез транслокация. Освен

това се забелязват и 7 допълнителни инверсии (завъртане на хромозомите около определен център) на хромозомите на човека спрямо тези на шимпанзето. Изследванията на митохондрийната ДНК показват че всички тези генетични корекции са извършени преди повече от половин милион години. Все пак скелет от вероятно най-стария предшественик на маймуните е открит в Северна Америка и е на възраст близо 70 милиона години, а следи от човекоподобни същества с ръст около 140 см, ходили изправени преди близо 3,6 милиона години, са открити на територията на Кения. Щом генетичното различие между човека и шимпанзето е толкова малко, защо умственото е толкова голямо. Тайната се крие в мозъка – единственият вътрешен орган на човека, който е три пъти по-голям от това, което би могло да се очаква за мозъка на примат с размерите на човека. При сравнението между обема на мозъка и обема на мозъчния ствол в няколко вида примати и един таралеж е установено, че разстоянието между човека и шимпанзето е по-голямо, отколкото между шимпанзето и таралежа. Как човек постига своята неповторимост.

Достатъчна е само малка модификация в гените, които регулират скоростта на растежа, за да могат и маймуните да се сдобият с мозък, голям колкото човешкия. Няма да се получи обаче човешки мозък, ако се разшири мозъкът на шимпанзе, като се запазят същите отношения между отделните му дялове, тъй като мозъкът на човека ще се различава по относителните размери на съставлящите го Дялове. Освен това отдавна е известно, че човешкият мозък е организиран коренно различно от мозъка на другите примати. При макака и шимпанзето двете полукълба на главния мозък, общо взето, изпълняват едни и същи функции и се получава ненужно дублиране. При човека мозъкът е устроен така, че двете полукълба изпълняват различни специализирани функции. При делфините, които имат мозък дори по-голям от човешкия, също няма специализация на двете полукълба по отношение на функциите. За сметка на това обаче има специализация във времето. При тези интелигентни същества едното полукълбо работи 12 часа, след което се сменя от другото, така че делфинът е винаги буден и в съзнание.

През 1938 г. в една пещера от Западен Тибет от китайски археолози бяха открити 1000 кобалтови диска с отвор по средата. От този отвор излиза двойна спираловидна бразда с клиновидни йероглифи. Китайски учен след неколкогодишен труд разчел тази писменост и твърди, че на дисковете е записана историята на малък народ, дошъл от звездите с космически кораб преди дванадесет хиляди години. Хората на този

народ били малко по-дребни и крехки от земните жители, но приличали на тях. Не разполагайки с големи технологични ресурси и възможност да се върнат там, откъдето са дошли, извънземните с течение на времето се претопили в морето от хора. Неслучайно китайският професор Чи Путей е открил през 1938 г. до дисковете скелети на странни същества с огромни глави. Вероятно подобно нещо се е случило и с други космически кораби на същата цивилизация, кацнали на територията на Западна Европа и Сахара. Малко или много, космическите пришълци, смесили се с хората, ускорили човешката еволюция. Между другото периодът преди 11600 години се е характеризирал не само с поява на извънземни представители, но и с големи катаклизми. Съществуват предположения, че в споменатия период е потънал легендарният континент Атлантида, като в същото време броят на хората на Земята рязко е намалял. Не е изключено появата на първите пришълци да е свързана именно с някои небесни катастрофи. Според митологията на догоните и намерените клиновидни знаци в Тибет „хората от небето“ са дошли от звездата Сириус, след като са пътували осем земни години. Сириус, най-ярката звезда на северния небосвод, представлява тройна звездна система (Сириус А, В и С) и е отдалечена от Земята на разстояние 8,7 светлинни години.

Тези факти навеждат на мисълта, че вероятно звездолетите на пришълците, кацнали преди дванадесет хиляди години на нашата планета, са се движили със скорост, близка до тази на светлината. Причината за предприетото пътуване вероятно е била предстоящото избухване на червения гигант Сириус В, което впоследствие е превърнало звездата в бяло джудже. Вероятно цивилизацията, дошла от планетната система на Сириус, се е разселила и на други подходящи близки планети в космоса. Представителите на тази цивилизация, попаднали на планети с по-добри условия на живот от Земята, са успели по някакъв начин да съхранят технологичната си мощ и да потърсят своите събратя по разум. Вероятно тази е причината от дванадесет хилядолетия до наши дни дисковидни апарати да посещават планетата ни. В този контекст е интересно да се отбележи, че от периода преди 12000 години са открити твърде интересни находки. Така например в едно свлачище в щата Аризона са открити черепи на хуманоиди с два рога на главата. Въпросните пришълци са били изтребени групово в този далечен период. Този факт навежда на мисълта, че е имало битка с други пришълци в споменатия период.

До третото хилядолетие пр.н.е. рисунките, намерени в пещерите на Източен Сибир, Сахара и Западна Европа, изобразяват само дисколети.

Отпреди близо пет хиляди години на редица места по Земята започват да се появяват скални рисунки, наподобяващи по форма космични ракети и самолети, характерни за равнището на днешната цивилизация. Скални изображения с подобен характер са открити в Централна и Северна Америка, Индия, Китай, Япония, Ирак, Египет и Гърция. От третото хилядолетие пр.н.е. по планетата ни започват да се строят и различни мегалитни постройки, като пирамидите в Египет и зикуратите в древен Вавилон. Ето какво пише гръцкият историк Херодот за Вавилонската кула:

„Насред светилището е построена здрава кула, дълга и широка по една стадия. Над тази кула се възправя друга. Над нея още една и така осем на брой. Стълбата, която води нагоре, е изградена отвън и се вие около всички кули. По средата ѝ има площадка и място за сядане, на което да си почине човек. В най-горната кула има храм, а в него голямо легло с красиви покривки, златна масичка. В храма няма статуи на божества и никое човешко същество не може да прекара там нощта освен една жена от околността, избрана измежду всички други от Бога, както казват халдейците, неговите жреци.“

Боговете пришълци не само построили кулата, но и се отдавали там на плътски удоволствия, твърди Херодот. Месопотамската кула била смятана за център на Вселената и за митична връзка между небето и Земята. Явно боговете, посетили Земята преди близо пет хиляди години, са успели да построят и останалите вавилонски стъпаловидни кули, величествените зикурати, високи до 90 метра, като този в Ур. Впрочем най-старата известна пирамида в Египет – тази на Джосер от четвърта династия, е също стъпаловидна и е от същия период, в който са строени зикуратите в Двуречието. Според някои сведения с исторически характер, боговете, построили зикуратите на шумерската цивилизация, са дошли от планетна система около звездата Алдебаран – „а“ от съзвездието Телец, която отстои на разстояние 68 светлинни години от нашата планета.

В митологията на редица народи от това време се говори и за други богове с големи възможности, които пристигат от далечни звезди, учат хората на различни неща и летят на крилати машини. Такива свидетелства намираме в Библията, в индийския епос „Махабхарата“, в преданията на индианците в Америка, в елинската култура, в китайската митология. Както изглежда, това трето поред нашествие по планетата ни продължава в този си вид до бурното технологично развитие на нашата цивилизация от последните сто години.

Представителите на развитата цивилизация, започнали да ни посещават преди пет хиляди години, са имали техника, до която все още не сме достигнали. По всяка вероятност те са долетели до Земята с космически кораби; които са се движели с досветлинни скорости от близки звездни системи, намиращи се на разстояние до двадесет светлинни години. Възможно е най-големите мегалитни постройки от древността да са построени под влияние на космическите пришълци. Знае се, че мегалитни постройки има открити и на Марс, както и на други планети от Слънчевата система. От древногръцки източници е известно, че египетските жреци ревниво криели своите научни знания, които според тях били получени от бог Тот. Един от най-древните и загадъчни богове на Западен Египет – Тот, е бил почитан като творец на науките и изкуствата, изобретател на писмеността и покровител на библиотеките. На него се приписва и изобретяването на теглилките, водните часовници и мярката за дължина. Жреците, ръководещи строежа на Хеопсовата пирамида, дълго, но безуспешно са търсели някакъв уред, оставен от Тот, който им бил необходим за строежа на пирамидата. Кой е бил всъщност бог Тот и откъде би могъл да получи широките си познания? Отговор на този въпрос може да се получи от откритата през 1991 г. от френски изследователи тайнствена стая, недалече от кариерата Ал Харрах в Египет. В нея бе намерен огромен мумифициран астронавт с височина над два и половина метра. Огромният хуманоид, пришълец от Космоса, има широка уста без език и няма уши и нос на огромната си глава. При изследването му от световноизвестни учени бе установено, че тялото на астронавта е мумифицирано преди 4500 години, по времето на строежа на Хеопсовата пирамида. До тялото на хуманоида френските археолози са намерили полиран кръгъл металически диск с непонятна писменост по него, ръждясал метален костюм с останки от изкуствена материя и таблички с изображения на планети и звезди, на които освен това били гравирани и някакви космически кораби и въздухоплавателни машини. По всяка вероятност събратята на мумифицирания астронавт са участвали не само при строежа на Хеопсовата пирамида, но и на другите най-големи пирамиди на Хефрен и Микерин. Не е изключена възможността те да са създали и пирамидите на Марс.

Голямата марсианска пирамида е ориентирана строго по посоката север-юг по меридиана на планетата по същия начин, по който е ориентирана Хеопсовата пирамида на Земята – отклонението е само три минути и шест секунди спрямо меридиана на планетата. Впрочем столицата на Египет Кайро, преведена на арабски като Ел Кахир, означава

Червена планета (такава е Марс). Малко хора знаят, че нашият Григориански календар представлява малко усъвършенстваният Египетски календар, датиращ отпреди 4500 години, който е създаден по времето на строежа на Хеопсовата пирамида. Съществуват предположения, че големите пирамиди на Марс и на Земята играят роля на своеобразни гравитационни маяци за тези, които са ги създали. Подобно на морските фарове по островите вероятно те направляват извънземните кораби по трасетата на космическия океан. Земята, както и останалите планети от Слънчевата система, излъчва гравитационни вълни при движението си около Слънцето# (От физиката е известно, че ако върху даден светлинен източник поставим стъклена призма, последната ще разложи спектрално електромагнитното излъчване. При това разлагане светлинният спектър ще се излъчи в строго определено направление, определено от разположението на стените на стъклената призма. Пречупването на светлинните вълни с определена дължина на вълната в призмата се дължи на различната скорост, с която се движат електромагнитните вълни във въздуха и в стъклото. Подобно на разгледания пример гравитационните вълни, излъчвани от Земята, ще се пречупват от каменните пирамиди и ще се разлагат в определена посока, определена от разположението на стените на пирамидите спрямо основата им. Скоростта на разпространение на гравитационните вълни в каменните блокове на пирамидите и в почвата под тях е различна, тъй като те имат различна плътност и състав. Излъчените под основата на пирамидите гравитационни вълни ще се пречупват от пирамидалните структури, които сами по себе си могат да се разглеждат като сложни призматични тела. – Бележка на автора.). Съществуват предположения, че гравитационните вълни се движат с около осемнадесет хиляди пъти по-висока скорост от тази на светлината в космичното пространство. Логично е все пак те да бъдат предпочетени в комуникациите на една по-развита цивилизация от човешката, като тази на 2,5-метровите гиганти, които са дали идеята и са помогнали на египетските фараони да построят трите най-големи пирамиди в Египет – на Хеопс, Хефрен и Микерин. Всъщност изграденият комплекс от тези три пирамиди вероятно символизира, че Земята е третата планета от Слънчевата система, като нашата планета се представя чрез пирамидата на Хеопс. Планетата Венера може би е свързана с пирамидата на Хефрен, а планетата Меркурий – с пирамидата на Микерин. Отношението на размерите и масите на трите пирамиди е същото, като при тези на изброените планети. Комплексът, открит на Марс, се състои от четири пирамиди, а знаем, че Марс е четвъртата планета от Слънчевата система.

Може би съвсем не е случаен фактът, че масата на Хеопсовата пирамида е приблизително 31560000 тона. Или масата ѝ, изразена в тонове, е равна на броя на секундите, за които Земята обикаля около Слънцето. Масата на голямата пирамида на Марс, изразена в тонове, вероятно също е равна на броя на секундите, за които тази планета обикаля около Слънцето. При диаметър на планетата Марс 6794 км, а на Земята 12766 км и средна плътност за първата 4 грама на кубичен сантиметър за Земята тази стойност е 5,4 грама на кубичен сантиметър, се оказва че масата на Марс е около 10 пъти по-малка от тази на Земята. По отношение на другите параметри съществува удивително сходство. Марсианското денонощие е по-дълго от земното само с 41 минути и продължава 24,6 часа, а наклонът на оста на планетата спрямо еклиптиката е 24° , на земната ос този наклон е $23,6^\circ$. Като се имат предвид притегателната сила на Марс, която е близо три пъти по-малка от земната – 0,38 g, и периодът на обикаляне около Слънцето, който е близо два пъти по-голям от земния – 687 денонощия, става ясно защо голямата Марсианска пирамида е с много по-големи размери от Хеопсовата. При това съотношението на височината към основния ръб при Голямата марсианска пирамида и Хеопсовата пирамида е едно и също. Марсианската пирамида е висока близо километър, а основният ѝ ръб е с дължина около 1,5 км, а Хеопсовата пирамида по времето, когато е изградена, заедно с облицовката е висока 146 метра и има дължина на основата 233 метра. Сегашните размери на Хеопсовата пирамида са съответно 137 метра височина и дължина на основния ръб 227 метра. Стените на големите марсиански и земни пирамиди са ориентирани под ъгъл, определен от съотношението $2L/H = J = 3,14159$, където L е дължината на основния ръб, а H – височината на пирамидите.

Числото J обуславя изменението на гравитационната енергия във формулите на Айнщайн, тъй като зависимостта от разстоянието е квадратична функция. Трите по-малки пирамиди на Марс са ориентирани под ъгъл 16° спрямо голямата пирамида и меридиана на планетата. Помалките пирамиди около Хеопсовата са ориентирани строго по меридиана на Земята. Комплексът от малки пирамиди на двете планети вероятно също изобразява определена зависимост спрямо останалите планети от Слънчевата система. Впрочем съвсем логично е египетските фараони да придадат съвсем различни функции на пирамидите и да ги използват за свършено различни цели впоследствие. Друг е въпросът дали тези функции не са били внушени от самите извънземни, за да оправдаят строежа и да му придадат естествен исторически характер.

Общият брой на пирамидите в Египет, без да се смятат трите големи, е 86, но те са много по-малки и вероятно не са свързани с подобни зависимости, тъй като са строени изцяло от самите египтяни.

Между другото преди 4500 години по времето на строежа на Хеопсовата пирамида добри богове са се подвизавали не само в Египет, но и на други места по планетата ни. Според древните предания шумерите получили знанията си от бог Оанес – митичния филантроп с поразителна ерудиция и неизчерпаем алтруизъм. Той им донесъл писмеността, запознал ги с геометрията, научил ги да строят градове и величествени зикурати (стъпаловидни пирамидални кули с дължина на страната до 90 метра и височина до 90 метра). Шумерите се прекланяли пред Оанес и го почитали като бог. В Централна Америка се е съхранило предание за могъщата владетелка, наречена „Летящата тигрица“, която донесла на хората знания. А след известно време заповядала да я отнесат навръх планината, откъдето „изчезнала сред гръм и мълнии“. В раннохристиянския епос „Книга на Енох“ също се разказва, че хората са получили знанията си от неизвестни и далечни цивилизации. Баракеал ги научил да наблюдават и да разбират звездите, Аеродел им разкрил тайните на Луната, а Кокабел им помагал да тълкуват знаменията. В преданията на майте също се говори за добри богове. Бог Кукулкан помогнал на индианците да построят величествени пирамидални храмове в Чичен-Итца, Боч Бочика подарил на майте календара (почти идентичен с Египетския, но по-съвършен от него). Кетцалкоатъл ги научил да сеят жито и да леят изделия от бронз. Тези предания удивително напомнят за други, възникнали в район, твърде отдалечен от Америка – в Югоизточна Азия. И там, и тук става дума за някакви просветители, които се придвижвали с летателни апарати и в края на своята „мисия“ си отивали също с тях. В древнокитайския речник „Хуанди“ са описани четири вида летателни апарата. Един от тях, в който се придвижвал просветителят от древнокитайските предания Хуанди, бил с метален блясък и имал криле. Преди полета този апарат „набирал вода“. Според древните текстове просветителят Хуанди след изпълнението на своята мисия, се оттеглил със спътниците си към звездата Регул (Алфа от съзвездието Лъв).

Един от летящите натам взел нещо, заспал, и се възродил чак след 200 земни години# (Вероятно при тези полети космонавтите на неизвестната цивилизация са изпаднали в състояние на хибернация. – Бележка на автора.) Любопитно е да се отбележи, че Хуанди се е подвизавал на Земята преди 4500 години. Преди толкова години са живели по планетата ни и другите богове от египетските, шумерските, индийските и

индианските предания. Преди толкова години е бил мумифициран и намереният в Египет астронавт. Повечето от големите мегалитни постройки са именно от това време, като големите египетски пирамиди, зикуратите от Вавилон, обсерваторията в Стоунхендж, подводните правоъгълни тераси край Бахамските острови, пирамидалните храмове в Централна Америка. Основите на храмовете в Баалбек, каменните кълба от Коста Рика, Гватемала и Мексико са също от това време. Същата давност имат и хилядите фигурки от Централно Мексико, пресъздаващи живота на Земята от милиони години насам, намереният през 1927 г. кристален череп в Хондурас, камъните от Ика, статуетките догу, открити в Япония, скалните рисунки, изобразяващи космични летателни апарати. Затова, че космичната експанзия е продължила – Говорят редица паметници и документи от по-ново време. Такива са откритите каменни глави от остров Пасха, създадени през около първи век от н.е., както и загадъчните гигантски рисунки от платото Наска, създадени в период от шести до десети век от н.е. В папирус, намиращ се в Египетския музей във Ватикана, който е от времето на фараон Тутмос III (1500 г. пр.н.е.), се говори как над Египет пред очите на целия народ, на войската и даже на самия фараон се появил в небето огнен диск. Неговият диаметър (по сегашни мерки) достигал 45 метра. След няколко дена се появили още дискове. След като постояли малко над Земята, те се извисили в небето и отлетели на юг. При това светели по-ярко от Слънцето, фараонът си спомнил, че в анализите на „Дома на живота“ вече имало подобен случай, но от много далечни времена.

Специално внимание по отношение на гореописаните случаи предизвиква откритият през 1995 г. череп на хуманоид с огромно чело. Той е намерен в каменни кариери в щата Северна Каролина. Въглеродният анализ на този череп показва възраст 3500 години. Съществуването, на което е принадлежал, е загинало през 1500 г. пр.н.е. Черепът е бил открит в скални образувания, около които били разпръснати метални парчета. Те били концентрирани около скала, която е издълбана от експлозия или удар.

Учените, изследвали скалата, са стигнали до заключението, че там се е разбил вероятно космичен кораб. Горната част на намерения череп е огромна и явно е съдържала мозък, далеч по-обемист и по-усъвършенстван от човешкия. Очните кухини са наклонени и свръхголеми, а устата е почти атрофирала. Няма примери на примати или първобитни хора, които да притежават подобни черти. Нещо повече, особено изненадващ е материалът, от който е изграден намереният череп. Той е с невероятна

плътност и е съставен от смес от калций и странно кристално вещество, което е много по-здраво от това на човешките кости. Черепът е принадлежал на същество, по-интелигентно от човека, което е било високо около 140 см. То е имало много добре развито зрение и слух. Ядяло е храни, които не изискват много дъвчене.

Ако се съпостави снимката на открития череп със снимката на заобиколения от сътрудници на специалните служби на САЩ хуманоид, висок около 140 см, може да се направи предположение, че роднините на въпросния посетител не са от вчера на нашата планета. Снимката на пришълецата е направена на 29 септември 1991 г. в планините на щата Западна Вирджиния, където на 30 метра от кацнал летящ диск последният е бил открит.

Във втори том на своята „Естествена история“ Плиний пише, че през 100 година пр.н.е. над консулската галерия на Луций и Гай Валерий по небето от изток на запад преминал светещ „щит“, който разпръсквал искри.

Подобни явления много пъти са отбелязвани и през средновековието в Европа. През лятото на 1355 г. над Англия се появили дискообразни обекти, които излъчвали светлосиня и пурпурна светлина. Понякога изглеждало, че те взаимно се борят. Постепенно пурпурните започнали да побеждават светлосините, които пък побързали да се спуснат на Земята. Много хора наблюдавали това явление. В „Ръкопис на Емплфорското абатство“ в Англия се съобщава, че през 1290 г. над главите на монасите, които прекарвали по пътя манастирското стадо, „се появило огромно овално сребристо тяло, което приличало на диск“. То бавно прелетяло над тях и предизвикало голям ужас. През 1490 г. в Ирландия над покривите на къщите се появил сребрист дискообразен предмет. Той преминал над главите на хората няколко пъти, оставяйки след себе си следа от дим. От въздушната вълна се съборила камбаната в църковната камбанария. На 20 април 1535 г. над Стокхолм се появили пет „слънчеви диска“. През 1530 г. над Нюрнберг и през 1556 г. над Витенберг също били наблюдавани летящи дискове. В кметството на Цюрих има запазени няколко гравюри, които увековечават дискообразни апарати, кръжили над града през 1547–1548 г. На 27 юли 1566 г. в 19,00 часа и на 28 юли същата година в 16,00 часа над Мюнстер се появили ярко светещи сферични обекти, които извършвали различни маневри. През 1567 г. над Швейцария било наблюдавано сферично тяло, което напълно закрило слънчевия диск. Ако се съди по някои съобщения, явлението продължило през целия ден. Същата година над Хамбург и някои други

градове на Северна Германия бавно прелетяла огнена „машина“ с огромно кълбо по средата.

През ноември 1661 г. при посещението си в тибетската столица Лхаса белгийският езуит Алберт дьо Орвил наблюдавал летящ диск с формата на вдвоена китайска шапка, който се въртял бързо около оста си. Дискът, след като направил два кръга над града, изчезнал в мъглата. В трактата на франческо Бардзини, издаден във Флоренция, се описва появата на светецо тяло с форма на чиния в небето на Тоскана през нощта на 31 март 1671 г. Тялото с огромна скорост прелетяло над морето. Летящи обекти били наблюдавани и над Флоренция на 9 декември 1731 г., над Лисабон през октомври 1755 г., над Швейцария през 1761 г., над Франция през 1779 г. Над Пинероло са се появили през 1808 г., над Ламанш през 1821 г., десет години по-късно са ги видели над Германия, а през 1845 г. над Китай. През октомври 1877 г. осем от тях прелетели над Уелс в разгърнат строй, а през 1885 г. над Одрин бил забелязан червен кораб с дисковидна форма, който искрял. В 1897 г. много вестници в САЩ съобщили за появата на странни летящи обекти. А накрая по време на Втората световна война са написани немалко военни доклади за необикновени летящи апарати с неизвестно естество, които се появявали край самолетите и на двете воюващи групировки.

Така например на 26 февруари 1942 г. неидентифицирани обекти, летящи над Лос Анжелис, са били обстреляни от подразделенията на 37-а бригада на Американската армия. На 14 декември 1944 г. пилоти от ВВС на САЩ съобщават за срещи във въздуха над германска територия със сребристи сфери. Сферите се движели както поединично, така и на групи.

След всичко казано дотук може да се предположи, че контактите между извънземните цивилизации и човешката раса основно са протекли на четири етапа. При първия от тях неизвестна хиперцивилизация преди близо половин милион години извършва вероятно генетичен експеримент, присаждайки на определени човекоподобни маймуни човешки генетичен код. Подобни генетични подобрения тя е извършила и на други подходящи планети от близката космична област на нашата галактика. „Присадените“ нови цивилизации в зависимост от условията, при които са се развивали, са достигнали до различни степени на усъвършенстване. Възможно е много от тях да са изпреварили нашата цивилизация с хилядолетия. Развивайки активно космичните си възможности, по една или друга причина първите от тях са посетили Земята преди 12000 години. При това си посещение, макар и слабо, те са

ускорили човешката еволюция. През следващите години те са следили с интерес човешкото развитие.

През третото хилядолетие пр.н.е. планетата ни е била посетена от друга близка цивилизация, която също за втори път е ускорила човешкото развитие. При тази си дейност може би тя е била контролирана от предишните по-развити цивилизации, които са ни били посетили вече. След известно време Земята е започнала да бъде посещавана и от други цивилизации, достигнали съответната степен на развитие за осъществяването на космични полети. Вероятно много от тези цивилизации са встъпили в определени взаимоотношения помежду си, образувайки определена федерация.

Засиленият интерес на тези цивилизации към бурното технологично развитие на човечеството през последните години предполага наличие на подготовка за предстоящо приобщаване на земните жители към галактическата култура. Не е изключено бързата намеса на извънземните в нашите работи да е била предизвикана и от възникналата опасност човечеството да се самоунищожи след откриването на атомната енергия.

При разглеждане на въпросите за палеоконтактите специално внимание заслужават посещенията в далечното ни минало на апарати, принадлежащи вероятно на извънземни и на хора от близкото и по-далечното бъдеще на Земята, които използват хронопортация. По същество всички НЛО, които представляват кораби на извънземни, вероятно са в състояние да извършват такива преходи. Хората от близкото бъдеще на човечеството също може би ще са в състояние да изпращат експедиции в произволна точка от миналото на Земята. Може би в този аспект трябва да се разбират епизодичните находки, които се откриват в геоложките пластове отпреди милиони години. Така например американският археолог Г.Буру през 1931 г. открива отпечатьци от човешки крака в слоеве, датиращи отпреди 250 милиона години. Руско-китайска експедиция открива в пустинята Гоби отпечатък от ботуш във вкаменен пясъчник. Възрастта на отпечатъка е определена на 50 милиона години, при условие, че е прието човешката раса да се е зародила в най-примитивна форма само преди половин милион години.

Друг учен, немецът Бруд Щайгер, съобщава за следи от сандал или обувка върху скала от камбрийския период отпреди около 600 милиона години. Щайгер обръща внимание на наличието на натрошени трилобити (морски организми), които вероятно са стъпкани от съществото, оставило тези следи в тогава податливия още варовик. Палеонтологът

К.Н.Догърти е намерил стотици отпечатащи от праисторически животни в „Долината на великаните“ в САЩ. Навсякъде около тях се забелязват и следи от човешки крака. През 1928 г. в оловните рудници Брокън Хил в Родезия е открит череп на неандерталец, чиято лява слепоочна кост е пробита като от куршум. Около отвора в черепа липсват пукнатини, които биха се образували при рана, нанесена с копие, стрела или друг вид оръжие или предмет. В случай, че предшественикът на Хомо сапиенс е прострелян именно с куршум, би трябвало да липсва и дясната слепоочна кост и това действително е така. Биологът К.Флоров е представил в палеонтологичния музей на Руската академия на науките череп на бизон отпреди повече от 40 хиляди години. Неговата челна кост е повредена сякаш от изстрел с пушка, но мозъкът не е бил сериозно засегнат. Тежко раненото животно е оцеляло, понеже по краищата на сферичната рана има костно образуване – признак, че тя е заздравяла.

Въпросът, дали любителите на пътешествията и лова в минали епохи са пришълци от други светове, или са хора, участващи в секретни експерименти по хронопортация от края на двадесети век или от следващите векове, не е еднозначен. Вероятно и двете версии са валидни в някаква степен. Впрочем от регистрирани случаи на контакти с хора от бъдещето в Италия и Франция е създадена версия, че след двадесет и трети век техниката е достигнала такова равнище, че на пространствен филм е заснета на живо почти цялата история на човечеството. За целта са били използвани хронални невидими капсули, снабдени със специални камери. Според тази хипотеза след двадесет и четвърти век всеки наш потомък, който се интересува от конкретна личност или събитие в исторически план, е можел да го проследи с подобна индивидуална хронална автоматична капсула, без затова да е необходимо самият той да прави пътешествие в миналото. Намесата в хода на историята през други времена е била абсолютно забранена поради хаоса, който може да настъпи в развитието на човечеството. Има факти, които сочат, че след двадесет и четвърти век вероятно подобна забрана ще съществува и за пътешествията в бъдещето.

НЛО И РАВНИЩЕТО НА ЗЕМНАТА ТЕХНИКА. ВЗАИМООТНОШЕНИЯ И ДОГОВОРЕНОСТИ МЕЖДУ ХОРАТА И ИЗВЪНЗЕМНИТЕ

За НЛО в средствата за масова информация е писано и говорено много. Написани са и редица книги по въпроса. Въпреки това пъстрата мозайка на явлениято е разпокъсана и тайните, свързани с НЛО, остават много и неразгадани. В същото време на нашата планета съществуват организации, които са в състояние да обхванат тотално явлениято в неговата цялост.

Една такава организация е Агенцията за национална сигурност на САЩ – АНС. По публикувани данни последната е създадена на 4 ноември 1952 г. с Директива нр. 6 на президента Труман с цел тотално разузнаване на събитията, ставащи по планетата ни. Методите и средствата на агенцията не са ограничени, важното е да се улови колкото е възможно повече информация, която да се дешифрира, систематизира и насочи към определени управляващи кръгове. Центърът на информационния електронен гигант се намира на 25 км от Вашингтон във форт Миид. В него работят само част от служителите на агенцията. Останалите са разпръснати по целия свят, в повече от 3000 разузнавателни бази на суша, по вода и във въздуха.

В подземията на главната девететажна сграда на АНС е разположен мозъкът ѝ – два свръхмощни компютъра, извършващи милиарди операции в секунда. Последните дешифрират, съхраняват и подреждат получената информация, търсейки връзката между уловените факти. Систематизираната и синтезирана информация се отпечатва всекидневно само в шест екземпляра за управляващите среди. За президента на САЩ се отпечатва отделен вестник в един-единствен екземпляр.

Агенцията за национална сигурност фотографира и анализира всичко, което става както по континенти и океани, така и в близкото космическо пространство. Информацията постъпва от разузнавателните бази, от спътниците в Космоса, от мрежата радарни станции и телескопи, от екипажите на всички военни кораби, подводници и самолети на САЩ. Интересно е да се отбележи, че агенцията, макар да стои в сянка, обработва до 97% от разузнавателната информация. На ЦРУ и ФБР се падат едва 3%. Според някои публикувани данни към Агенцията за

национална сигурност има създаден специален отдел за информацията, свързана с НЛО. Към всяка атомна подводница, самолетна ескадрила или ракетна площадка на САЩ също има офицер, отговарящ за постъпващата информация за НЛО. АНС се намира в пряка връзка с Центъра за космическо разузнаване и Висшето космическо командване на американските ВВС „SPACECOM“, разположено от 1 септември 1982 г. на територията на военновъздушната база „Патерсън“ край Колорадо Спрингс, щата Колорадо. Това е същата база, в която са откарвани за изследване всички катастрофирали НЛО. Подобни центрове има изградени и в другите големи държави. Така например в началото на осемдесетте години на Волоколамско шосе до Москва за 18 месеца е изграден руският център за космическо разузнаване. Великобритания също притежава подобен център. Въпросното учреждение носи кодовото название 01–55 и е разузнавателно управление към Министерството на отбраната. Централният му офис се намира дълбоко под земята в подземията на „Уайтхол“ – комплекс от правителствени здания в Лондон. В компютрите на това управление са описани хиляди случаи на наблюдения на НЛО в небето на Великобритания. Зад плътно затворените врати на това ведомство стотици негови служители ежедневно събират, анализират, сортират и квалифицират разузнавателна информация по темата НЛО. В САЩ от 1987 г. на 12 км от Колорадо Спрингс дълбоко под Шайенските планини към центъра за космическо командване е изграден един от най-мощните компютърни центрове за обработка на подобна информация в света. В него работят над 2300 висококвалифицирани специалисти с най-мощните компютри на САЩ. От центъра за контрол на полетите, намиращ се също тук, се следят във всеки момент и данните за траекторията на полета на близо шестте хиляди изкуствени спътника на Земята, обикалящи по регулирани орбити, както и траекторията на близо шестнадесет хиляди части от ракети и спътници, прекратили вече своята дейност. Тук се намира и най-голямата компютърна банка с информация за НЛО в света. В нея са записани данните за НЛО от близките десетилетия. Компютърът на този център за секунди може да определи, че наблюдаваният и заснет неидентифициран лелящ обект над Япония на 6 юли 1988 г. 14 години по-рано е прелетял над Хавайските острови. Съгласно някои публикации техниката, с която разполагат АНС и „SPACECOM“, е такава, че позволява всеки неидентифициран лелящ обект, появил се на Земята или в близкото космическо пространство, да бъде регистриран и анализиран като форма, големина и траектория до 3 секунди след неговото появяване. Ясно е, че за подобни организации, снабдени с

радари, които могат да хванат полета на птица над океана на разстояние 6000 км, и оборудвани със спътници, които следят автоматично всички летящи обекти над повърхността на Земята, които отговарят на определени параметри (топлинно излъчване и др.), това не представлява никаква трудност. Така например влязлата окончателно в действие през 1988 г. американска глобална система за позициониране и навигация „GPS“ определя в реално време координатите и скоростта на летящите обекти. Системата се състои от 24 спътника „NAVSTAR“, разположени в три орбитални плоскости (по осем на плоскост) и ъгъл 120° между тях, летящи на височина 20 хиляди километра в почти кръгова орбита с период на въртене 12 часа. Подобна глобална навигационна система, известна под името „ГЛОНАС“, има и Русия. С помощта на съществуващите разпознавателни спътникови системи координатите на всеки НЛО, навлязъл в околземното пространство, могат да бъдат определени с точност до 3 метра а скоростта с точност до 10 см/сек.

Но нека разгледаме каква е била ситуацията с неидентифицираните летящи обекти през петдесетте и шестдесетте години на нашия век, когато подобни системи не са били изградени.

Съществуват предположения, основаващи се на определени публикации, че по времето, когато са взривени първите атомни бомби над Хиросима и Нагасаки през август 1945 г., на Земята има изградени две бази на извънземна цивилизация. Тази цивилизация условно можем да обозначим като Б-169, тъй като нейните представители са с бяла кожа, имат черти, много близки до човешките, и са със средна височина около 169 см. Приликата между хуманоидната раса и земните жители съвсем не е случайна, тъй като се предполага, че двете раси имат общ генетичен корен в по-далечното минало. Съгласно тази хипотеза представителите на цивилизацията Б-169 отдавна държат под наблюдение и опека човешкото развитие. Предвид на общия генетичен корен хуманоидите от тази раса са настроени приятелски и дружелюбно към земните жители и се стремят към минимална намеса в развитието на земната цивилизация.

Съгласно хипотезата базата им, намираща се в „Долината на мълчанието“ в Мексико, има тройна функция по онова време. От една страна, от местоположението на базата в Мексико могат да се контролират посещенията на кораби от други извънземни раси, идващи към Земята, както от звездното небе на южното полукълбо на планетата ни, така и пристигащи от небето на северното полукълбо. Освен това базата е разположена в непосредствена близост до равнината, определена от географските и магнитните полюси на Земята в нашата епоха.

Географските полюси, определени от оста на въртене на Земята, имат максимално годишно отклонение, ненадхвърлящо границите на квадрат с дължина на страните 30 метра. За разлика от тях магнитните полюси пълзят по повърхността на планетата ни със средна скорост от шест километра в рамките на една календарна година. В момента единият магнитен полюс се намира в Северния ледовит океан над североизточната част на Канада до остров Принц Уелски. Той се намира на разстояние 2300 км от северния географски полюс. Двете оси, свързващи съответно географските и магнитните полюси, в настоящия момент сключват помежду си ъгъл от $11,4^\circ$. Оста, определена от северния географски полюс и съответния магнитен полюс, пусната като меридиан над повърхността на планетата, преминава над територията на Канада, полуостров Флорида, югозападната част на Бермудския триъгълник и западното крайбрежие на Южна Америка. Тази ос улеснява вероятно много гравитационно-магнитната навигация на извънземните кораби, които се спускат по нея при кацане и излитане. Направленията на гравитационния и магнитния компас на тези кораби съвпадат при спускане по тази магистрална писта. Подобно спускане е наблюдавано многократно.

Така например на 9 февруари 1913 г. в 21 часа и 5 минути жителите на централната част на Канада наблюдавали в небето появата на огнено червено тяло, след което последователно се появили 10 вълни, във всяка от които имало около 30 обекта, летящи на групи от по 3, като на парад. По такъв начин, общо взето, прелетели повече от 300 светещи обекта, изчезването на които било съпроводено с грохот. Общата продължителност на наблюдението била около 3 минути. По съвкупността от наблюденията от 143 точки на американския континент и на корабите в Атлантически океан било установено, че тези обекти прелетели по права траектория през района на Ню Йорк и Бахамските острови до крайбрежието на Южноамериканския континент. Дължината на засечената траектория била повече от 9000 км, а височината на полета около 40 км. Скоростта на обектите била около 9 км/сек. Предизвиква учудване фактът, че не е регистрирано нито едно наблюдение на падане на тези обекти. Най-удивителното се състои в това, че 5 часа след първото наблюдение, в 2,30 часа през нощта точно по същата траектория прелетели няколко групи подобни обекти, въпреки че за това време Земята успяла да се завърти на около 25° . Твърде странно е също, че на следващия ден, на 10 февруари в 14,00 часа жителите на Торонто наблюдавали прелитането на 8 тъмни обекта – отначало в същата посока, а по-късно и в обратна посока по трасето. Години по-късно, като например в 1952 г. по

същото трасе са наблюдавани полети на други групи от обекти.

Местоположението на предполагаемата база в Мексико, която се намира в непосредствена близост до горепосочената магистрала, вероятно дава възможност и за контрол на развитието на земната цивилизация, тъй като в тази част на света и в непосредствена близост се намират едни от най-големите космодруми и бази на нашата планета – „Вандерберг“ и „Канаверал“. Друга функция на споменатата база на Б-169 съгласно хипотезата е да охранява каналите за пътуване във времето на тази цивилизация, намиращи се на територията на „Долината на мълчанието“. Съществуват определени предположения, че базата на цивилизацията Б-169 в тази долина е постоянно действаща от 1895 г., когато голяма група кораби се приземява в нея.

Втората база съгласно същата хипотеза се намира в района на Бермудския триъгълник и играе ролята на станция, от която непрекъснато се изпраща информация към центровете на тази цивилизация в Космоса. Тази информация вероятно съдържа основните научни постижения на човешката цивилизация, както и данни за посещенията на чужди космични кораби в околното пространство. Възможно е от района на Бермудския триъгълник да се изпращат често и пратки с образци земна техника към близки космични бази на извънземните.

Предполага се, че основният предавател и ретранслатор на тази база се намира на 230 км в южна посока от Маями Бийч и на 90 км от брега на полуостров Флорида, разположен е на дъното на океана на 900 метра дълбочина и има форма на правилна триъгълна пирамида с размери, близки до размерите на Хеопсовата пирамида в Египет. Едната от страните на тази пирамида е ориентирана перпендикулярно на оста, минаваща по меридиана през северния географски и единия магнитен полюс. Втората страна на пирамидата гледа към базата на извънземните от Б-169 в „Долината на мълчанието“, разположена на полуостров Юкатан в Мексико, а третата страна е ориентирана в посока на големия подводен каньон, намиращ се северно от пуерториканското крайбрежие. В този каньон се намира най-дълбоката част на Атлантически океан – 9200 метра. В това най-дълбоко място на океана вероятно е разположена друга голяма подводна база на същата цивилизация. За присъствието на ретранслатора и подводната база говорят редица факти.

През 1965 г. група учени от научноизследователското управление на американските военноморски сили извършвали опити по далечна подводна свързка. За тази цел инсталирали антена, дълга около два километра по продължение на континенталния шелф, който се простира на

около 100 мили от източното крайбрежие на полуостров Флорида. Далеч в океана патрулирал изследователски кораб с хидролокатори, които били спуснати близо до дъното, за да уловят предаваните от антената сигнали. След като сигналите започнали да се приемат на борда, неочаквано се установило, че първо се приемал редовният сигнал, след това неговото повторение и накрая някакви странни кодирани сигнали, които компютрите изобщо не могли да разшифроват. Създавало се впечатление, като че ли някой улавял сигналите, имитирал ги и след това започвал да предава свои собствени сигнали на същата носеща честота. Разревожените учени от военноморския флот на САЩ засекали направлението на неизвестния източник и установили, че той се намира в една от най-дълбоките точки на Атлантически океан, северно от Пуерториканското крайбрежие. През 1963 г. при учения на военноморския флот на САЩ в споменатия район на екраните на радарите и визуално в продължение на три денонощия били наблюдавани обекти, които развивали скорост до 270 км/ч. При опита да бъдат преследвани, обектите се скрили в най-дълбоките точки на океана, при това на същото място, откъдето бил приет тайнственият сигнал две години по-късно. Що се отнася до пирамидалния ретранслатор, то неговото местоположение е било засечено чрез дистанционни методи на заснемане от разузнавателните спътници, летящи в околземното космично пространство. През последните години учени от военноморските сили на САЩ са изследвали въпросната пирамида с помощта на подводници и батискафи. При това изследване американските специалисти са се натъкнали на редица трудности.

Интересно е да се отбележи, че вероятно по време на предаване и излъчване от пирамидалния ретранслатор с корабите и самолетите, преминаващи над него и през направлението на излъчване, се случват, меко казано, странни произшествия. Така например през 1972 г. пътнически самолет на авиокомпанията „Нешънъл еърлайн“ със 127 пътници на борда се приближавал към пистата за кацане на летището в Маями. Внезапно той изчезнал от екрана на контролиращите го радар и се появил едва след десет минути, при това на същото място, откъдето бил изчезнал. Пилотът и екипажът били учудени от безпокойството на персонала на летището, тъй като според тях не било станало нищо необикновено. Един от диспечерите казал на пилота: „Боже мой, приятелю, та вие десет минути просто не съществувяхте.“ Екипажът сверил часовниците си и часовниковите прибори в самолета и забелязал, че всички часовници са назад с десет минути спрямо тези в летището. Това било толкова по-странно, тъй като при свертката на часовниците в самолета с

диспечерската кула, направена двадесет минути преди това, не била отбелязана никаква разлика.

През същата година при същите обстоятелства няколко самолета не се приземяват, макар че са били съвсем близо, на около 80 км южно от летището в Маями. Такъв е случаят със самолет „Локхийд“ Л-1011 на компанията „Исърн Еърлайнз флайт“ с повече от 100 души пътници и екипаж, както и на много други.

През ноември 1964 г. самолет на „Авиейшън ин Маями“ имал чартерен полет до Насо. При обратния полет до Маями при много чисто небе със светещи звезди на височина 2440 метра в 21,30 часа местно време пилотът на самолета забелязал слаба светлина по крилата. Пет минути по-късно синьозеленикавата светлина по крилата се увеличила дотолкова, че пилотът почти престанал да вижда циферблата на навигационните уреди. В същото време магнитният компас започнал да се върти бавно, но постоянно, бензиномерите от положение половин резервоар започнали да показват пълен резервоар. Малко по-късно автопилотът изведнъж извъртял самолета и пилотът бил принуден да мине на ръчно управление. Скоро целият самолет засветил много ярко. Когато погледнал през прозореца, пилотът забелязал, че крилата не само светели синьозеленикаво, но били станали мъхести и пухкави без правилни очертания. След още около пет минути полет светлината бавно започнала да отслабва и скоро всички уреди на самолета, включително автопилотът, заработили нормално, като че ли нищо не се било случило.

От разгледания пример може да се предположи, че самолетът е пресякъл област, в която се е разпространявал лъч с особени свойства. От координатите на самолета по това време може да се направи извод, че споменатият лъч с ефективно сечение около 80 км е идвал от излъчвател, разположен в района на подводната пирамидална структура на дъното на океана. Последната вероятно представлява ретранслатор на цивилизацията, която обозначихме като Б-169. Има хипотеза, че освен на споменатите вече места на Земята цивилизацията Б-169 има бази на обратната, невидима от планетата ни страна на Луната, разположена на площ от 100 км² под лунната повърхност, както и на Титан – един от спътниците на Сатурн.

Съществуват предположения, че мощният електромагнитен импулс от взрива на двете атомни бомби през 1945 г. над Япония е бил засечен една година по-късно от кораб на друга чужда цивилизация, преминаващ на една светлинна година от планетата ни. Някои сведения сочат, че

представителите на тази чужда цивилизация са били със сива кожа и с височина, средно около 123 см. Поради това можем условно да я обозначим като С-123. Вероятно от кораба, засякъл импулса, е бил изпратен разузнавателен модул към нашата планета. Разузнавателният апарат навлязъл във въздушното пространство над планетата ни. На 2 юли 1947 г. той бил засечен и свален от кораби на цивилизацията Б-169. Апаратът паднал в района на град Розуел в щата Ню Мексико, САЩ. Екипажът на модула, състоящ се от четири хуманоида, успял да катапултира преди падането на кораба, но от нарушена херметизация загинал поради изгарянния при вдишване от досега с тежката за тях земна атмосфера. Падналият кораб и хуманоидите от С-123 били открити и изследвани от американските власти. Запазените останки били отнесени първоначално във военновъздушна база „Райт Патерсън“.

Действията на цивилизацията Б-169 вероятно са били продиктувани от факта, че те не искали цивилизацията от С-123 да влезе на този етап в контакт с човечеството поради усложняване на обстановката. Освен това корабът на С-123 бил навлязъл в пространството над базата на Б-169.

В началото на октомври 1947 г. втори кораб на С-123 бил свален над щата Аризона в северозападната част на Райската долина, северно от град Феникс.

На 25 март 1948 г. край град Ацтек в щата Ню Мексико, САЩ, бил свален трети кораб на цивилизацията С-123, а на 7 юли 1948 г. на 45 км южно от гр. Ларедо в същия щат се разбива четвърти апарат на тази цивилизация, свален отново вероятно от апарати на Б-169.

Битката за контрол над космичния остров, наречен Земя, продължава и през следващите години. Съгласно предположения, основаващи се на определени сведения, през лятото на 1952 г. цивилизацията, обозначена като С-123, изпраща ескадра от няколко кораба към Земята.

През юли същата година от земни станции и радиотелескопи е засечено, че от подводната атлантическа база на Б-169 и от лунната им база се вдигат две ескадрили, които пресрещат в близкото космично пространство корабите на С-123. В последвалия конфликт няколко кораба на сивите хуманоиди биват свалени. Един от засегнатите кораби на С-123 с диаметър 27 метра предприема аварийно кацане на територията на авиобазата „Едуардс“ в щата Калифорния, но екипажът му загива. Апаратът е евакуиран от ВВС на САЩ.

Трудно е да си представим битката между корабите на С-123 и Б-169, които се предполага, че могат да пътуват във времето и в други измерения на пространството. Можем само да наблюдаваме резултатите

от подобна битка в нашето пространство, където понякога падат някои от свалените кораби.

След битката кораби от ескадрата на Б-169 извършват петчасов разузнавателен полет над Вашингтон, преди да се приземят в подводната си база, която е разположена в големия подводен каньон северно от пурториканското крайбрежие. Една седмица по-късно те извършват нови контролни полети над Белия дом и други стратегически обекти с цел да проследят реакцията на земните жители при подобни инциденти. Но нека разгледаме ситуацията от наша страна.

На 20 юли 1952 г. в нула часа и четиринадесет минути на радарните екрани на вашингтонското летище „Нешънъл Еърпорт“ внезапно се появи седем обекта, движещи се с огромна скорост. Главният диспечер незабавно изпратил радиograma до командването на противовъздушната отбрана. Междувременно неизвестните машини се били разделили: две от тях били локализирани точно над Белия дом, а три над Капитолия. От радарните служби в Андрюс фийлд потвърдили, че наблюдават същата картина и върху своите екрани. Когато на пилотите на един излитащ самолет били предадени координатите на НЛО, намиращ се в непосредствена близост до самолета, обектът внезапно изчезнал от радарните екрани. Пилотът на самолета съобщил, че НЛО с огромна скорост се издигнал към Космоса. По изчезването му от радарните екрани станало ясно, че за осем секунди той е увеличил скоростта си на 1200 км/ч. Няколко минути по-късно обектът преминал през зоната на радарите със скорост 10800 км/ч. Пет минути преди реактивните изстребителите на военновъздушните сили да преминат в бръснещ полет над Вашингтон, НЛО вече били изчезнали. Няколко минути след като изстребителите подмислили Вашингтон, тайнствените НЛО отново масово се появили над града. Едва на зазоряване те прекратили своя петчасов разузнавателен полет над Вашингтон.

Една седмица по-късно ескадра от НЛО отново преминала над града. Този път те се движели значително по-бързо от самолет. Два реактивни прехващача F-94 излетели по тревога, но поради описаните по-горе маневри на НЛО не открили нищо и се върнали в базата си. След тях бил вдигнат трети изстребител и пилотът предал по радиото, че вижда струпване на светещи в бяло и синьо обекти. Когато пилотът се приближил, те образували кръг около самолета и го съпровождали близо 15 секунди, след което бавно се отдалечили. По същото време екипажът на самолет ДС-4, летящ от Ню Йорк за Маями, в района на Норфолк наблюдавал ескадрила от шест ярко светещи диска с диаметър около 30

метра, движещи се в колона срещу самолета. Скоростта на обектите била оценена от радара на самолета и от наземни радарни станции на 19000 км/ч или около 5,3 км/секунда. При приближаването на самолета ескадрата от НЛО извършила рязка маневра. Дискете, без да забавят скоростта си, легнали на „ребро“ и като че ли, отскачайки от невидима преграда под ъгъл 150°, отлетели в обратна посока.

Подобни маневри на НЛО били наблюдавани и над Флорида по същото време. Един ден по-късно в швейцарските Алпи бил заснет приземил се диск с диаметър шест метра, около който се виждало същество, облечено в скафандър, с антена на гърба.

Три месеца след инцидентите над Вашингтон, е създадена Агенцията за национална сигурност на САЩ. Един месец след създаването на АНС, през декември 1952 г., от бордните радиолокатори на бомбардировач „Б-29“, лелящ на височина 6000 метра над САЩ, са били зафиксирани няколко обекта, прелетели покрай самолета със скорост около 8000 км/ч. Малко по-късно членовете на екипажа сами видели с очите си още осем огромни дисковидни обекта, които пресекли курса на самолета със скорост, която била определена от апаратурата на самолета на 14000 км/ч. Секунди по-късно обектите изчезнали в стратосферата и Космоса. При полета си те били зафиксирани и от наземните радиолокационни станции на САЩ.

Една година по-късно, в началото на 1954 г., в Съединените щати е създадена специална ескадрила от самолети F-86A „Супер Сейбър“, на които е снето цялото въоръжение и е заменено с фото- и киноапаратура. Предварително в продължение на няколко часа на летците на ескадрилата са показани филми, показващи заснети НЛО от военни самолети. Споменатата ескадрила е имала за основна цел заснемането на НЛО. В продължение на много време самолетите на ескадрилата са летели в разгънат строй на височина около 12,5 км над Скалистите планини. Усилията на пилотите скоро се увенчали с успех. Малко след началото на полетите в непосредствена близост до ескадрилата се появяват 16 НЛО с диаметър 60 метра и височина 10 метра, които извършват серия от маневри, смятащи се за невъзможни, които смайват пилотите. Така например обектите спират внезапно при скорост от около 5000 км/ч, след което моментално се ускоряват, демонстрирайки своето превъзходство.

По същото време екипажът на НЛО установява контакт с полковника, ръководил по радиото полета на специалната ескадрила, като едновременно с това радиовръзката със самолетите е прекъсната. Извънземният екипаж го уведомил, че са организирали за него среща на борда на

един техен кораб.

Срещата се е състояла в малка пустинна долина на 18 мили от град феникс в щата Аризона. Летящата чиния с диаметър около 60 метра и височина 8 метра стояла на земята на три подпори. Преди да влезе в нея, дали на полковника малък метален диск със свръхпроводящ магнит в него. Полковникът трябвало да държи диска между дланите си на нивото на корема, за да не пострада от силовото поле на космическия кораб. При последвалата среща с хуманоидите, които се оказали с височина около 1,6 метра и с черти, твърде близки до човешките, последните предложили на полковника да посети след известно време тяхната цивилизация. Предложението било прието. Три години по-късно при тренировъчен полет с изтребител над Атлантически океан при сближение с НЛО последният изчезнал безследно заедно със самолета си. Всички опити да бъде открита следа от него и от самолета останали напразни.

Интересно е да се отбележи, че през 1954 г. и следващите години НЛО са предприемали редица кацания на космически изпитателни полигони на САЩ и Русия. Съществуват сведения, че през следващите години конфликтът между двете извънземни раси на С-123 и Б-169 е продължил. На 21 май 1953 г. е свален разузнавателен кораб на цивилизацията С-123. Корабът с дисковидна форма с диаметър 10 метра и височина 6 метра пада в района на гр. Кингман в щата Аризона. След катастрофата апаратът, в който е намерено тялото на един сив хуманоид, висок 1,2 метра в сребрист комбинезон, е изследван подробно от ВВС на САЩ.

През 1954 г. ситуацията вероятно се изменя. Около планетата ни се появяват кораби на нова цивилизация, за която съществуват предположения, че отдавна поддържа близки контакти със сивите хуманоиди. Според някои данни, извлечени от катастрофирали НЛО, и от някои документирани срещи от трети вид родните планети на двете раси отстоят на разстояние една от друга само на половин светлинна година. Новопоявилата се раса можем да обозначим условно като Б-200, тъй като нейните представители са с бяла кожа и са високи средно около 200 см.

На 18 декември 1955 г. кораб на тази цивилизация взривява шейсетметров кораб на цивилизацията Б-169 в близкото космично пространство. Десет парчета от този кораб се превръщат в изкуствени спътници на Земята и години наред по-късно са наблюдавани от централите за следене на космичните кораби на САЩ и Русия.

По данни, достигнали до пресата, през същата 1955 г. експерти от секретните служби на САЩ и Русия се срещат в Женева и се договарят

за първи път за необходимата секретност при по-нататъшното осветляване на проблема НЛЮ.

Някои сведения показват, че през 1959 г. апарат на Б-169 успява да сваля кораб на Б-200 над територията на САЩ и да се реваншира. В сваления обект ВВС на САЩ намират телата на двама пилоти, високи около 210 см.

Как се изменя ситуацията през шестдесетте години? От 1960 г. влизат в действие първите американски глобални спътникови разузнавателни системи. Първата такава система е „Мидас“ – изградена от спътници, снабдени с инфрачервени датчици, които са в състояние да откриват изстрелването на междуконтиненталните балистични ракети.

През 1960 г. е разработен и внедрен първият космически самолет Х-15. Последният е в състояние да лети на височина 76 км със скорост 6 М (шест пъти скоростта на звука – 6554 км/ч) и да поразява космически обекти.

От 1961 и 1962 г. влизат в действие разузнавателните системи за обзорно и детайлно фоторазузнаване Е-5 „Самос“. Спътниците на тази глобална система са снабдени с фотокамери, телевизионни камери и апаратура за правене на снимки в инфрачервената област, с които се заснемат всевъзможни интересни обекти и се изработват картографски карти на земната повърхност.

Първият разузнавателен спътник от тази серия „Самос“ е изведен на орбита на 28 януари 1962 г.

От 1962 г. влиза в действие и глобалната система за електронно разузнаване „ферет“, регистрираща излъчватели на електромагнитни вълни в СВЧ и радиодиапазона и определяща техните координати.

От 1964 г. влиза в действие и първата глобална радионавигационна система „Транзит“ за навигационно осигуряване. Тя определя координатите на атомните подводници, корабите и самолетите с достатъчно голяма точност по земното кълбо.

Така изградените спътникови системи позволяват вече тотален информационен контрол над планетата на ръководните среди на САЩ. Всеки НЛЮ, появил се над планетата, е можел да бъде регистриран и анализиран. Ето защо след създаването на глобалната система за наблюдение над планетата ни през шестдесетте години за някои извънземни посетители на Земята е било трудно да останат незабелязани. Въпреки техническите възможности на своите кораби, които не са никак малки (знае се, например, че изменят честотата на облъчващия ги радарен сигнал), извънземните са били принудени да встъпят в определени

взаимоотношения с управляващите кръгове на Земята, главно за да се избегнат недоразуменията. Известно е например, че при атакуване на НЛО от изстребителната авиация са били унищожени много самолети и много техни пилоти са загинали.

Съгласно изградената хипотеза през 1962 г. екипаж на НЛО, принадлежащ към цивилизацията С-123, съвсем неслучайно прави първия опит за влизане в контакт с ръководния екип в САЩ. Корабът с диаметър 22 метра и височина 4 метра се насочва към военновъздушната база на САЩ „Холомон“, но е поразен от лъчева система на кораб от цивилизацията Б-169. Специалистите от радиотехническите служби, следили обекта до мястото на падането, отбелязват, че той се е връзал в земята със скорост 145 км/ч. В кабината на летящата чиния били намерени телата на двама енлонавти, облечени в сребристи комбинезони, с височина 1,20 метра. През същата 1962 г. ракетният конструктор Корольов наблюдава с екипа си от инженери НЛО, увиснал ниско над космодрума в Байконур. Това бил дискообразен обект със същите размери като тези на базата „Холомон“. От обекта излизали четири лъча, които осветявали космодрума, но той не предприел кацане. Предотвратяването на контакта от страна на Б-169 може да се дължи на факта, че представителите на тази цивилизация вероятно предварително са били приели първи да встъпят в контакт с управляващите кръгове на Земята, при това, когато земен кораб за първи път се приземи на небесно тяло извън родната планета. Предполага се пак според създадената хипотеза, че хуманоидите от С-123 са желали контактът да бъде осъществен веднага след извеждането на кораб със земен екипаж на околоземна орбита. Възможно е също така те да са искали по-бързо да изградят своя база на планетата ни, при условие, че тя се намира на стратегическо от тяхна гледна точка положение в Космоса.

През 1963 г., една година след инцидента в базата „Холоман“, космическа ескадра на сивите хуманоиди и на белите гиганти отново е засечена около Земята от системи за далечно следене на ВВС. Документирани данни на срещи от така наречения „пети вид“, показват, че в периода 1960–1961 г. кораби на расата, която обозначихме условно като Б-200, основно проучват планетата ни. Според някои непотвърдени сведения благодарение на взетата помирителна позиция от страна на хуманоидите от Б-200 между флотилиите на С-123 и Б-169 не избухва нова война в близкото космично пространство. Така може би през юли 1963 г. в „Морето на спокойствието“ на лунната повърхност югоизточно от кратера Рос D ескадрите на трите цивилизации се срещат. Те се състоят

общо от около 200 кораба, от които над 30 са огромни, а над 150 са с по-малки размери. Вероятно в преговорите между представителите на трите извънземни сили е постигнато компромисно решение. От бъдещото развитие на събитията около планетата след тази среща, могат да се направят някои предполагаеми изводи за същността на намерените компромисни решения, а именно:

Сивите хуманоиди ще установят контакт с представители на ръководните кръгове на човечеството. Контактът ще бъде ограничен по място и по време. Контактът няма да повлияе съществено на развитието на земната цивилизация. Забранява се използването на мощни оръжия на Земята и в околземното пространство. На фона на плуващата в лунното небе синя земна планета по-нататъшната съдба на човечеството вероятно е била решена и уточнена.

По същото време от обсерваторията „флагстаф“ в щата Аризона и от редица други обсерватории в САЩ и по света земните учени проследяват над 30 подвижни светещи кораби с огромни размери в „Морето на спокойствието“, между които сноват стотици по-малки кораби в строго определен ред. На лунната повърхност в това време лежат безмълвни само руската сонда „Луна-2“, извършила твърдо кацане четири години преди това на 13 септември 1959 г., и американската сонда „Рейнджър-4“, изпратена там на 23 април 1962 г. Над повърхността на Луната няма нито една орбитираща земна станция. Прелетелите над лунната повърхност руски сонди „Луна-1“ (2 януари 1959 г.), „Луна-3“ (4 октомври 1959 г. – заснела 13% от обратната страна на Луната) и „Луна-4“ (2 април 1963 г.), както и американските сонди „Рейнджър-3“ (26 януари 1962 г.) и „Рейнджър-5“ (18 октомври 1962 г.), са прекратили вече дейността си в този район. Първата орбитираща действаща станция на Луната – „Луна-10“, е изпратена едва на 31 март 1966 г.

Две седмици след сключването на предполагаемото споразумение между трите извънземни сили на Луната на 5 август 1963 г. е подписан Договор за забрана на изпитанията с ядрено оръжие в атмосферата, космическото пространство и под водата от страна на големите земни сили – СССР, САЩ и Великобритания.

В продължение на близо една година след тази дата са засичани светещи обекти на лунната повърхност, преместващи се със стотици километри за няколко часа в „Морето на спокойствието“. Тази активна дейност на извънземните кораби е прекратена на 31 юли 1964 г., когато върху лунната повърхност каца американската сонда „Рейнджър-7“, снабдена с камери с висока разделителна способност. На 20 февруари

1965 г. точно над мястото на срещата на извънземните ескадри през 1963 г. извършва твърдо кацане американската сонда „Рейнджър-8“. Тя е изстреляна с ракетата „Атлас-Аджена“ и е снабдена с магнитометри, сеизмографи, датчици за йонизиращи лъчения, както и с камери с висока разделителна способност. Сондата прави детайлни снимки над мястото на кацане. Интересно е да се отбележи, че изпратената преди „Рейнджър-7“ сонда „Рейнджър-6“ през април 1964 г. претърпява авария. Две минути и половина след изстрелването радиовръзката с нея е прекъсната. По всяка вероятност това е станало под влияние на някоя от извънземните сили, които не са били готови още да посрещат сонди на Луната.

Година и половина преди запланираното кацане на американските астронавти на избраното място в „Морето на спокойствието“, където вече се намира сондата „Рейнджър-8“, извършва меко прилуняване със скорост 12 км/ч сондата „Сървайвър-5“. Изстреляна от ракетата носител „Атлас-Центавър“ на 8 септември 1967 г., сондата „Сървайвър-5“ носи на борда си 114 кг научна апаратура.

В тази апаратура се включват няколко телевизионни камери за детайлен обзор на мястото на кацане, магнитометър, сеизмограф, устройство за изследване на лунни образци и редица други апарати. Основната задача все пак на тази сонда е да разучи терена и да следи и контролира активността в района на предстоящото кацане на американските астронавти. Явно е, че активната дейност, развита в този район от чуждопланетните кораби, са накарали ръководителите на космическата програма на САЩ да приемат първото кацане на човек на Луната да стане именно в този район. Така на 20 юли 1969 г., точно 6 години след сключване на предполагаемия договор от извънземните сили, близо до мястото, където вече стоят сондите „Рейнджър-8“ и „Сървайвър-5“, каца модулът „Ийгъл“ на кораба „Аполо-11“ и Нийл Армстронг стъпва на лунната повърхност. Но на тези събития ще се спрем по-подробно по-късно.

Според изградената вече хипотеза през 1964 г., ползвайки разрешението от другите извънземни сили за установяване на контакт с някои от ръководните среди на Земята, представители на цивилизацията С-123 установяват връзка и уточняват нова дата на среща с американските власти след инцидента през 1962 г. Така се стига до срещата от 30 април 1964 г., когато според публикувани данни във военновъздушната база на САЩ „Холоман“ (свързана с инцидента от 1962 г.) в щата Ню Мексико в предварително определен район са кацнали три кораба, от които са слезли няколко извънземни от цивилизацията С-123. (Според някои

статистики над 50% от НЛО, които са наблюдавани, представляват кораби на тази раса.) Чакали са ги офицери от тайните служби и хора от групата „Маджестик-12“ (Великите 12). Там на място се е провело първото съвещание, което е било филмирано (над 2000 метра филмова лента). След тази първа среща са се провели още няколко, където са се направили крачки напред в разбирателството с малките сиви хуманоиди от тази цивилизация. Има предположения, че на срещата са присъствали като наблюдатели и представители на цивилизацията, обозначени като Б-169 и Б-200.

Така в периода 1969–1972 г. представители на правителството на САЩ са се договорили с тях. В сключения договор се е казвало, че в замяна на технологията, която извънземните ще дадат и която е свързана със създаването на антигравитационни машини, правителството на САЩ ще си затвори очите пред някои неща, които се случват, и ще осигури на извънземните места за строеж на бази, където необезпокоявани да реализират изследователската си дейност и където те на свой ред да покажат на учените някои нови технологии. Така от 1972 г. започва разширяването на една от най-секретните бази в Грум Лейк, на която е построена под ръководството на извънземните огромно подземно съоръжение. Там се е доставил договореният инструментариум, управляван единствено от тях.

Според публикации, достигнали до пресата, секретният изпитателен полигон за „летящи чинии“ в комплекса „Грум Лейк“ (езерото Коноуха), известен като „Ареа-51“, е разположен в щата Невада на приблизително 305 км в северозападна посока от Вегас. Само на шест мили от Грум Лейк се намира базата „Топопа“, където е разположен щаб на командването на военновъздушните сили на САЩ. Някои данни сочат, че след 1972 г. е създаден още един полигон за изпитване на нови космични кораби в непосредствена близост до базата „Грум Лейк“. Това е базата „Папуса Лейк“, известна под названието „Ареа 5-4“, която е изградена под контрола на представители на Б-169. Според някои предположения въпреки постигнатите договорености през периода 1964–1972 г. цивилизацията, които условно приехме като С-123 и Б-169, не са бързали с доставката на нови технологии за американските власти. Причината за това може би се крие в нежеланието на извънземните да се намесват пряко в еволюцията на човечеството поради редица причини. Този факт вероятно е свързан и с постигнатите споразумения между извънземните сили през 1963 г. Въпреки това нежелание американските власти, разполагайки с части от разбити летящи дискове от времето на

стълкновенията между извънземните раси и развивайки редица нови клонове на физиката през шейсетте години, успяват, според някои сведения, през 1966 г. в пустинята Мохаве (до която се намират споменатите бази) да изпитат първия кораб с неконвенционален хронален двигател на задвижване, подобен на този от „НЛО“. По публикувани данни в базите „Грум Лейк“ и „Папуса Лейк“ се извършват успешни изпитания на кораби, изградени на антигравитационен и хронален принцип и сега. Изпитанията в блестящите апарати се извършвали главно през нощта между 9 часа вечерта и 6 часа сутринта. Апаратите, които се изпитвали в посочваното време, се захранвали от управляван термоядрен синтез, удържан от мощно магнитно поле. Този процес е бил овладян за първи път през 1985 г. в Лос-Аламоската лаборатория в щата Ню Мексико.

На североизток от Лос Аламос, в Долни Антилопи, се намират авиационните заводи за производство на различни видове самолети: комплексът „Локхийд“ в Хеслъндейл, „Мак Доналд Дъглас“ в Лено и „Нортън“. Комплексът „Нортън“ е разположен в ранчото „Тексън“ в гр. Тексачапи, близо до входа на каньона Литъл Оак (Малкият дъб). Именно тук според някои публикации се строят направените в САЩ „летащи чинии“ с неконвенционален принцип на задвижване. На тях по-подробно ще се спрем по-нататък.

Според публикувани сведения след сключването на първия договор с представителите на расата сивите хуманоиди хора от управляващите среди на САЩ са се срещали още два пъти с извънземните от тази раса. Втората среща се е състояла през 1967 г., а третата през 1980 г. В някои по-нови публикувани материали се твърди, че от известно време насам управляващото ведомство на САЩ има гост от тази цивилизация за четвърти път. В своя кабинет този гост консултант имал на разположение осмоъгълен кристал с диаметър около 30 см, с чиято помощ можел да се свързва по всяко време с планетата, от която е дошъл. Последната се намирала приблизително на разстояние 36 светлинни години от Земята. Кристалът представлявал ергонно-тахсионен преобразувател на енергия. Сигналите, които той приемал и преобразувал, преодолявали разстоянието от 36 светлинни години за броени секунди.

Според публикациите от известно време управляващите среди на САЩ имали гост консултант и от цивилизацията Б-169 поради усложнената обстановка около Земята. Трябва да се има предвид, че след първите договорености подобни взаимоотношения извънземните екипажи са установили и с някои от другите големи земни сили. Така например първият контакт на високо ниво с руснаците е осъществен през 1971 г.

Малко по-късно руската страна също е взела участие в тайния съюз.

По публикувани материали след сключването на първия договор с представителите на расата на сивите хуманоиди правителството на САЩ, опасявайки се от тяхна хегемония, е направило всичко възможно да сключи споразумение и с представители на друга високоразвита цивилизация, корабите на която посещават Земята. Разполагайки с данни от космическото разузнаване, че нашата планета е посещавана активно и от екипажи от хуманоиди, които по нищо почти не се различават от земните хора, и използвайки възможностите на космическите полети и комуникации, ръководните кръгове на САЩ са успели да установят контакт и с представители на цивилизацията, която условно обозначихме като Б-169. За осъществяването на този контакт спомогнало много знанието на управляващите среди на САЩ за интереса на представителите на тази цивилизация към космическите полети на хората, за това, че те имат бази под лунната повърхност, и че техните космически кораби имат различни размери и опознавателни знаци за разлика от корабите на сивата раса, чиито опознавателни знаци представляват стрела в полусфера. Не на последно място може да се постави и доброжелателното отношение на бялата раса (Б-169) към земните жители. Така, форсирайки програмата „Аполо“, след кацането на кораба „Аполо-11“ на повърхността на Луната на 20 юли 1969 г. контактът е бил осъществен от американските власти. Ето как е протекъл той.

На около четвърт път до Луната три кораба на бялата раса от Б-169 приближили „Аполо-11“ на разстояние около 4 мили. Астронавтите ги фотографирали и уведомили базата в Хюстън. В навечерието на историческото приземяване на Луната, когато модулът на космическия апарат се снижавал да кацне до кратер на лунната повърхност, следващите го три кораба се разположили на ръба на същия кратер, на разстояние около 300 метра. Тяхното кацане било фотографирано от Едуин Олдрин. Корабите имали диаметър около 60 метра и 8 метра височина. Неслучайно при кацането Армстронг възкликва: „Тук има огромни обекти, сър! О, Боже! Стоят от другата страна на кратера и ни наблюдават.“

По програма американският астронавт е трябвало да излезе на десетия час след кацането от модула „Ийгъл“, но той получава нареждане от центъра за управление на полета в Хюстън да излезе и да стъпи на лунната повърхност още на петия час. Така на 21 юли 1969 г. в два часа петдесет и шест минути и двадесет секунди по Гринуич Нийл Армстронг осъществява историческата първа стъпка на човек на лунната повърхност. Малко по-късно Олдрин също излиза извън лунния модул.

Двамата с Армстронг монтират лунна сеизмична станция на 68 метра от кацналия кораб, а след това и лазерен отражател. Според някои непотвърдени официално сведения малко по-късно няколко извънземни представители от цивилизацията Б-169, облечени в скафандри, излизат от чуждопланетните кораби. Те поканват американските астронавти да посетят един от техните кораби. Така на 21 юли 1969 г. в 3 часа и 35 минути по Гринуич първият контакт бил осъществен. Срещата е продължила 69 минути от общо 151 минути, прекарани от Армстронг извън „Ийгъл“. Трябва да се отбележи, че за нея американското правителство се е било подготвило отдавна. За това говори фактът, че при кацането на Луната Армстронг и Олдрин оставят силиконов контейнер, поръчан преди началото на полета, в който имало посребрена лента с електролитен запис, съдържащ следното:

– поздравления от президентите на 74 държави на Земята, съставено на 24 езика;

– извадка от Конституцията на САЩ, отнасяща се за въздушната и космическата навигация, подписана през 1958 г. от президента Айзенхауер.

Според публикувани данни пет дни преди историческата среща между Армстронг и извънземните от Б-169 на 16 юли 1969 г. в окололунна орбита влиза руската станция „Луна-15“. Кинематичните параметри на „Луна-15“ са: наклон на орбитата спрямо равнината на лунния екватор 126° , минимално отстояние от повърхността на орбитата (периселений) 132 км и максимално отстояние (апоселений) 287 км. След кацането на американските астронавти „Луна-15“ извършва две корекции на своята орбита и се спуска на 16 км височина над лунната повърхност с период на обиколка 151 минути. Снабдена с камери с висока разделителна способност, станцията успява да заснеме кацналия американски модул и трите чуждопланетни кораба на повърхността на Луната. Веднага след нейното отминаване на Армстронг е наредено от центъра в Хюстън да излезе от кораба „Ийгъл“ 5 часа преди определеното по план време. Предполага се, че малко преди новото появяване на станцията „Луна-15“ над мястото на кацане на американския модул след 151-минутната обиколка срещата между американските астронавти и извънземните вече е приключила и секунди преди нейното появяване над кацналия американски модул на 151-вата минута от своя престой на лунната повърхност Армстронг е затворил вече люка на своя кораб. На 21 юли 1969 г., няколко часа след излитането на американския кораб от Луната, спирачните двигатели на орбиталната станция „Луна-15“ са

включени и тя каца на лунната повърхност след 52 обиколки и 5 дни престой на окололунна орбита. По програма след взимането на проба от лунният грунд станцията е трябвало да излети и да поеме курс към Земята, но „малка повреда в управлението“ не ѝ позволява да стори това. Съществуват предположения, че малко по-късно станцията е инспектирана от извънземен екипаж на Б-169.

Редица публикации показват, че след първата среща между американските космонавти и извънземните контактите са продължили. Полетът на „Аполо-12“ на 14 ноември 1969 г. бил следен още от напускането на околоземната орбита от 60-метров кораб на цивилизацията Б-169. Наблюдавайки го от борда на кораба, Чарлз Конрад възкликва: „Имаме късмет! Изглежда, че те имат приятелски намерения спрямо нас.“ Екипажът прави снимки на дисковидния обект с въртящи се червени светлини в долната си част над кратерите „Кеплер Б“ и „Милихюс А“.

На 15 април 1970 г. „Аполо-13“ е трябвало да взриви миниатюрен атомен заряд на лунната повърхност с цел да разчете лунната инфраструктура с помощта на специална апаратура. Задачата не била изпълнена поради взрив на един от кислородните резервоари на кабината, който пак според публикации бил предизвикан чрез лъчево въздействие от прелитащ кораб, вероятно на Б-169. Астронавтите правят снимки на пулообразния кораб. Съществуват предположения, че поради констатираното и предотвратено нарушение за извършване на ядрени опити на Луната ръководителите на програмата „Аполо“ са решили нещо да се направи, за да се спечели отново „благоволението на боговете“ от Б-169.

При следващия полет „Аполо-14“ доставил на Луната Библия във вид на микрофилм на английски език и един фрагмент от „Генезис“, записан на шестнадесет езика. В района на кратера „Лансберг“ екипажът заснема няколко светещи обекта.

Астронавтът Дейвид Скот от „Аполо-15“ оставя нов подарък за боговете на Луната. Той представлява статуетка, висока около девет сантиметра от фламандски майстор, изобразяваща стилизиран астронавт. Екипажът на кораба заснема на два пъти виолетов диск на самата лунна повърхност.

При следващия полет на „Аполо-16“, преди да изостави лунния модул „Орион“, астронавтът Йънг просто „забравил“ да натисне необходимия лост и модулът „Орион“ продължил да се върти около Луната на височина 100 км. Съществува хипотеза, според която след отделянето на кораба с американските астронавти от модула последният бил инспектиран от екипаж на извънземните от Б-169. Изглежда, че те са

намерили в него нещо, което ги е подразнило, защото не са били особено дружелюбни към астронавтите от следващия полет на „Аполо-17“.

На 12 декември 1972 г. над астронавтите от „Аполо-17“, провеждащи изследвания на лунната повърхност, прелитат няколко апарата на извънземните. Малко след тяхното появяване в шлемофоните на Юджийн Сернън и Харисън Смит започват да се чуват странни звуци, които преминават в оглушително пищене, подлудяващо астронавтите. Преди да отлетят обратно към Земята, последните оставят паметна плочка, призоваваща към вечен мир. По публикувани материали при първоначалните преговори между американците и извънземните представители на расата Б-169 – най-близка до човешкия вид, последните предложили да изгонят сивите хуманоиди от планетата ни. Предложението не било прието, тъй като това би довело до голяма война между сивата и бялата раса с непредсказуеми за човечеството последици. Някои сведения показват, че при контактите си с представителите на тази цивилизация действията на американското правителство били ревностно следени от сивите хуманоиди. Неслучайно американските космонавти при изпълнение на мисията „Аполо“ се страхували от враждебни действия спрямо тях от страна на корабите на сивата раса, които ги следели.

Според публикувани материали през 1972 г. по времето на последните американски експедиции към Луната извънземните от Б-169, установили контакт с американските астронавти на Луната, осъществяват „непринуден“ контакт и с представители на руската страна. Космическата капсула на полковник Иван Таренко, участник по това време в свръхсекретна мисия в Космоса „внезапно“ се повредила. Полковникът космонавт излъчил сигнал за бедствие на няколко определени честоти в космическото пространство. Почти веднага след излъчения сигнал до неговата капсула се появил кораб на извънземните (вероятно на Б-169). Той се прилепил към руската капсула. Когато излязъл от капсулата, космонавтът бил поздравен от шестима странни извънземни. Лицата им били големи и овални, с по две големи тъмни очи. Съществата разговаряли много ясно и се обърнали към Таренко на чист руски език. Те били много интелигентни и чувствителни. Подобно на американския полковник от случая, станал през 1954 г., който вече разгледахме, руският полковник получил предложение от своите спасители да посети далечна тяхна планета. Предложението било прието. Извънземните се отнесли към Таренко внимателно и той се чувствал като у дома си. Той пропътувал много светлинни години с техния кораб, за да посети една от планетите на тяхната цивилизация и да научи нещо за техния начин на живот.

Двадесет години по-късно полковникът се завърнал на Земята с кораб с диаметър около 60 метра. Според руски генерал от запаса, заемал висок пост в космическата програма на Русия през 1972 г., полковникът пътешественик почти не бил остарял по време на полета с извънземния космически кораб.

Според някои сведения по време на експедициите „Аполо“ ръководните кръгове в САЩ вече разполагали с информация, че извънземните, установили контакт с американските астронавти на Луната, притежават голяма база на площ 100 км^2 на нейната обратна страна и че тя е разположена под лунната повърхност. От американски спътник било засечено, че от споменатата подлунна база се генерира мощно магнитно поле. Трябва да се има предвид, че Луната няма диполен магнитен момент като Земята. На нейната повърхност има породи скали, които са само слабо намагнитени. В непосредствена близост до извънземната база се намирал и най-големият маскон# (Масконите представляват локални свръхплътни концентрации на маса непосредствено под лунната повърхност. Трябва да се има предвид, че гравитационното поле на Луната е много по-нееднородно от земното. Гравитационните аномалии, дължащи се на споменатите маскони, могат да достигат до 200 мгала. Най-големият маскон на Луната с диаметър около 1000 км, оказал се близо до извънземната база, може да отклонява до 1000 метра орбитата на спътник, летящ на височина 100 км над лунната повърхност. – Бележка на автора.) на лунната повърхност, разположен приблизително в центъра на обратната страна на Луната близо до екваториалната зона.

Някои сведения показват, че по време на първите експедиции „Аполо“ американските власти вече знаят, че освен базата на Луната извънземните от бялата раса (Б-169) разполагат и с изследователски полигон, разположен в „Долината на мълчанието“ в Мексико. Неслучайно в нея неведнъж били наблюдавани излитания на НЛЮ. Загадъчната долина заема площ около 600 км^2 в район, който влиза в границите на три щата – Чиграде, Кооума и Дуранчо, и е известна с редица странни явления. Така например в нея падат повече метеорити, отколкото на която и да било точка на земното кълбо. Освен това силно магнитно поле влияе на радиовълните и в „Долината на мълчанието“ радиоапаратите не работят. В споменатата долина съществува област, която много напомня на лунната повърхност. В нея има малки кратери от вулканичен произход с диаметър по-малък от 35 см. Вътрешността на тези кратери е толкова гладка, че изглежда като полирана.

След казането на Луната през юли 1969 г. на „Аполо-11“ Агенцията за аеронавтика и космически изследвания на САЩ (НАСА) проявява подчертан интерес към „Долината на мълчанието“. Вашингтон прави няколко постъпки да получи разрешение от мексиканското правителство специалисти на НАСА да изследват зоната на тази фантастична долина, но получава отказ.

Така се стига до 11 юли 1970 г., когато ракета, изстреляна от щата Юта в САЩ, се „отклонява“ от курса и пада в „Долината на мълчанието“. Под предлог, че е необходимо да бъдат събрани частите на „злополучната ракета“, НАСА получава разрешение от мексиканските власти да изпрати в района свои специалисти.

Заедно с тях в „Долината на мълчанието“ отива и директорът на НАСА – небезизвестният Вернер фон Браун, който прекарва там почти цяла година. Малко след неговото завръщане в САЩ лунната програма „Аполо“ е прекратена. След полета на „Аполо-17“ през декември 1972 г., при който астронавтите Ейджин Сернан и Харисън Смит са били под непрекъснато наблюдение на сонди на извънземните в продължение на седемдесет и петчасовия им престой на лунната повърхност, предвидените експедиции на корабите „Аполо-18“, „Аполо-19“ и „Аполо-20“ са преустановени по „икономически съображения“. По същото време програмата за изпращане на руски космонавти на Луната с ракетата носител Н-1 също е прекратена по висши държавни съображения. След четирите неуспешни старта с „Н-1“ в периода 1968–1972 г. останалите 6 произведени ракети от този тип са демонтирани. При това две от тях са били на стартови позиции през декември 1972 г.

Един месец по-късно, на 16 януари 1973 г. космичната станция „Луна-21“ доставя на лунната повърхност „Луноход-2“, който в продължение на 5 денонощия изминава 37 км в „Морето на яснотата“, където са се разхождали последните американски астронавти от „Аполо-17“. След тази експедиция руската страна изпраща още две лунни станции „Луна-22“ и „Луна-23“ и автоматичния модул „Луна-24“, който на 9 август 1976 г. взема проба от лунния грунт в „Морето на кризите“. Това е последният руски модул от тази серия и последният апарат, който каца на лунната повърхност. Така или иначе, едва след повече от седемнадесет години американска автоматична станция си позволява отново да влезе в окололунна орбита.

Може да се каже, че за седемнадесет години, от 1959 до 1976 г., 57 руски и американски космически кораба са изпратени към Луната, докато през следващите 17 години нито един техен кораб не е посетил

нашият естествен спътник. Съществуват предположения, че това прекратяване на посещенията се дължи на забрана от страна на извънземните от Б-169, които имат голяма база на обратната страна на Луната.

През този седемнадесетгодишен период след 1976 г. на лунната повърхност многократно са били забелязвани движещи се светещи обекти. Така например през 1981 г. американският астрофизик Джордж Голдинг, наблюдавайки лунната повърхност с гигантски телескоп, забелязал шест блестящи обекта, движещи се с огромна скорост над нея. Според твърденията на Голдинг обектите постоянно променяли взаимното си местоположение по време на полета. През 1988 г. петима германски астрономи наблюдавали продължително време дисковиден обект, който бил излетял някъде от зоната на Хумболтовото море на Луната. Като се има все пак предвид, че на Земята има изградена мрежа от телескопи, които постоянно да следят и заснемат автоматично интересните обекти, може да се предположи, че има набран значителен филмов материал за движението на извънземните кораби по лунната повърхност през разглеждания период.

„Клементайн-1“ – първият американски космически апарат, изпратен към Луната след декември 1972 г., е изстрелян на 25 януари 1994 г. от базата „Вандерберг“ в щата Калифорния с помощта на снетата от бойно дежурство междуконтинентална балистична ракета „Титан-2“. Още през първия ден на полета са се появили нередности в системата за връзка със станцията, тъй като се оказва, че са били силно разредени акумулаторните батерии. Едва на 3 февруари след разгъване на слънчевите батерии и след презареждане станцията се е насочила към Луната. „Клементайн-1“ е станция за изпитание на нови военни технологии и за нейното създаване Пентагонът е изразходвал около 75 милиона долара. Научната задача на „Клементайн-1“ е била да направи снимки на лунната повърхност с висока разделителна способност, включително в инфрачервения спектър. Станцията е била в състояние да направи и многоспектрални снимки на цялата повърхност на Луната. Снимките, които вече са получени, са с толкова висока разделителна способност, че може да се състави карта на каменните блокове на повърхността. Първите снимки, предадени от „Клементайн-1“, са направени с 4 камери от височина 1572 км над повърхността на Луната. Заснет е районът на кратера Нансен, намиращ се на северния полюс на Луната. „Клементайн-1“, чието тегло е около 230 кг, е прекарала в окололунна орбита 2 месеца. По програма след лунното заснемане станцията е трябвало да потегли и да посрещне астероида Географос, като на 31 август прелети на около 100

км от повърхността му със скорост 11 км/сек и направи снимка на неговата сенчеста страна. Но в края на май „Клементайн-1“ внезапно замлъква и всички опити да се установи радиовръзка със станцията засега остават без резултат.

Любопитно е да се отбележи, че всички кацания на астронавти, луноходи и сонди от американска и руска страна са осъществени на видимата от Земята страна на Луната# (Луната обикаля около Земята средно за 27 денонощия, 7 часа и 43 минути със средна скорост 3680 км/ч, или около 1 км/сек. При това движение тя е обърната към Земята винаги с едната си половина. Поради либрацията на Луната е видима около 59% от нейната повърхност. От тях 6,5% се дължат на 6-градусовото отклонение на околоосното въртене на Луната от равнината на еклиптиката, а 2,5% се дължат на паралакса при наблюдение от различни точки на Земята. – Бел. авт.)

Трудно е да се каже защо кацанията върху Луната от американски и руските кораби изцяло са извършени върху нейната видима повърхност. Дали този факт се дължи на забрана от страна на извънземните поради наличието на тяхна база на обратната страна, или поради трудностите, свързани с осъществяването на надеждна телекомуникационна връзка с тази страна на Луната.

След прекратяването на програмата „Аполо“, струваща над 25 милиарда долара, на 25 май 1973 г. е изстреляна осемдесеттонната американска станция „Скайлаб“ и започва разработването на програмата „Шатъл“ на корабите за многократно използване.

От 1990 г. се извършва подготовка по изпращането на сондата „Хюйгенс“ към Сатурн, и по-специално към неговия спътник Титан. В програмата, наречена „Мисия Касини“, са включени около 3000 американски и 1300 научни партньори от 16 европейски страни. Орбиталният модул се конструира в лабораторията за реактивни двигатели на НАСА в Пасадена – Калифорния. Европейският център за космични технологии и изследвания в Нордуик, Холандия, разработва самата сонда. Планирано е на 6 октомври 1997 г. мощната ракета „Титан-4 Центавър“ да изведе сондата в орбита. След излитането от Земята станцията ще прелети още два пъти покрай Венера, Земята и Юпитер, преди да достигне Сатурн през юни 2004 г. След едночасова корекция на траекторията на полета сондата ще достигне Титан пет месеца по-късно. „Хюйгенс“ ще навлезе в атмосферата на Титан и ще изследва подробно повърхността на спътника, където се предполага, че се намира база на извънземните от цивилизацията Б-169.

Титан е не само най-големият, но и най-интригуващият от осемнайсетте спътници на Сатурн. Плътната му атмосфера крие студена повърхност, която вероятно е покрита с езера и океани от течен метан. Учените са очаровани от забулващата Титан лека кафяво-оранжева мъгла, съставена навярно от комплексни органични молекули на въглеродна основа.

Любопитно е да се отбележи фактът, че след завръщането на Фон Браун от „Долината на мълчанието“ в Мексико САЩ започват и програма по създаването на космически кораби, изградени на базата на съвършено нови принципи на придвижване в космическото пространство. В основата на тези принципи стои създаването на „машина на времето“, доскоро позната ни само от фантастиката на Хърбърт Уелс и от срещите с НЛО. На строежа на тези апарати ще се спрем по-късно.

Според публикувани материали освен с представителите на двете най-посещаващи ни цивилизации (50% от посещенията на НЛО дължим на сивите хуманоиди и над 30% на хуманоидите, приличащи на хората) управляващите среди на САЩ са се опитали да установят отношения и с останалите „гости“ на нашата планета. За целта през 1974 г. в САЩ била създадена станция за следене и примамване на НЛО. Тя представлявала система от 100 прожектора с мощност по един милион вата всеки, които били фокусирани в определена точка на небето, създавайки в нея ярко светлинно кълбо. Тъй като НЛО винаги са проявявали голям интерес към всякакви енергетични и природни аномалии, реакцията не закъсняла. Съвсем скоро след пускането ѝ в действие станцията била посетена от няколко НЛО, които долетели със скорост 16000 км/ч. За съжаление корабите на третия най-често посещаващ ни вид хуманоиди, а именно на двуметровите същества (10% от посещенията на НЛО дължим на тях) не проявили особен интерес към поканата за контакт. След като два от техните кораби направили два кръга над споменатата станция, отлетели със същата скорост, с която били дошли. Съществуват сведения, че цивилизацията на двуметровите гиганти се придържа към политика на минимална намеса в развитието на Хомо сапиенс. Нещо повече, известни са данни, че те са против тоталната намеса на сивите хуманоиди в това развитие.

Трябва да се има предвид, че освен разглежданите три цивилизации, чиито кораби най-често посещават планетата ни, има публикувани данни за още около 60 цивилизации, апаратите на които епизодично са посещавали Земята, но на тяхното разглеждане ще се спрем по-нататък.

През осемдесетте и деветдесетте години на нашия век около планетата ни са забелязани масирани разузнавателни полети на апарати на

две други цивилизации. Едната от тях е на два и половина метрови гиганти, които навремето вероятно са наблюдавали строежа на пирамидите. Последните са имали база на Марс по онова време. Техните кораби са с форма на кълбо, около което нерядко се наблюдава пръстен. Втората цивилизация е на същества около един метър и половина високи, които по външен вид приличат много на човека. Съществуват предположения, че те имат общ генетичен корен с човешката раса подобно на цивилизацията Б-169. За разлика от последните обаче те са по-агресивни в действията си. Техните кораби са с форма на равностранен триъгълник и пристигат на Земята откъм Южното полукълбо, по-специално от посоката на съвездието Южен кръст. През 1990 г. вероятно именно техни кораби предприемат активно разузнаване над военните обекти на НАТО и Варшавския договор, над Брюксел и Москва.

От времето на сключване на първите договорености с извънземните ръководните кръгове на САЩ започват кампания на тотално отричане на съществуването на последните в средствата за масова информация. Тази политика намира отражение в създаването на вероятно камуфлажната програма, известна под името „Комисия Кондън“ (1966–1969 г.) и рекламирана като официално изследване на военновъздушните сили. След завършване на тази програма всичко, свързано с НЛО, е представяно като нещо несериозно и налудничаво. За целта в печата е пускана информация, която уж е изтекла от ЦРУ или НАСА, и за която предварително се знае, че е невярна, или пък се е поднасяла вярна информация по най-несериозния възможен начин. В същото време материалите, свързани с НЛО, вероятно се явяват за управляващите среди като най-секретни в цялата история на съществуването на САЩ и другите големи страни.

Кои са причините за тази свръхсекретност? На първо място вероятно това е нежеланието на правителствата на САЩ и Русия да всяват паника в населението, като разкрият, че Земята се посещава от цивилизации, много по-развити от земната. На второ място стои може би нежеланието на извънземните да се намесват открито в развитието на нашата цивилизация. На трето място това е интересът на управляващите кръгове на великите сили да държат в ръцете си технологии и знания, които да им позволяват да господстват над другите. В това отношение може да се каже, че от времето на фараоните и техните жреци няма нищо ново под Слънцето. На четвърто място не е изключена възможността, използвайки телепатичните си възможности, извънземните да контролират развитието на нашата цивилизация.

Знае се, че най-доброто управление е това, което не се чувства или при което управляваните дори не подозират как и кой дърпа конците. Верността на последната от изказаните възможности се определя от това, доколко етични и хуманни от човешка гледна точка са законите на извънземните цивилизации и в какви отношения се намират отделните извънземни раси, които ни посещават.

КОИ СА И ОТКЪДЕ ИДВАТ НАЙ-ЧЕСТИТЕ ПОСЕТИТЕЛИ НА НАШАТА ПЛАНЕТА

Информация по въпроса за това, кои са и откъде идват извънземните екипажи, може да се получи по няколко канала. Първият от тях е свързан с информацията, получена при изследването на паднали извънземни космически апарати. От 1947 г. досега има данни за около 20 подобни случая. От направения анализ върху тях в стотици секретни институти и бази на големите държави са събрани редица сведения за пришълците и за техните кораби. На второ място информация от подобен характер може да се получи при обработката на документирания материал на така наречените срещи от III вид, в които са описани подробно случаите на отвличане на земни жители на борда на извънземните кораби. Общият брой на описаните преживявания от подобен характер от 1961 г. досега е над 800. Субективният вид на информацията, получена при този тип случаи, може да се премахне чрез анализ, направен по метода на съвпадение на общите признаци и различия при множеството разглеждани преживявания. На трето място информация по въпроса за това, какви са намеренията на посещаващите ни извънземни кораби, се получава от космическите разузнавания на големите държави, които със своята глобална система от спътници държат под контрол повърхността на планетата ни. По разбираеми причини тя има секретен характер и се държи от ограничен кръг хора в ръководните кръгове на съответните страни. Контактите на този кръг от хора с някои извънземни екипажи също имат подобен характер, но все пак понякога към пресата поради една или друга причина изтича малко достоверна информация. От тази гледна точка информацията, която може да се каже за нашите извънземни посетители. Не е много по обем, но все пак на нейна база могат да се направят някои изводи за пришълците.

Според направения анализ на съществуващи сведения, сивите хуманоиди с височина от 1.20 до 1.40 метра с голяма глава и големи очи, които първи са сключили договор с управляващите среди на САЩ, са дошли от дзета Ретикули. „Ретикули“ е латинското название на съзвездието Мрежа, видимо от южното полукълбо на Земята. Дзета представлява двойна звездна система от това съзвездие. Разстоянието между Дзета I и Дзета II е 0.5 светлинни години. Що се отнася до разстоянието между нашето Слънце и звездите Дзета от съзвездие Мрежа, то е от

порядъка на 37 светлинни години. Разполагайки с космически кораби, при които движението се извършва чрез тунелни преходи в друго измерение, вероятно тахионно, където времето и другите параметри на нашето пространство се превръщат в комплексни величини, сивите хуманоиди преодоляват това разстояние, изглежда, за около двадесет земни часа. Интересно е да се отбележи, че от звездите Дзета на съзвездието Мрежа при нас може би пристигат и други извънземни посетители. Това са двуметрови гиганти, на външен вид приличащи на земните хора. Те носят черни прилепнали към тялото скафандри. Техните кораби са подобни на тези на сивите хуманоиди – принципът на придвижване в космическото пространство вероятно е същият. Някои данни сочат, че сивите и гигантите живеят на отделни планети от планетните системи на Дзета I и Дзета II и вероятно отдавна са установили контакти помежду си. Освен това, ако се съди по маркировките по някои междузвездни карти на разбили се или кацнали техни кораби, последните поддържат отношения с още четири цивилизации в радиус от 40 светлинни години. Една от тези цивилизации е нашата. От маркировката по откритите карти може да се предположи, че в момента са в процес на проучване на още пет цивилизации, които отстоят средно на около сто светлинни години от техните родни планети. Подобно на сивите хуманоиди и гигантите от Дзета имат силно развити телепатични възможности. Те също проявяват голям интерес към земните хора. Нещо повече, първите известни срещи от така наречения III вид, се дължат именно на тях. В отношенията си с хората при тези срещи се държат внимателно и дружелюбно. Въобще за разлика от сивите хуманоиди по всичко изглежда, че те са за минимална намеса в развитието на човешката цивилизация.

Други много чести посетители на нашата планета са два типа хуманоиди, които по физическия си облик много приличат на вече разглежданите. Единият от тях също представлява малки сиви хуманоиди, а другият – двуметрови гиганти. За разлика от първите обаче според сведения, базиращи се на множество документирани срещи с пришълци, те идват от съзвездието Орион. Това съзвездие, видимо от северното полукълбо на Земята, е на разстояние от около хиляда светлинни години от нашето Слънце. Това голямо разстояние е причина хуманоидите от Орион да изпращат вероятно цели експедиции до планетата ни. При срещи на хора с тези пришълци, последните са заявявали, че експедициите им обикновено се състоят от огромен кораб майка, на който са натоварени няколко по-малки разузнавателни антигравитационни апарата. Корабът майка обикновено се разполагал зад орбитата на планетата Марс. Този

кораб преодолявал разстоянието от съзвездие Орион до Слънчевата система за около двадесет земни денонощия, като използвал тунелни проходи в пространството. Срещите на хора с екипажи от тези пришълци показват, че корабите и апаратите на посетителите от съзвездие Орион не са радиоактивно обезопасени и са опасни за хората, пребиваващи в близост до тях. Този факт не бива да се пренебрегва, още повече, че някои анализи показват, че в 18% от посещенията на НЛО се дължат именно на тези цивилизации. Освен по радиоактивността корабите и апаратите на „гостите“ ни от Орион се отличават и по своята форма. Тя е по-скоро кълбовидна, отколкото дисковидна.

Каква е разликата между сивите хуманоиди, идващи от планетни системи, разположени около звезди, близки на звездата Ригел (В на Орион), и сивите хуманоиди от Дзета на съзвездието Мрежа? Статистиката сочи, че на първо място те се отличават по своя ръст. Пришълците от Орион са високи 85–105 см, а тези от Мрежа 120–140 см. На второ място те се отличават по цвета на кожата си. Макар че и на двете раси тя е сива, се наблюдава различие в оттенъка. Ригелианците имат зеленикав оттенък на кожата си, а тези от Мрежа – кафеникав. На трето място двете раси се отличават по своята възраст. При аутопсия, направена на пришълци, извлечени от разбили се кораби, се оказало, че сивите от Дзета, които ни посещават, имат възраст над 200 години по земното летоброене, докато тези от Ригел на Орион имат възраст до 30 години на своите тела и мозък, който е стар до 500 години. Последният факт показва, че орионците могат да подмладяват телата си.

Всички тези данни, както вече споменахме, са получени при изследване на екипажи от катастрофирали НЛО. Статистическата обработка на редица случаи показва, че гигантите от съзвездие Орион и съзвездие Мрежа също се различават помежду си. Обобщено може да се каже, че двуметровите пришълци от Мрежа по физическия си облик са по-близки до земните хора. Гигантите от Орион, носещи сребристи облекла, принадлежат към по-стара цивилизация. Те са създали раса от биороботи, които външно приличат на тях и които се използват за различни изследователски дейности. Пришълците от Орион владеят и използват широко телепатията и телепортацията. В повече от 30 случая на отвлечане на хора в градски условия от този тип хуманоиди отвлечените лица са наблюдавали на мониторни екрани във вътрешността на чуждоземните кораби действията на хората от определени избрани жилища на близкия до кораба квартал на съответния град. Подобни случаи са констатирани многократно в някои градове на Русия и САЩ. От тази гледна

точка би могло да се приеме, че явлението „полтъргайт“ е дело на пришълците от Орион. С него вероятно те изследват граничните адаптационни възможности на човешкия вид.

Освен от гиганти и малки хуманоиди нашата планета се посещава и от раси, близки по физическия си облик до хората. Редица факти показват, че представителите на най-често посещавашата ни раса са осъществили контакт с американските астронавти по време на изпълнението на лунната програма „Аполо“. В настоящия момент вероятно тази раса има редица бази. По направени предположения една от тях се намира в Мексико в така наречената „Долина на мълчанието“ и друга под лунната повърхност. Неслучайно статистическите сведения сочат, че 25% от посещенията на НЛО се дължат на апарати на тази цивилизация.

Според документирані случаи на отвлечане на хора от екипажи на тази раса след Луната най-близката космическа база на бялата раса вероятно отстои на 4,3 светлинни години от Земята и се намира на планета, обикаляща около третата звезда от тройната система на Алфа Кентавър.

Според подложени на регресивна хипноза отвлечени и върнати обратно хора корабите на тази цивилизация преодоляват разстоянието от Земята до тази база за около 120 земни минути. Придвижването се е осъществявало чрез няколко прехода (скока) в пространството с дължина до една светлинна година. Дължината на всеки преход се е определяла от големината на енергията, с която апаратът е влизал в тахионния тунел. В този „тунел“ корабите се придвижват, използвайки тахионни носители. За разлика от електромагнитните вълни, които се движат със скоростта на светлината, тахионните носители се предполага, че се движат с близо седемнадесет хиляди пъти по-висока скорост, или по-точно 17315 пъти по-бързо. Предполага се, че гравитационните взаимодействия между телата се дължат именно на обмен на такива носители между тях.

Характерна особеност на корабите на бялата раса е дисковидната форма. Обикновено под тази форма се намират няколко малки кълбовидни апарата, които могат да се отделят и прибират в носещото тяло по време на полет. Хуманоидите в корабите приличат изцяло на хората с тази разлика, че са с малко по-дребни и фини тела и малко по-големи глави. Голямата прилика и малките различия вероятно не са случайни, тъй като съществуват предположения, че представителите на тази сравнително стара цивилизация са свързани генетично с човечеството. Върху подобна връзка, която вероятно датира отпреди повече от дванадесет

хиляди години, ще се спрем по-подробно по-нататък.

Представителите на сравнително близката до нас цивилизация неведнъж са демонстрирали пред избрани хора, че владеят телепатията, телепортацията и управлението на времето. Редица случаи показват, че притежават апарати, които могат да подмладяват тялото на човека, връщайки хода на времето в определени области. Може да се приеме, че нашата цивилизация се намира вероятно под тяхното попечителство. Поради това те явно не следят с добро око вмешателството на сивата раса в някои действия на хората. Нерядко може би възникват конфликти, при които над Земята биват сваляни кораби на сивите хуманоиди. Катастрофите на НЛО, на които сме свидетели, се дължат вероятно главно на тези причини.

Интересно е да се отбележи, че нашата планета се посещава и от още един тип хуманоиди, които също са свързани може би генетично със земните хора и приличат силно на тях. Неслучайно техните кораби идват от съзвездие Кентавър, откъдето идва и другата човекоподобна раса (Алфа Кентавър). Според описани срещи на хора с екипажи от тази раса представителите на цивилизацията носят скафандри и корабите им имат триъгълно-елипсоидна форма. Говорът им е подобен на грухтене и имат изпъкнали скули на лицето и големи очи. При полетите си до Земята извършват генетични експерименти за кръстосване с човешката раса. (Някои статистики показват, че 5% от наблюдаваните НЛО представляват кораби на тези човекоподобни същества). Редица случаи говорят, че напоследък представителите на тази цивилизация са увеличили значително разузнавателните си полети над Земята, и то главно над северното полукълбо.

Освен от представителите на шестте цивилизации Земята епизодично се посещава и от кораби на други космически пришълци. Съществуват свидетелства за посещения на дисковидни апарати над Европа от звездния куп Плеяди, отстоящ от нас на около 400 светлинни години. Според собствените думи на енлонавтите, изказани пред избрани от тях хора, при близки срещи от така наречения трети вид, последните имат възраст над 350 години по земното летоброене.

Редица случаи показват, че през осемдесетте години на нашия век Земята е активно посещавана от кораби на цивилизация, чиито представители са високи около два и половина метра. Екипажи на тази цивилизация вероятно от хилядолетия посещават планетата ни. Съществуват определени предположения, базиращи се на конкретни факти, че те са взели участие при строежа на египетските пирамиди и са построили

пирамидите на Марс. При разглеждането на палеоконтактите вече бе споменато, че близо до египетските пирамиди е намерено тялото на 2,5-метров мумифициран преди 4500 години астронавт, който на външен вид много прилича на тези посетители. Нещо повече, предполага се, че пришълците от тази цивилизация са имали в миналото изградена база на Червената планета.

Корабите на тази раса са обикновено с кълбовидна форма с диаметър близо 60 метра, около която често се наблюдава пръстен, подобен на пръстена на планетата Сатурн. Общо взето, може да се предположи, че тези, които ни посещават, идват от близката област на нашата Галактика. Досега има регистрирани само няколко случая на посещения на интелигентни, безпилотни разузнавателни сонди от друга галактика.

Фактът, че цивилизацияите, които ни посещават със своите кораби, идват главно от близката област (до 1000 светлинни години) на нашата Галактика, вероятно съвсем не е случаен. Възможностите на тахионните кораби на тези цивилизации може би също са ограничени. Според направени предположения, използвайки тахионни Т-носители, тези кораби могат да развият максимална скорост 17315 С0, където С0 е скоростта на светлината във вакуум. С подобна скорост нашата галактика с диаметър 100000 светлинни години може да се пресече за около шест земни години полет.

До най-близкия от звездните купове, заобикалящи Млечния път, апаратите на тези цивилизации могат да достигнат за около 16 земни години. До най-близката спирална галактика Андромеда (M31.NGC224), на разстояние около 2,3 милиона светлинни години, тахионните кораби биха достигнали за около 160 земни години. Ясно е, че дори представителите на цивилизацияите, които ни посещават, да живеят над 400 земни години, те трудно биха се решили да изпратят експедиции на подобни междугалактични разстояния.

За цивилизации, използващи фотонни ф-носители и кораби, движещи се със скорост, близка до скоростта на светлината във вакуум, ще бъдат достъпни само близки звезди. Подобни цивилизации могат да си позволят да идват на Земята само от разстояние до 15 светлинни години. В такъв обсег до Слънцето се намират само около 30 звезди. Възможностите за живот на най-близките от тези звезди са разгледани в таблицата на стр. 116.

Както се вижда от таблицата, най-големи възможности за развитие на цивилизации около тях притежават звездите РОCD 154, РОС 128, Епсилон Еридани и Алфа Кентавър. Съществуват данни, приети от

радиотелескопите, които сочат, че цивилизация, намираща се около звездата Епсилон, е изпратила безпилотна сонда в Слънчевата система. Съществува и информация, че една от най-често посещаваните ни цивилизации има база около най-близката до Слънцето звезда Толимак (алфа от съзвездие Кентавър), отстояща от нас само на 4,3 светлинни години. Тази звезда е почти толкова голяма, колкото и Слънцето, при това е от същия спектрален клас като него G2 и има същата светимост – истински двойник. Това е много благоприятно обстоятелство, защото е най-вероятно живот от хуманоиден тип, подобен на земния, да се появи при аналогични условия. Бедата е, че тази звезда не е сама като Слънцето. Край нея кръжи втора, яркооранжева звезда с маса почти като Слънцето, която обаче свети три пъти по-слабо от него (температурата на повърхността ѝ е 4400 К) и която обикаля около главната звезда за около 80 земни години, а както е известно, двойните звезди трудно задържат планети около себе си. Ако все пак такива са се запазили, техните орбити описват не кръгове, а сложни криви, а това означава, че планетите ще имат крайно изменчиви и неблагоприятни климатични условия за живот на разумни същества от хуманоиден тип, изграден на белтъчна основа.

Около разгледаното двойно слънце кръжи трета звезда, наречена Проксима. Тя се намира на огромно разстояние от централната двойка, обикаля за хиляди години край нея и свети 20000 пъти по-слабо от Слънцето, така че и край нея трудно би могло да се породи живот, подобен на земния.

Другата подобна на Слънцето звезда – Тау от съзвездието Кит – също предлага много голяма вероятност да бъде люлка на високоразвита цивилизация. Първо, тя е сама звезда. Второ, тя е от същия спектрален клас като Слънцето, макар и да излъчва три пъти по-малко светлина от него. Но това не е фатално обстоятелство. Една планета, разположена в района на разстояние стотина милиона километра от звездата, би получавала достатъчно топлина и светлина, за да се съхрани живот, изграден на белтъчна основа.

Горните предположения не се отнасят за наличие на живот и разум, който в биологично и еволюционно отношение стои далеч от изградените на нашата планета. Разстоянието между Земята и Тау от съзвездието Кит е само 11,8 светлинни години.

Сигналите, излъчени от земните радио- и телевизионни станции, военни радары и радиотелескопи, вече са обхванали сфера с радиус над 60 светлинни години, която обхваща над 1200 звезди. Следователно всички по-развити цивилизации, намиращи се в обсега на тази сфера,

вече биха знаели за съществуването на земната цивилизация.

През 1976 г. трима американски учени решили да определят точно какъв е почеркът на земното радиоизлъчване и какво биха научили от него разумните извънземни (подслушвачи), ако такива съществуват в близост до Слънчевата система.

Оказало се, че разчитането на „почерка“ на Земята е доста трудна задача.

Нашата планета излъчва сигнали, които се различават не само по мощност и честота, но и по ред други характеристики. За целта учените проучили данните за такива характеристики на радиоразпръскването, като спектрални честоти, технологията на модулацията и диаграмата на насоченост на съществуващите по Земята антени. Оказало се, че сигналите на радарите за далечно откриване на ракети са около сто пъти по-мощни от най-мощните телевизионни станции (действителната им мощност, различно модулирана, била близо 400000 пъти по-висока от тази на телевизионните станции). Всяка радиолокационна станция непрекъснато оглежда голяма част от видимия си хоризонт, а резултатът от общото действие на радарите бил, че в даден момент се осветявала голяма област от небесната сфера. Радиолокационните станции обаче били сравнително малко на брой и за целите на сигурността непрекъснато сменяли честотите, на които работят. Това ги правело неподходящи за дългосрочни наблюдения.

Въпреки мощността на отделните радари за далечно откриване на ракети изследователите изчислили, че по-голям общ дял – около 300 мегавата срещу 200 мегавата от радарите – идва от големия брой честотно-модулирани радиопредаватели. Носещите телевизионни вълни обаче, чиято мощност е концентрирана в извънредно тесни диапазони, давали общо около 10 милиарда вата при постоянни честоти, или 50 пъти по-голяма излъчена мощност от тази на радарите. В своя анализ американските учени са установили, че 97% от общата мощност на телевизионните вълни в спектъра са представени от около 15% от предавателите с ефективна излъчвана мощност 50 или повече киловата. Останалите 3% идвали от общо над 2200 предавателя с ниска мощност. Дори без да декодира съдържанието на програмите, „извънземният слушател“, намиращ се в близост до съседна звезда, би могъл да извлече някои важни данни от сигнала: Земята се върти, така че силата на радиосигнала се увеличава винаги, когато концентрация от предавателни станции, като например в източната част на Северна Америка или в Западна Европа и Япония, се появят по ръба на планетата. Картата с три подчертано

големи концентрации на телевизионни предаватели, няколко по-малки концентрации и обширни „бели полета“ – може да позволи да се направят геофизически, политически или други изводи за нашата цивилизация. Несъзнателното изпращане на сигнали от Земята все пак не трябва да замества съзнателните опити да се изпращат или да се търсят сигнали от извънземни цивилизации.

Една от задачите на изведения през 1990 г. на орбита космически телескоп „Хъбъл“ е да определи дали най-близките до Слънцето звезди притежават планетни системи. За нашата цивилизация, която е усвоила скорости, характерни за Пи-мезонни П-носители (около 20 км/сек), пътуването до тези звезди е все още невъзможно. Но за една суперцивилизация, използваща вероятно „ергонни“

Е-носители и кораби, за които се предполага, че могат да се движат със скорости, близки до 300000000 С0 (триста милиона пъти по-бързо от скоростта на светлината) подобно разстояние би било нищожно.

За ергонните носители се предполага, че на тях се дължи нов неоткрит още вид взаимодействие, отнасящо се до самата същност на понятието енергия. Вероятно съвсем не е случаен фактът, че в добилата популярност формула на Айнщайн

$$E = mC0^2$$

скоростта на светлината С0 е дадена на квадрат.

Корабите на цивилизация, използваща ергонни носители, биха били в състояние да пресекат нашата Галактика за около 3 земни часа. Те ще могат вероятно да преодолеят разстоянието от Земята до галактиката Андромеда за около 3,6 денонощия и да пресекат за 60 земни години цялата видима от нас Вселена. От гледна точка на равнището на цивилизация с подобни възможности човешкото развитие вероятно просто не би събудило какъвто и да е било интерес.

При разглеждане на посещенията на Земята от извънземните цивилизации не трябва да се пропуска възможността нашата планета да се посещава от хора от бъдещето ни. Взимайки предвид бурното развитие на техниката и технологиите през последния век, може да се предположи, че, ако човечеството оцелее още известно време, ако не сега, то само след 100 до 200 години, широкото използване на двупосочни машини на времето би било реален факт.

Тогава нашите праправнуци биха използвали подобни апарати с историческа или друга цел. От база, разположена в Слънчевата система, те биха следили с интерес живата си история. Друг е въпросът, доколко

строги ще бъдат условията за ненамеса в нашето развитие. В историята на срещите с НЛО съществуват няколко случая, единият от които е в Италия, които предполагат наличието и съществуването на посещения с машини на времето от бъдещето ни, по-точно от 2350 г. (XXIV век). От тези случаи следва, че в настоящия момент човечеството е на прага на създаването на машина на времето. Факт, който предполага големия интерес на хората от бъдещето и интереса, проявяван от по-развитите цивилизации към нас в настоящия момент. След създаването на кораби, пътуващи във времето, човечеството ще може вероятно да се включи в общия хронобиологичен кръговрат, като се издигне до по-високите степени на природното съвършенство.

От всички изброени досега посещения на пришълци и направени изследвания за търсене на извънземен разум в Космоса може да се предположи, че животът и разумът са универсални явления в Космоса и човечеството все повече ще осъзнава този факт.

ИЗВЪНЗЕМНИ ЦИВИЛИЗАЦИИ И КОНФЛИКТИ

В нашата Галактика с диаметър приблизително около 100000 светлинни години има над 200 милиарда звезди. Ако на всеки 200 звезди има само една, която притежава планетна система, а на хиляда планетни системи би имало само една, на която да се е зародил живот, то само в нашата Галактика биха съществували близо милион планети с определени форми на живот върху тях. Все пак Галактиката ни е започнала да се образува преди повече от 15 милиарда години, животът на Земята се е зародил преди близо три милиарда години, а от приблизително два милиарда животински вида, живеещи на Земята, се е обособил само един-единствен биологичен вид – човекът, който е дал облика на цивилизация, развила се през последните хилядолетия. При това тук става дума за живот на въглеродна основа и цивилизация от хуманоиден тип, а съществува възможност животът и цивилизацията да бъдат изградени и на съвършено различна база. От тази гледна точка би могло да се предположи, че съществуващите цивилизации в Галактиката ни биха се различавали съществено по своя облик. Все пак само в нашата Галактика съществуват около два милиарда звезди, които имат същия спектрален клас G2 като нашето Слънце. Това означава, че на всеки 100 звезди от „Млечния път“ има една, която по температура и светимост е съвсем близка до родната ни звезда.

Поради големия брой възможни съществуващи цивилизации в нашата Галактика е твърде вероятно в определен момент няколко хиляди от тях да се окажат на приблизително еднакво ниво на развитие. Вероятността за това може да се окаже още по-голяма, ако някоя от старите суперцивилизации извърши посявка на нови цивилизации върху близки планети с приблизително еднакви климатични условия под формата на генетичен експеримент. Тогава в определени области от Галактиката ни биха се развили цивилизации, твърде близки по своя облик и начин на развитие. Какви са известните факти, подкрепящи в определена степен горните твърдения?

Първо, преди години в някои от падналите метеорити бяха намерени органични молекули. Така например през 1969 г. в Австралия на 120 км от Мелбърн падна метеорит, във вътрешността на който бяха открити следи от 18 аминокиселини. От тях 12 не са известни на Земята. Те са се зародили в други точки на Вселената, където следователно се е

повторило „невероятното“ стечение на закономерности и случайности, създадо живота, а може би и разума. Фактът показва, че животът в познатите ни органични измерения е универсално явление в Космоса.

Второ, наскоро бе доказано съществуването на планети около някои звезди от близкия Космос. През 1983 г. охладените до 10 К ($-263,15^{\circ}\text{C}$) детектори на инфрачервеното (топлинното) лъчение на телескопа, монтиран на американския спътник „ИРАС“, доловиха в пространството, ограждащо звездата Вега, отстояща на 26 светлинни години от Земята, присъствие на твърди тела с различни размери. Заключение на специалистите от Лабораторията за реактивно движение в Калифорния бе, че около Вега в момента се формира планетна система, подобна на Слънчевата. Подобни заключения в продължение на половин година по-късно бяха направени и за Епсилон от Еридан и за още шестдесет близки звезди. След още няколко години с помощта на големия телескоп, построен в затихналия вулкан Мауна Кеа на Хавайските острови бе открита за първи път планета, намираща се извън Слънчевата система. Тя обикаля около малка млада звезда в съзвездие Бик. Температурата на повърхността на планетата е около 500°C .

С помощта на радиотелескопа в Аресибо също се откри в съзвездието Дева на разстояние около 120 светлинни години планетна система, която е много подобна на Слънчевата система. Засега са открити три планети, от които едната има сходни размери с тази на Земята. Тя се завърта около местната звезда за около 360 земни денонощия. Новооткритата планета поради това е наречена „Близначка“ на Земята.

Една от задачите на изведения през 1990 г. космически телескоп „Хъбъл“ е да открие всички планетни системи около най-близките на Слънцето звезди.

По публикувани данни може да се каже, че има и факти за сигнали, доказващи съществуването на развити цивилизации в Космоса. Така например на 3 март 1990 г. мрежата от радиотелескопи на Русия и САЩ, пръснати по цялата Земя, са приели сигнал, идващ от мъглявината Херкулес, която е на разстояние милиард и половина астрономични единици (а.е.). След разшифроването му от няколко компютърни центъра в САЩ и Русия в продължение на близо шест месеца са се получили почти идентични текстове. Оказало се, че текстът е излъчен от космическа станция, атакувана от боен космически кораб 23000 години преди новата ера в мъглявината Херкулес.

Звездният куп М13 в съзвездие Херкулес, от който е излъчено съобщението, е един от близо петстотинте сферични звездни купа,

изграждащи халото на нашата Галактика. Той се състои от около 500000 звезди от тип „звездно население II“, които са сравнително малки по размери и са на възраст 10–15 милиарда години.

Характерно за звездните купове от рода на М13 е, че плътността на звездите в тях е около 1000 пъти по-висока от звездната плътност в околностите на Слънцето. Този факт обуславя малките разстояния между звездите в тези формации. Сравнително голямата възраст на звездите от звездните купове обуславя възможността край тях да са се развили цивилизации много преди нашата. Впрочем съвсем не е случаен и фактът, че единственото изпратено послание на 16 ноември 1974 г. от гигантския радиотелескоп в Аресибо, Пуерто Рико, с диаметър 304 метра е именно насочено към звездния куп М13 в съзвездие Херкулес. В това послание, излъчено на честота 2380 МХц в 1679 бита информация, се съдържат основните данни на Хомо сапиенс и неговия свят. Явно е, че от звездния куп М13 много години преди съобщението от 3 март 1990 г. са пристигали сигнали, говорещи за присъствието на извънземен разум, но са били засекретени. Досега са уловени над 70 сигнала с неизяснен произход от посоката на различни съзвездия, макар че много малко от тях са се повтаряли.

Такива интригуващи сигнали са били регистрирани от радиотелескопа в щата Охайо на 15 август 1977 г. Сигналът е идвал от съзвездие Стрелец. От същото съзвездие е бил приет сигнал на 10 октомври 1986 г., но този път от радиотелескопа в Харвард, щата Масачузетс, работещ по проекта МЕТА (Многоканално търсене на извънземни). На 14 август 1989 г. е засечен още един сигнал, уловен в рамките на МЕТА, изследващ „магическите честоти“ (честотата на естественото излъчване на водорода, коригирана за Доплеровото отместване). На 16 август същата година е получен подобен сигнал от съзвездие Риби. На 15 ноември 1989 г. в рамките на МЕТА е приет сигнал, идващ от съзвездие Касиопея, който и досега не може да бъде обяснен със земен източник и разшифрован. Сигнал, регистриран от телескопа ПАРКС в Австралия на 9 май 1990 г. доказва по неоспорим начин съществуването на предаваща извънземна цивилизация.

Чрез радиотелескопи в Русия досега са проучени около 4050 звезди от класа на жълтите джуджета, подобни на Слънцето, в обхвата от 100 до 1000 МХц. В околностите на 9 от тези 4050 звезди са открити източници на слабо радиоизлъчване в споменатия диапазон – факт, който може да издава дейността на цивилизация от нашия ранг на развитие.

Ако се разгледа строежът на нашата Галактика по-подробно, биха

могли да се направят някои изводи за цивилизациите от хуманоиден тип, които вероятно я населяват. Най-старите цивилизации в Галактиката ни биха били разположени главно в пръстена, намиращ се на разстояние около 16000 светлинни години от нейния център и в халото, тъй като там се намират най-старите звезди, чиято основна светимост е в областта на червения край на видимия спектър. Поради голямата близост на звездите около ядрото на Галактиката и в звездните купове цивилизациите от тези участъци много по-лесно биха изградили комуникационни общности и биха влезли в определени взаимоотношения, което още повече би ускорило техния прогрес. За това биха способствали и редица дадености. Така например в централната част на Галактиката ни почти липсват водородни и други прахообразни облаци – факт, който дава много добра възможност за преки визуални наблюдения.

Ако нашата слънчева система беше разположена около централната част на Галактиката ни, то по небето на планетата ни с невъоръжено око биха се наблюдавали не 6000 звезди, а 6 милиона звезди и вечерното ни небе би било обсипано с близо хиляда пъти повече звездна светлина.

Все пак трябва да се има предвид, че в ядрото на Галактиката ни звездите се движат с огромни скорости и често сменят своето близко обкръжение. В същинското ядро на нашата Галактика с диаметър около 1500 светлинни години се събира достатъчно маса за образуването на 10 милиарда слънца, т.е. около една десета част от общата маса на Галактиката ни. Ядрото е изключително агресивна среда, пълна с високоенергийно лъчение, в което някои от звездите си взаимодействат и поради това е трудно да се допусне, че там са се развили напреднали цивилизации от нашия биологичен тип. Съществува и предположение, че в самия център е разположена масивна черна дупка. Поради спиралните клонове Кентавър, Норма и Стрелец, наситени с огромни количества газ и прах, оптичните дължини на вълните, излъчвани от ядрото на Галактиката ни, не могат пряко да се наблюдават. До нас достига само една милиардна част от синята светлина и една милионна част от червената светлина, излъчвана от ядрото на нашата Галактика. От нашия спирален клон Орион, разположен на разстояние около 25000 светлинни години от центъра на Млечния път, може да се наблюдава видимо само ръкавът на Стрелец. За точното положение на същинското ядро с диаметър около 200 светлинни години, намиращо се по посока на „Стрелец А“, може да се съди само по данните, получени от радиотелескопите от рода на VLA в щата Ню Мексико, САЩ. Този телескоп със свръхдълга интерферентна база след пускането му в действие през 1985 г. е направил най-подробно

изследване на центъра на нашата Галактика заедно с новия технологичен телескоп НТТ на обсерваторията в Чили.

Ако разгледаме спиралните ръкави на Галактиката ни, ще видим, че те са изградени от значително по-млади звезди на възраст около 5–10 милиарда години. Цивилизациите, които биха се развили около тях, в основната си част ще бъдат в началото на своята еволюция. Все пак някои от тях биха били достигнали значителна степен на развитие, достатъчна, за да могат да осъществяват междузвездни полети до близки звезди, отдалечени до 1000 светлинни години.

Други цивилизации от спиралните ръкави, като нашата например, биха били в процес на усвояване на планетните си системи, а трети може би сега тепърва осъзнават и колонизират собствените си планети. От тази гледна точка може би съвсем не е случаен фактът, че всичките шестдесет цивилизации, за които досега има някакви данни, че ни посещават, са от нашия ръкав на Галактиката, а именно ръкава Орион. Техните родни планети са на разстояния най-много 1000 светлинни години от нас.

Ръкавът Орион е с напречни размери, вариращи от 1000 до 5000 светлинни години. Най-близките съседни ръкави на Галактиката ни, на Персей и на Стрелец (в посока на Галактичния център), се намират съответно на разстояние 5000 и 7000 светлинни години от нашия ръкав. За старите цивилизации, които вероятно са разположени около ядрото и халото на Галактиката ни, населението от ръкавите би било все още варварско. Около центъра на Галактиката ни в момента може би има изградена мощна цивилизация. Мощните радио-, инфра- и рентгенови излъчвания, идващи от центъра на Галактиката ни, може би са в резултат именно на дейността на тази суперцивилизация. За нея може би биха представлявали интерес главно цивилизациите от другите близки галактики, като Магелановите облаци, мъглявината Андромеда М31 и спиралната галактика М33, тъй като най-развитите цивилизации в Галактиката ни биха имали възможност да изпратят кораби до тях. Що се отнася до крайните части на Млечния път подобно на другите спирални галактики там се наблюдават главно много млади звезди – сини гиганти, като някои от тях в момента са в процес на образуване. Крайните части на Галактиката ни са изпълнени с огромни маси прах и водородни облаци и е малко вероятно там да са се създали развити цивилизации около звезди на възраст от няколко милиона до един милиард години. Възможно е войните в Галактиката ни да са главно в резултат на битки между варварски цивилизации от ръкавите, както и между тях и форт-

постове на галактическата хиперцивилизация, разположени в халото и ръкавите на Млечния път. Засега някои публикувани данни говорят, че съществуват действия от подобен характер, тоест, че войната и мирът са универсални явления в Космоса. Този факт не бива да ни учудва, тъй като винаги в живите разумни същества е съществувал природно закодиран стремеж и интерес към завоюване на нови територии и нови технологии, даващи нови възможности за развитие.

За подобна дейност на галактични суперцивилизации говорят може би редица интересни обекти в Космоса. Изучавайки някои групи взаимодействащи си галактики, например W33 и W34, човек остава поразен от тяхното „разумно“ разположение в Космоса. Сякаш някой съзнателно с определена цел създава свързващи мостчета, които предимно са съставени от звезди, при това удивително целесъобразно, с минимален разход на „строителен материал“ – често под формата на прави, опънати като струна линии. Поразява веригата от пет галактики W172, последователно съединени със свързващи мостчета. В този случай поразява и фактът, че скоростта на петте галактики е почти еднаква с изключение само на най-малката. Впечатлява и веригата от шест галактики W165 с различни размери, също последователно съединени със свързващи мостчета. Две от галактиките W21 са съединени не с едно свързващо мостче, а с две. Три галактики W405 са съединени с извити връзки. Галактиката W394 е свързана с двата си спътника с къси връзки, демонстриращи още веднъж необикновеността и неповторимостта на тези удивителни космични форми.

Съществуващите мнения, че тези мостчета са се образували в резултат на сили, действащи при приближаване и раздалечаване на галактиките, са несъстоятелни поради редица причини. Една от тях е, че при сблъсък на две галактики проникването една в друга на тези формации продължава средно около 500 милиона години и видът на взаимодействието е съвсем друг. След два и половина милиарда години вероятно и нашата Галактика ще се сблъска с галактиката Андромеда. Има места в Космоса, където съществуват огромни струпвания на галактики, като свръхкупа в съвездието Дева, към който лети нашата Галактика. В този свръхкуп съществуват хиляди галактики, които се намират на много по-малки разстояния помежду си от разгледаните по-горе галактики, но между тях не съществуват никакви мостчета. Този факт също ни навежда на мисълта за изкуствения произход на разгледаните образувания. При тяхното построяване вероятно се използват напълно различни сили от познатите ни гравитационни и електромагнитни сили. Например

силата, която може да се прояви при някои фундаментални свойства на вакуума – тъй наречената „лямбда сила“ от уравненията на Айнщайн, която създава и съхранява връзките. Още повече, че някои връзки са направо уникални.

Така например при контрастна фотография на първия от разглежданите обекти се вижда, че тънката междугалактична свързка излиза не от диска или ядрото на спиралата, а от горна звездна „скобка“, почти перпендикулярна на нея, и се устремява нагоре към елиптичната галактика. Досега подобно нещо не е наблюдавано. Макар да звучи невероятно, но е възможно, светещите връзки, съединяващи галактиките, да са мостове на връзка между две или няколко стари суперцивилизации, подобно на осветените пътища, свързващи два близки града на Земята. Ако това е така, може да се предположи, че тези мостове са изградени от цивилизации, използващи тахионни кораби, движещи се със скорост до $17315 C_0$, тъй като разстоянието по мостовите пътища може да се измени от кораби, работещи с тахионни носители, по предположение средно за около 5 до 20 земни години. Звездните системи по тези пътища вероятно са временни спирки при такива дълги пътувания.

За цивилизации на по-високо равнище, използващи вероятно спомнатите вече ергонни кораби, подобни мостове са нецелесъобразни, тъй като техните кораби биха изминавали разстоянието между свързаните галактики за броени секунди, освен ако въпросът с транспорта се разглежда комплицирано. Все пак и на Земята съществуват автомобилни пътища, въпреки че са създадени и много по-бързи самолетни връзки за по-големите разстояния.

Но да се върнем към положението в нашия ръкав на Галактиката ни, където предположихме, че цивилизацияите са на по-ниско равнище. На такова ниво войните за завоюване на нови територии вероятно са закономерно явление.

Битки между НЛО са наблюдавани и описани още през 1290 г. над Англия. В днешно време подобни битки между извънземни кораби са наблюдавани над редица страни, в това число и над територията на нашата. Така например на 15 юни 1958 г. на територията на нашата страна е наблюдаван и описан въздушен бой с лъчево оръжие, при който блестяща сфера е преследвала четири малки апарата.

Космическият кораб с форма на кълбо е изпуснал няколко блестящи лъча, при което е свалил два от апаратите. Двама от извънземните, намиращи се в единия от тях, са били още живи, когато са паднали на земята. Апаратите са приличали на моторолери, заградени от прозрачен

щит. Главният свидетел, публикувал в пресата случая, е успял да види в единия апарат арматурно табло с бели и зелени светлини. Върху апарата е имало изобразена синя лента.

Свалените хуманоиди били високи около 90 см. Облечени били в сиво-сребристи комбинезони със зеленикав оттенък и имали черни полботушки на краката. На гърдите хуманоидите имали закрепена малка цилиндрична кутийка. Имали също синя лента около главата. Свалените същества са били с кафява кожа, леко жълтееща в гънките. Ръцете им били с четири пръста, еднакво дълги, но наредени под ъгъл още от китката. Хуманоидите били със сравнително малки глави с монголоиден тип очи, разположени под около 45-градусов ъгъл към средата на лицето. Имали охлювоподобен отвор на местата на ушите, но под слепоочията се забелязвали малки уши, които помръдвали при всеки по-силен звук. Всеки от хуманоидите е имал малка уста, над която не се е забелязвал нос. Затова пък на гърдите имали шест отвора, които, както и устата, служели за дишане. Малко време след катастрофата апаратите, приличащи на моторолери, и хуманоидите били взети за изследване от специална група.

В началото на 1996 г. в небето над Кения стотици хора са наблюдавали как две извънземни ескадрили са се сражавали.

Специалистите съобщават, че в битката са участвали шест летателни апарата. Според разказа на полковника в оставка от немските ВВС Курт форман, който гостувал при свои роднини в Кения, наблюдаваните кораби били от два напълно различни типа. Едната ескадрила се състояла от три куполообразни кораба, всеки от които бил с размерите на голям самолет. Те първи открили огън по противника с мощни лъчи. Корабите на противниковата страна били с дисковидна форма и с по-малки размери, но били по-бързи и по-маневрени. Те се движели в небето с огромна недостижима за военните самолети скорост, обстрелвайки на свой ред с мощни лъчи куполообразните кораби. След 57-минутно сражение четири от шестте кораба били напълно унищожени, а останалите два – по един кораб от всяка от страните отлетели с мълниеносна скорост от мястото на сражението.

Битката, продължила от 23,13 часа до 0,10 часа местно време, била наблюдавана от над 300 души, голяма част от които били жители на кенийското селище Рифт-Вали. Формата на корабите добре се виждала, тъй като те били силно осветени от лъчите.

Схватката на пришълците била зафиксирана и от радарите в Кайро, и от други радари, разположени в източната част на африканския

континент, но военни самолети не били вдигнати във въздуха поради безпредметността на подобно действие. Ако военни самолети се намесят в подобно сражение, просто ще бъдат унищожени веднага.

От случаите на катастрофи на НЛО, както и от известните описани случаи на наблюдаване на битки между извънземни апарати около Земята, може да се направят някои изводи за съществуващата реалност, свързана с НЛО.

Първият от тях е, че в близкото космическо пространство съществува някакъв конфликт между извънземните цивилизации. Вторият от тях, следващ от анализа на катастрофирали НЛО, е, че тези цивилизации притежават достатъчно мощна техника, за да унищожат живота на Земята за секунди, ако поискат. Трето, фактът, че не извършват подобни действия, показва, че са настроени приятелски или най-малкото неутрално към човешката цивилизация. Общото впечатление е, че те, извършвайки определени действия и изследвания около и по планетата ни, в настоящия момент се придържат към политика на минимална намеса в развитието на човешката цивилизация. Що се отнася до описаните случаи, в които НЛО е бил обстрелян и свален с ракети „земя-въздух“ или с военна лазерна система от противовъздушната отбрана на някоя от страните, може да се приеме, че подобни твърдения звучат несериозно, като се има предвид защитната силова система на подобни кораби.

При тези случаи по-скоро се отнася за сваляне на един извънземен космически кораб от друг в близкото космическо пространство. При падането и навлизането на сваления кораб в атмосферата на планетата ни обикновено той вече е с полуразрушена силова защитна система. Обстрелването на подобен обект с ракетни зенитни системи само увеличава резултата от поражението. Все пак така се повдига малко рейтингът на земната военна техника в очите на населението, което от време на време наблюдава по небето НЛО, които демонстрират фантастични летателни възможности.

Какво все пак би могло да бъде бъдещото развитие на отношенията между извънземните и хората? Една от вероятните възможности е някоя от великите извънземни сили да изгради мощна база на Земята. Тогава нашата цивилизация може би ще получи компенсации под различна форма. На нашата планета би се появила вълна от цивилизаторски мисии, които малко по-малко да приобщят земното население към новата реалност.

Друга вероятна възможност е, Земята да бъде запазена като девствен оазис в Космоса и да бъде посещавана от време на време от

извънземни изследователи. Каквото и да стане в близкото бъдеще, на хората ще се наложи да преживеят шок от новата реалност. Вероятно никак няма да бъде лесно да се приеме, че човекът не е единственият „венец на природата“, както на времето не е било лесно да се приеме, че Земята не е център на Вселената...

ГОЛЯМОТО КОСМИЧЕСКО ПОДСЛУШВАНЕ. ЗАЩО СЕ НАЛАГА ТЪРСЕНЕТО НА ИЗВЪНЗЕМЕН РАЗУМ В КОСМОСА?

За да се отговори на този въпрос, на базата на публикуваните материали трябва да се изясни ситуацията с НЛО, посещаващи Земята. Основно информацията за това, откъде идват НЛО, се получава от публикации за извлечени материали от катастрофирани апарати на извънземните и за установени преки контакти с екипажи на извънземни кораби. Немалко информация идва и от достигнали до официалните медии разсекретени материали на космическото разузнаване. При следене на режимите на полет на НЛО вероятно за това разузнаване не представлява трудност да засече началните и крайните фази на полета на апаратите при междузвездните преходи, които започват или свършват в околното пространство.

Остават обаче в тайна трасетата при тези преходи, както и крайните и началните фази на полета около другите звезди. Остават в сянка и комуникациите между по-развитите от нас цивилизации в близкото космично пространство. Освен това намерените и откритите факти би трябвало да се докажат по преки, а не само по косвени методи. Получаването на информация по споменатите методи е от съдбоносно стратегическо значение за бъдещето на нашата цивилизация.

За да се получи такава достоверна информация, се налага да се отделят огромни средства и да се организират широкомащабни програми. За широките среди от населението на Земята тези дейности са известни по-скоро като програми за търсене на извънземен разум.

При реализацията на подобни търсения, трябва да се има предвид, че сигналите, които евентуално земните станции биха уловили, ще са от цивилизации, които в момента на излъчването са приблизително на нашето технологично ниво. Но ако подобен сигнал е пътувал 100, 1000 или 10000 светлинни години, това означава, че цивилизацията излъчвател в момента на получаването на сигнала далеч ни е изпреварила в своето развитие. Използвайки този факт, на базата на получените сигнали би могло да се направи приблизителна карта на равнището на цивилизацията около нас. Ясно е, че по-напредналите цивилизации биха използвали по-скоростен носител за далечни комуникации от

електромагнитните вълни. За да се улавят такива сигнали сега, са построени специални гравиметрични детектори на интерференционен принцип.

Какви са основните досегашни програми за търсене на извънземен разум.

Първият официален експеримент за търсене на извънземен разум е извършен от франк Дрейк през май 1960 г. (проектът „Озма“). Този проект включваше търсене на сигнали с дължина на вълната 21,1 см (1420 МХц – радиолинията на водорода) от двете най-близки звезди от слънчев тип – Тау от съзвездие Кит и Епсилон от Еридан, с помощта на 26-метровата антена на радиотелескопа в Гриин Бенк. За съжаление на търсената честота не бяха открити никакви изкуствени сигнали. Опитите на Франк Дрейк бяха повторени с друга стратегия в проекта „Озма II“ (1972–1975 г.), но отново без успех.

Следват редица опити по програмата SETI (Изследване и търсене на извънземен разум) на В.Троцки от 1968 г. с диаметър на антената 14 метра и търсени честоти 9271 МХц и 1875 МХц на дванадесетте най-близки звезди, франк Дрейк и Карл Сейгън – експерименти с антена с диаметър 300 метра и търсени честоти 1420, 1653 и 2380 МХц (линиите на водорода, хидроксилната група и водата). От 1975 г. следват опити на Стал и Дрейк с антена с диаметър 300 метра на честота 1665 МХц и разделителна способност на приемника 0,0005 кХц на шест звезди.

Десетте най-известни опита от програмата SETI обхващат около 1800 отделни звезди и няколко галактики. Статистиката показва, че допреди десет години са проведени общо 45 експеримента с около 75000 часа наблюдателно време. Само с 90-метровия телескоп на Националната радиоастрономическа лаборатория на САЩ бяха проучени над 200 звезди от слънчев тип.

Най-продължително е наблюдението на радиоастрономическата обсерватория в щата Охайо – непрекъснато търсене от декември 1973 г. Ако се вземат всички звезди от спектрални класове F, G и K в радиус от хиляда светлинни години, във всеки момент три от тях поне ще бъдат в полезрението на радиотелескопа. През август 1977 г. няколко канала от 50-каналния приемник на радиотелескопа с чувствителност 1,5 по десет на двадесет и първа вата на квадратен метър регистрираха за първи път интензивен кратковременен сигнал с неизвестен (вероятно изкуствен) произход.

През 1974–1976 г. франк Дрейк и Карл Сейгън направиха опит да търсят цивилизации от втори тип в местната група от галактики. На 16

ноември 1974 г. от гигантския радиотелескоп в Аресибо, Пуерто Рико, с диаметър на антената 304 метра бе излъчен мощен радиоимпулс към големия звезден куп М13 в съзвездие Херкулес. Това „звездно послание“ съдържаше 1679 бита информация и включваше основни данни за Хомо сапиенс и неговия свят. Най-смелата досега идея на програмата SETI е да бъде построена компютърно управлявана система от 1000 стометрови антени. Тази програма, известна под името „Циклоп“, ще струва между 10 и 20 милиарда долара. С подобна система биха могли да се прослушат над един милион звезди. Със системата „Циклоп“ ще може да се улови утечката на носещите вълни на телевизионен образ от разстояние над 25 светлинни години. Ако на такова разстояние се намира цивилизация, която извършва телевизионни предавания, то ние ще можем да ги уловим.

Трябва да се има предвид, че една параболична антена с диаметър 100 метра, работеща на дължина на вълната около 1 см, има същата разделителна способност като човешкото око, около 1 дъгова минута. За да се постигне разделителна способност 1 дъгова секунда, антената би трябвало да има диаметър няколко десетки километра. За да се получи такава разделителна способност, могат да се използват и малки антени, разположени на определено разстояние една от друга. По този начин може да се симулира еквивалентната разделителна способност на голям радиотелескоп с размери, съизмерими с разстоянието между малките антени. Този метод за синтезиране на изображения, използващ интерференцията на радиовълните, се нарича интерферометрия със свръхдълга база. В момента е изграден интерферометър, съставен от десет антени, върху цялата територия на САЩ, като базата му е около 8000 км. Разделителната способност на системата е около една хилядна от дъговата секунда, или три пъти по-добра от най-големите земни оптични телескопи. Досега в САЩ е в експлоатация системата VLA, представляваща огромна Y-образна решетка, разположена върху високопланинското плато в щата Ню Мексико. Тя се състои от 27 подвижни параболични антени, разположени на три рамена, всяко с дължина 21 км, като минималното разстояние между антените е 600 метра. Системата работи в сантиметровия обхват (1,3–90 см) и има разделителна способност няколко десетки части от дъговата секунда. Мрежата от антени на системата VLA е необходима, защото антени, разположени една до друга, реагират на големите детайли от обекта на наблюдение, а антените, отдалечени на голямо разстояние, фиксират детайли с малки размери. Ясно е, че за събиране на пълна информация за източника на радиовълни е

необходимо да се използва мрежа от антени, разположени на различни разстояния една от друга.

Подобна система на американската VLA е английската „Марлин“, която представлява решетка от седем антени с максимално разстояние помежду им 200 метра. Подобна система има и в Русия.

Новата американска система, реализирана през 1992 г., се състои от мрежа от антени с диаметър 25 метра пръснати по цялото земно кълбо, които работят на дължина на вълната от 3,5 мм до 90 см. Местоположенията им върху земната повърхност са такива, че базовите линии осигуряват високо качество на получаваното изображение. Всяка антена се управлява от собствен компютър, който приема команди от центъра за управление, където е разположен свръхмощен компютър. Приемачното устройство на всяка от антените е с много висока чувствителност и има охладени до 15 келвина предусилватели, за да се сведе до минимум вътрешният шум на апаратурата. Новата система е стабилизирана във времето със свръхстабилни еталони на честотите, работещи с лазерна стабилизация, което води до стабилност $10E-15$ сек.

Новата система „Марк IV“ притежава система за запис на данните от радиотелескопите, лента с 512 писти и скорост на записа 256 мегабайта в секунда. На всяка касета от тази система с ширина на лентата 40,64 мм и дължина 8 км се прави запис, продължаващ 12 часа и съдържащ 7 трилиона бита информация. Всеки ден всяка касета е превозвана със самолет до центъра за управление, където централният компютър сумира данните от всички антени, като се прослушва информацията от всички касети едновременно.

Разделителната способност на новия радиоинтерферометър позволява да се види източник на радиовълни с размери на грахово зърно от разстояние 5000 км. В астрономични мащаби това означава, че могат да се открият излъчващи обекти с диаметър 160 милиона км в произволна точка от нашата Галактика, както и да се изследва строежът на нейното ядро.

Все пак размерите на планетата ни ограничават възможностите на радиоинтерферометрията. Извеждането на радиотелескопи на околоземна орбита значително ще увеличи базата. Вече е разработен проектът „Квazar“ от НАСА и Европейската космическа агенция, който използва спътник с диаметър на антената 10–15 метра. Русия също има собствена програма за създаване на космически радиоинтерферометър, съставен от три спътника „Радиоастрон“, разположени на орбита с апогей до 75000 км.

При сегашното ниво на техниката астрономите от центъра за космически изследвания на НАСА „Амес“ в Калифорния имат само едно изискване към извънземните цивилизации в близката на Слънцето околност: да имат добре развити сетива за комуникации и да са телемани. Ако около планетите на извънземните кръжат телевизионни радарни спътници, заплануваното ново подслушване ще се увенчае с успех.

През следващите 20 години изследователи от НАСА съвместно с централата SETI в Маунтин Вю, Калифорния, ще претърсят стъпка по стъпка небето. Акцията по голямото подслушване започна през 1992 г. (по случай 500-годишнината от откриването на Америка от Колумб) и ще струва над 100 милиона долара. Новата акция ще бъде своеобразен апогей на всичките 50 на брой подслушвателни операции, извършени досега. В тази акция са използвани съвършено нови електронни приемни устройства, които могат да регистрират уловените сигнали с невероятна точност. Тези електронни прибори са с големина на ученическо бюро и са в състояние да подслушват едновременно 14 милиона различни честоти. За сравнение, най-големият подвижен радиотелескоп в света в Ефелсберг край Бон в Германия може да покрие само 1000 честотни канала.

Според създателите на новата система още в първата минута на работата ѝ са преработени повече данни, отколкото при всички досегашни проекти, взети заедно. Свръхмощният компютър в центъра за секунда подрежда уловените сигнали и отделя автоматично от тях всички, които са „подозрителни“. Усилията на учените ще бъдат концентрирани в два проекта. Първо ще бъде извършен един тотален оглед на небето до 1999 г. Втората част от търсенето ще се разпрости върху космическите ни съседи, намиращи се на разстояние до 82 светлинни години. От този участък са подбрани за последователно подробно прослушване 773 звезди, съвсем близки по спектрални и други характеристики до нашето Слънце. Някои от тези звезди ще бъдат прослушани съвсем внимателно до края на нашето хилядолетие поради наличието на специална информация за тях. Поради близкото разстояние до тези звезди, всички излъчващи цивилизации, които се намират в този район, ще бъдат регистрирани като цивилизации, с които може да се установи контакт поради близкото им технологично ниво (ако преди това те не са установили контакт с нас). Космическото изследване не изостава и в другите области на електромагнитния спектър. На 25 април 1990 г. бе изведен от НАСА в околоземна орбита на височина 611 км космическият телескоп „Хъбъл“. Възможностите на този телескоп, струващ над два милиарда

долара, са огромни. Той е седем пъти по-мошен от най-мощните оптични телескопи, монтирани по земната повърхност. С негова помощ може да се види светлината на светулка намираща се на разстояние 16000 км в Космоса, или запалена свещ на неосветената страна на лунната повърхност, отстояща на разстояние 389000 км от Земята. Телескопът обикаля около земното кълбо за 90 минути, като блясъкът на Слънцето намалява използваното време за наблюдение наполовина. При това движение, за да може да се насочва телескопът към избрани цели в Космоса, е създаден най-големият звезден каталог в света. В него са включени повече от 19 милиона звезди.

Всеки ден телескопът изучава нови звезди и изпраща получената информация със скорост един милион бита в секунда с помощта на два спътника до Уайт Сендс в Ню Мексико. Оттам отново чрез спътник информацията се прехвърля в „Годар Спейс Сентър“ близо до Вашингтон, за да достигне накрая до Балтимор. Всекидневно получената информация е в размер на 400 милиона бита, което се равнява на една средно голяма енциклопедия по обем. Главното огледало на телескопа „Хъбъл“ NST е с диаметър 2,4 метра изработено е с отклонение 3 ангстрьома от тънки ленти титанов силикат, покрит с алуминий, и е обработено с помощта на магнезиев флуорид. Светлината, влизаща през отвора в корпуса на телескопа с дължина 13,25 метра и ширина 4,25 метра и тегло 12 тона, се отразява от главното към малко второстепенно огледало, което от своя страна я връща през 60-сантиметров отвор в центъра на главното огледало върху разположените там камери и други уреди. Последните са разположени в кръг и са общо пет на брой.

Първото от тези пет сетива на телескопа представлява широкообхватна планетарна камера, работеща в два режима. В режим на широко поле тя може да фотографира галактики, както и техни ядра. В планетарен режим камерата снима само при една експонация целите полукълба на всяка от планетите на Слънчевата система във видимата област. Камерата за слабосветещи малки тела, конструирана от ЕСА (Европейската космическа агенция), е в състояние да открива далечни обекти. Тя снима звезди, които са до 7 пъти по-отдалечени от най-далечните снимани досега, и които са с до 50 пъти по-малка светимост. Монтираните на телескопа два спектрографа, инфрачервен за свръхслабосветещи обекти и ултравиолетов с висока разделителна способност, анализират физико-химичния състав на изследваните обекти. Последният монтиран уред на „Хъбъл“ представлява високоскоростен фотометър. Той измерва интензивността, дължината на вълната и други свойства на светлината,

както и бързопротичащи процеси.

Според програмата космическият телескоп първоначално ще изследва и заснеме всички планети на Слънчевата система. След това главното огледало на телескопа ще бъде насочено към други звезди от Млечния път. В продължение на 10 години телескопът „Хъбъл“ ще наблюдава най-близките звезди до Земята. Целта е да се открие присъствието на планетни системи около тях. Високата разделителна способност на космическия телескоп ще позволи да се открият всички планети, които обикалят около 80-те най-близки звезди, намиращи се на разстояние до 30 светлинни години от Земята. Това ще позволи по-точно да се установи местоположението на евентуално съществуващите в тази област извънземни цивилизации.

От 1990 г. НАСА подготвя изстрелването на нова рентгенова обсерватория, наречена AXAF. Тя ще бъде изведена на околоземна орбита през 1997 г. и ще даде още по-цялостна представа за картината в близкото космическо пространство.

ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА СЪЩЕСТВУВАНЕ НА РАЗУМ И ЦИВИЛИЗАЦИИ ОТ НЕХУМАНОИДЕН ТИП

При разглеждането на този въпрос е необходимо първоначално да се изяснят някои положения относно същността на живота, съзнанието и разума. Кои са основните фактори, които определят дадена структура като живо същество или нежива материя. В това отношение могат да се изброят няколко главни изисквания към живата материя.

1. Възприемане на част от околната среда с определен вид рецептори.

2. Вътрешно отражение на приет от рецепторите вид външно въздействие, което предполага наличието на определен тип памет.

3. Преработка на информацията от паметта в резултат на външното въздействие.

4. Определяне и отреагиране на въздействието в резултат на обработката на получената информация.

От най-простото едноклетъчно чехълче до най-сложния организъм всички горни изисквания трябва да са налице, за да можем да приемем, че разглежданият обект е живо същество.

Кои са допълнителните условия, наложени от природата, които биха превърнали даден жив организъм в съзнателен организъм? В това отношение също могат да се набележат няколко основни изисквания, като:

1. Наличието на памет, даваща възможност за многопластово преработващо и анализиращо отражение на постъпилите сигнали във времето, на базата на минало запомняне.

2. Приспособяване на организма към новите условия на базата на новопостъпилата информация в паметта.

3. Наличие в паметта на информационна „карта“ на желанията и емоциите, която е създадена в резултат на опит, дълготрайно натрупван във времето.

4. Възпроизвеждане или запазване на организма на същото или на по-високо информационно ниво.

За да се сдобие даден съзнателен организъм с разум, е необходимо да се прибавят няколко нови условия, определени от природните закони, като:

1. Многопластовото анализиращо отражение в паметта на организма трябва да нарасне многократно по обем. Респективно скоростта на

обработка на информацията във времето трябва да се повиши и да съответства на нарасналия обем на паметта.

2. Приспособяването към околната действителност трябва да е свързано с възможност за бързо самоусъвършенстване във времето на базата на създадена информационна карта на желанията и емоциите от по-висок порядък.

3. Необходимо е изграждането на добри комуникационни възможности със заобикалящия организма свят.

4. Възможност за възпроизвеждане и запазване на вида при натрупан нов информационен и организационен опит.

От гледна точка на изброените условия един робот би трябвало да се разглежда като живо същество. Все пак дори последните разработки в областта на изкуствения интелект не са в състояние да снабдят роботите със съзнание за принадлежност поради големите трудности, свързани със създаването на многопластово анализиращо паралелно отражение в паметта им. Налице са и ред други причини, свързани с останалите изброени условия. Така например в интелектуален план засега роботите стоят по-ниско от животните, тъй като последните в процеса на дългата си еволюция са придобили генетично информационни мотивиращи блокове в съзнанието си, като тези на емоциите и желанията, които засега липсват при роботите.

От своя страна човекът е получил повече разум от животните благодарение главно на многократното нарастване на анализиращите пластове на паметта си, намерило отражение в развитието на кората на главния мозък при Хомо сапиенс.

Какви са природните условия, които биха довели до превръщането на даден разум в свръхразум. Тук също могат да се набележат няколко главни показатели, като:

1. Многопластово анализиращо отражение в съзнанието, но не в едно измерение на пространството и времето, а в две или повече измерения едновременно. В това отношение при някои ясновидци сред хората се наблюдават може би първите съзнателни наченки на свръхразума.

2. Възможност за пътуване на съзнанието през произволно избрани измерения на пространството и времето.

3. Възможност за управление на процесите, развиващи се в което и да било избрано измерение.

4. Осъзнаване на собствените възможности и бързо самоусъвършенстване на тези възможности.

След като бяха разгледани някои от по-важните природни

критерии, които разграничават съзнанието от разума и свръхразума, би могло да се определят някои от основните възможни типове живот и разум в заобикалящия ни свят.

Според вида на изграждащите живата и разумна структура субстанции може да се разграничат няколко типа цивилизации:

1. Живот и разум, изградени на органична, белтъчна основа.
2. Живот и разум, изградени на неорганична основа.

В това отношение може да се каже, че има известни случаи, които показват съществуването на живот на невъглеродна основа.

През 1988 г. при смяна на дюшемето на църква в гр. Нотингам дърводелецът Уилър Комънс открил мумия на същество, приличащо на извънземното от едноименния филм на Спилбърг. Църквата, в която е намерено скритото същество, е построена в края на осемнадесети и началото на деветнадесети век. Патологоанатомът д-р Дженкинс, който е изследвал съществото, смята, че мумията е на около 125 години. Ако това е така, скритото под дъските извънземно е загинало някъде около 1870 г. Изследването на тъканите и органите на съществото показали, че те са изградени на основата на силиций, а не на въглерод, както всички живи организми на Земята. Главата на съществото се състояла от две отделни кухини, в които изследователите открили остатъците на два мозъка. Нещо повече, сложните зрителни нерви свидетелствали, че зрението на извънземния е превъзхождало човешкото и вероятно е улавяло и част от рентгеновите лъчи, които преминават през голяма част от твърдите материали. Съществото е имало три сърца и вероятно е дошло от друга планета.

3. Цивилизации, изградени на хибридна (органична и неорганична) основа.

В това отношение може да се каже, че нашата биологична цивилизация с помощта на създаваните нови технологии, роботизирани системи и изкуствен интелект все повече се превръща като цяло в хибридна цивилизация. Посещаващите ни по-развити цивилизации от нас са вероятно от такъв тип.

Според вида на измерението на пространството и времето, което използват като база, и вида на комуникаращите сигнални носители цивилизацията вероятно могат да се разделят на няколко десетки типа. Трудно е да се каже колко е точният брой на измеренията. Някои физици и математици определят техния брой на 6, други на 11 или 12. В тази книга са разгледани 12 възможни измерения, 6 основни и 6 допълнителни. Що се отнася до вида на носителите на информация, вероятно

техният брой е съпоставим с броя на измеренията. Друг е въпросът, че дадена цивилизация може да оперира само с един или повече видове носители или с част от тях. Цивилизация, използваща друго измерение, за нас може да изглежда като проява на полеви астрални структури. Мисълта на човека вероятно е свързана с тези структури.

Според вида на използваните субстанции за памет на съзнанието и разума може да се наблюдават също няколко типа цивилизации, като:

1. Разум, изграден на основата на йонна памет.
2. Разум, изграден на основата на електронна памет.
3. Съзнание, изградено на лептонна основа. Лептонните атоми са няколко пъти по-леки средно от електрона.
4. Съзнание, изградено на молекулна основа.
5. Разум, изграден на барионна основа.

Всеки от изброените типове памет на съзнанието е свързан с различна плътност на информацията, която може да бъде записана в единица обем от дадено пространство.

Възможно е да съществуват още много на брой носители на памет. Може да се приеме, че типът памет и организацията на даден тип съзнание или разум определят неговото въздействие и комуникативност.

Според мащаба на разумните същества в дадено пространствено измерение цивилизацията могат да се разделят на микромащабни или покрупномащабни спрямо дадено базисно ниво, за което може да послужи нашата цивилизация. Така например в нашето тримерно пространство, с което боравим, нашата родна планета може да се разглежда като една макромащабна структура, за която може да се предположи, че има съзнание и разум на друго ниво. В края на 1994 г. учени от НАСА са засекли със специална апаратура кодирани сигнали, идващи от земните недра. Според публикациите по темата засега сигналите не са разшифровани и местоположението на предполагаемия източник не е точно локализирано. Възможно е съществуването на разум и в нашия микросвят, но подобно съществуване засега не е открито. Според мащаба на съзнанието и разума във времето индивидите или съществата, изграждащи дадена цивилизация, могат също да се разделят на краткотривеещи или дълготривеещи, като за нормална основа се приеме продължителността на човешкия живот. Индивидите от по-развитите от нас цивилизации от хуманоиден тип вероятно живеят по-дълго.

Според вида и мащаба на комуникативните си способности цивилизацията също би могло да се разделят на слабокомуникиращи и силно комуникиращи. Би трябвало да се приеме, че свръхразумните

цивилизации са силно комуникиращи.

От горната класификация на типовете възможни цивилизации може да се направят някои изводи:

1. Броят на типовете цивилизации може да бъде безкрайно голям. Комбинациите между типовете разум от изброената класификация се измерват с хиляди.

2. С човечеството биха комуникирали главно цивилизации, които в изброените класификации максимално се доближават до него.

3. Възможна е проява на свръхразум от нетрадиционен тип в околоземното пространство.

4. Някои от появяващите се НЛЮ около планетата ни могат да се отъждествят с проява на цивилизации от нехуманоиден тип или от цивилизация от хуманоиден тип, използваща други измерения на пространството и времето.

5. Космосът и Вселената вероятно са изпълнени с живот и разум, които човечеството не може все още да види и анализира.

От гореизложената класификация за човечеството на настоящия етап също могат да се направят някои изводи:

Човекът като основна структурна единица на човешката цивилизация притежава разум, в който се забелязват наченки на свръхразума. За разлика от останалите висши животни на Земята, чието съзнание оперира с от сто до хиляда информационни пласта на паметта, Хомо сапиенс притежава средно около 30 хиляди такива пласта, разположени в кората на главния мозък. Съществуват определени предположения, че за поява на отделни свръхразумни възможности са необходими около 20 хиляди информационни пласта в паметта. При един човешки живот с нормална продължителност през съзнанието на даден индивид преминават около 30 милиарда картини. От тези милиарди картини в съзнанието на Хомо сапиенс вероятно остават трайно запаметени само около 30 хиляди, или средно една на един милион. В това отношение може да се даде пример, който показва как мозъкът на човека отсява ненужната информация. Ако даден човек гледа гладка стена с елемент на нея в продължение на един час, то в неговото съзнание ще се запамети една-единствена картина. Но ако на стената пред него се появи някакъв нов елемент, то вече съзнанието ще запамети втора картина. При това, колкото по-сложен е елементът, толкова повече информационни пластове на паметта ще го анализират. Броят на възможните запаметени картини може би се определя от броя на информационните пластове в съответния мозък. Вероятно колкото по-голям е броят на тези запаметени образи и техни

елементи в съзнанието и колкото по-гъвкаво е съзнанието при тяхното проектиране върху вътрешен екран в мозъка, толкова даден индивид ще притежава по-развито въображение.

Човешкият геном се състои от над 50000 гена, разпределени в 46 хромозома, групирани по двойки в ДНК. Последните съдържат последователност от три милиарда нуклеотида, всеки от които е изграден средно от 15 атома. Взаимното пространствено разположение на близо петдесетте милиарда атома в двойно-спиралната структура на ДНК определят може би изцяло развитието на даден индивид. Тъй като пространственото разположение на тези атоми вероятно е свързано със съществуващите нормални физични полета около планетата, твърде възможно е всяко значително изменение на интензитета или посоката на тези полета да доведе до ново реструктуриране на генетичната структура. Може да се приеме, че всеки атом, изграждащ живата или неживата материя, едновременно взаимодейства с множество пространствени измерения, тъй като във всеки атом са заключени всички известни взаимодействия и измерения в природата. От тази гледна точка градиентът на полевата структура около всеки изграждащ дадено съзнание атом може да взаимодейства с избран носител на физично поле, било то гравитационно, електромагнитно или друг вид, който е в състояние да действа на голямо разстояние спрямо размерите на атома.

Алгоритъмът на човешкото развитие се състои от близо един милиард команди, изградени от кодони, съдържащи по три нуклеотида всеки. В настоящия момент проектът „човешки геном“ е вече приключил, като за последните 10 години са съставени карти на цялата последователност на човешките гени. Разчитането на генома е извършено със специални скенери, наречени секвенсори, които са в състояние да броят и анализират над един милион нуклеотида на ден във веригата на ДНК. Като се има предвид, че разликата в генома на човека и шимпанзето е под един процент (шимпанзето притежава 48 хромозома, а човекът 46), може да се предположи, че не е изключено в резултат на генно инженерство на базата на разчетения вече геном да бъде създаден в близко бъдеще нов вид човек, надарен със свръхразум.

Човешкият мозък се състои средно от 20 милиарда нервни клетки и анализира информацията, постъпваща от заобикалящия ни свят по около 5 милиона информационни канала, разделени в няколко групи. Човешкият организъм се състои от около 100 трилиона клетки, но разумът на човека оперира основно с клетките на мозъка. От тази гледна точка може да се приеме, че животът на всяка нервна клетка, свързана със

съзнанието и разума на Хомо сапиенс се поддържа от средно 5000 специализирани клетки на човешкия организъм.

В мащабите на Космоса и Вселената човешката цивилизация за момента може да се определи като слабокомуникараща, но на границата на качествен скок между разумното и свръхразумното ниво на съзнание. Това определя и началните възможности за комуникации с цивилизации на разумно и свръхразумно ниво. При това тези цивилизации биха били главно от хуманоиден хибриден тип поради голямата бариера за комуникации с другите типове разум засега.

ВЪЗДЕЙСТВИЕ НА НЛО ВЪРХУ ХОРА, ЖИВОТНИ И РАСТЕНИЯ

Погледнато от гледната точка на която и да било високоразвита цивилизация, посещаваща Земята, разбираем е интересът, който би се породил към съществуващите форми на живот по планетата ни. В такъв аспект изучаването на тези форми на живот би било напълно закономерно явление, свързано с определен вид въздействия върху тях. От своя страна разглеждането на тези въздействия би дало някаква информация на свой ред на човека за нивото и възможностите на извънземните изследователи. В такъв план могат да се набележат няколко типа въздействия. Един интересен вид въздействие на НЛО е физиологичният върху хора и животни. Съществуват много случаи, когато при приближаване на НЛО за кацане животните стават неспокойни, изпитват панически страх и се стремят да избягат по всякакъв начин по-далеч. Вероятно тези реакции се дължат на ултразвуковите полета, излъчвани от НЛО, и високите електрични потенциали, създавани около тях. Доказано е, че при включване на ултразвук с определена честота, редица животни, като кучетата и вълците, побягват панически, а преживните животни, като кравите и биковете, избягват да пасат под далекопроводите за високо напрежение. Що се отнася до човека, отбелязаните въздействия на НЛО са значително повече.

При приближаване на НЛО при редица срещи от така наречения III вид е настъпвала частична или пълна парализа на двигателните функции. Последната вероятно се дължи на силните електрични потенциали около НЛО. Доказано е, че потенциал от няколко киловолта, приложен върху определени мускули от човека, блокира действието им от няколко минути до няколко часа. (Известно е, че мускулните клетки се съкращават под действието на електрически потенциали). Що се отнася до чувството на страх, вероятно то се дължи на инфразвукови вълни с честота няколко херца, излъчвани също от НЛО.

Освен споменатото въздействие в някои от случаите е регистрирано топлинно (микровълново) индуктивно изгаряне на кожата на човека, при което настъпва и окапване на косата. Според някои публикации максимумът на излъчване на НЛО е именно в микровълновия диапазон от 2 до 3 ГХц. Съществуват и случаи на радиационно облъчване от НЛО, при което се развиват симптомите на лъчева болест. В около 20%

от случаите на срещи с НЛО е регистрирано гама-излъчване.

Според публикувани данни при изследване на местата на кацане на НЛО е установено, че тревата пожълтява и нищо не расте там около десетина години. Има единични случаи на кацания, при които тревата остава зелена, но престава да расте повече, сякаш времето е спряло за нея. През зимата, когато падне сняг в кръга на кацане, той бързо се топи. Ако се разкопае по-дълбоко почвата, се вижда, че корените на растенията са овъглени вследствие на индукционно нагриване. В зоната на кацане на НЛО съществуват и петна, в които на дълбочина до 20 см липсват каквито и да било микроорганизми, при условие, че извън петната в 1 см³ почва се намират средно до 10000. Почвата от местата на кацане също се държи необичайно. Поставена във вода, изплува на повърхността, а не потъва на дъното. При това аномалната концентрация на мангана в нея превишава нормата от 14 до 17 пъти. По вдлъбнатините, оставени на земята от опорите на НЛО, като правило се забелязват следи от зелена течност. На тези места не растат повече никакви растения. Възможно е зелената течност да предпазва НЛО от земните бактерии. В някои от случаите там, където е влязла сондата от кацналия летящ диск, е открит бял скреж, подобен на пудра захар, който се стопява много бързо. Всички изследователи, които са се докоснали до този мистериозен скреж, почти веднага са се разболявали от грип. Хората, оказали се в кръга на кацане на НЛО, също чувстват силно неразположение, а кучетата, попаднали в района на кръговете, започват силно да лаят, да се дърпат и да повръщат.

Любопитно е да се отбележи, че до момента подобни следи на кацания на НЛО са открити в над 50 страни по света, като по своя характер и вид те си приличат удивително много. При това първото свидетелство от кацане на НЛО е регистрирано в Англия още през 1678 г., но напоследък броят на кръговете по житните ниви е нараснал неимоверно много. Само в Южна Англия техният брой е около неколкостотин.

ПСИХОЛОГИЧНИ ЕКСПЕРИМЕНТИ, ПРОВЕЖДАНИ ОТ ЕКИПАЖИТЕ НА НЛО ВЪРХУ ХОРА

Психологичното въздействие върху хората от страна на извънземните представители от НЛО вероятно се извършва в няколко плоскости. От една страна, това са предполагаемите договорености с управляващите среди на великите сили и контактите с водещи учени от секретни лаборатории, които се държат в пълна тайна, а от друга, е прякото изучаване на човешката психика чрез извършване на различни опити, експерименти и тестове над хора. За тази цел се извършват демонстративни кацания пред индивиди от различни социални групи, като при това се избират представители на различна възраст. Изучават се граничните адаптационни възможности на човека както във физически и физиологичен план, така и в психологичен. Публикуваните данни и изградената статистика на тяхна база е достатъчно красноречива в това отношение, физическият и физиологичният облик на човека се изучава вероятно при така наречените срещи от IV вид, при които извънземните отвличат и изследват хора на борда на НЛО.

От някои случаи, добили популярност, следва, че при подобни изследвания понякога се извлича паметта от мозъка на човека със специален скенер и след това отново се възстановява, често с прибавяне на нов елемент в нея. Нерядко през едната ноздра на носа на отвличения се вкарва миниатюрен предавател, представляващ топче с диаметър 3 мм, чрез което се проследява животът на човека за продължителен период от време. Понякога това проследяване може да засегне няколко последователни поколения. Чрез него се разглежда усъвършенстването на мозъчната дейност при човека. Съществуват сведения за няколко случая на генетични експерименти, чрез които пришълците се стремят да създадат хибриден квазичовешки вид. При тези експерименти върху коремната област на отвличените жени остават нерядко следи като от лека хирургична интервенция.

При отвличането на хора от НЛО често са регистрирани експерименти по изследване на възможностите на човека да пътува във времето и пространството на борда на летящите дискове. Тези пътешествия се извършват обикновено до близки планетни бази на извънземните,

отстоящи на няколко светлинни години от Земята. Според някои публикации, част от отвлечените остават да живеят на тези бази, а други се връщат обратно, като от паметта им се изличава споменът за пътуването. Той може да се възстанови само ако отвлечените бъдат подложени на дълбока регресивна хипноза.

При констатираните психологични експерименти на извънземните вероятно се изучават телепатичните възможности на хората по време на сън. Явленията от рода на полтъргайт служат може би за изучаване на емоционалните състояния на хората от страна на извънземните. Например максималното чувство на страх, което може да изпита даден човек, както и възможността да реагира адекватно на неадекватни прояви. Тези експерименти вероятно се провеждат от разстояние от борда на НЛО, висящ близо до мястото на живеене на изследвания обект.

В случаите, свързани с поява на полтъргайт, явления от рода на летящи предмети вероятно се предизвикват чрез хронално модулирани по специален начин лъчи, излъчвани от борда на НЛО. Тези лъчи имат специални свойства. От редица свидетели е констатирано, че те могат да се начупват по протежение на разпространението си, неподчинявайки се на познатите ни закони от геометричната оптика. Освен това те притежават относително висока плътност, която може да се изменя по протежение на лъча. С подобен лъч вероятно може да се въздейства избирателно върху всяка точка от пространството или даден предмет, включително механично.

Съществуват редица случаи на подобно въздействие. През юни 1972 г. в град Логроние във Франция яйцевиден светещ обект с диаметър около 50 см безшумно влетял през отворения прозорец в стаята на млад семинарист. Обектът с метален блясък по повърхността увиснал на 40 см от пода и от него бавно изпъзлял тънък лъч, който два пъти се докоснал до работещия транзистор, от което последният се заклатил. След това този лъч като че ли се свил, протегнал се към касетофона и се докоснал до него, след което бавно се прибрал в обекта, който моментално излетял обратно през прозореца.

Използвайки специалните свойства на лъчите, които притежават, извънземните екипажи неведнъж са провеждали демонстрации пред хората – вероятно с цел да изследват реакциите на последните, създавайки необикновени от гледна точка на мисленето на съвременния човек светлинни феномени. По този начин може би те са изследвали динамичния стереотип и инертността на човешкото възприемане. Подобни демонстрации са били наблюдавани по целия свят.

През август 1978 г. група офицери от Санкт-Петербургския военен окръг пътували в кола към Москва. На 12 км от град Калинин те забелязали в небето висящ неподвижно дисковиден обект. От обекта излизали настрани две огънати светещи дъги, краищата на които се докосвали една до друга, образувайки по този начин нещо като огромна светеща елипса. Няколко минути по-късно дисковидният обект се издигнал вертикално нагоре и изчезнал от погледите на офицерите, но светещите дъги останали на мястото си още известно време.

Няколко дни по-късно при полет над Мурманска област на височина около 9 км членовете на екипажа на самолет Ту-134 видели пред себе си по курса на височина около 20 км висящ дисковиден обект с точни очертания, който вибрирал. Внезапно от едната страна на обекта започнали да се подават един срещу друг два огънати лъча, прилични на клеши. След малко краищата на тези лъчи се съединили, а на мястото на съединяването избухнало ярко светещо кълбо, което след 4 минути изчезнало заедно с останалите лъчи.

През май 1986 г. в Санкт-Петербург в пет часа сутринта шофьор, возещ в автобуса си шестима други шофьори по Кировския мост през река Нева, наблюдавали над „финландската гара“ ярък лъч с изумруденозелен цвят, насочен от небето към земята. Този лъч неочаквано се огънал, след което някакъв обект с четири отворстия се отделил от началото на лъча и рязко полетял нагоре.

Необикновените свойства на лъчите в гореописаните случаи вероятно се дължат на факта, че последните са хронално модулирани# (За улесняване на читателите оттук нататък непознатите термини са обяснени в специален речник в края на книгата. – Бележка на редактора).

Основното свойство на хронално модулираните лъчи е, че отделните фотони на лъча биха могли да се модулират избирателно чрез трансфазерна# матрица, при което се създава бягаша прецесионна# вълна около центъра на светлинния сноп. Този сноп в основата си обикновено е с диаметър около 5 метра, а скоростта на прецесионната възбуждаща вълна е близка до хармонична на скоростта на светлината.

Според направената хипотеза при различни скорости на възбуждане и поява на високоенергетична хармонична вълна, ротираща със скорост, съвсем близка до скоростта на светлината, различните части от лъча могат да се модулират избирателно, така че електромагнитното време в тях да протича с различна скорост. Като резултат от това скоростта на преминаващите фотони през тези части би била различна, а оттам и показателят на пречупване на светлината в тези части би бил различен.

Вследствие на тези процеси всеки външен наблюдател би наблюдавал изкривяване на светлинния лъч в пространството.

В случая модулираното изкривяване на четвъртото измерение нарушава общоприетите закони на геометричната оптика в тримерното пространство, с които сме свикнали да боравим. Когато темпоралната модулация е равномерна за всяка точка от модулираното пространство, то за всяко тяло, попаднало в обсега на модулиращия лъч, времето почти би престанало да тече. В този случай лъчът и излъчващият апарат „НЛО“ може би се превръщат в машина на времето, пътуваща към бъдещето. С това предположение биха могли да се обяснят редица от най-интересните психологични експерименти, провеждани от извънземните върху хората.

Така например съществуват документирани свидетелства, че в периода 1870–1880 г. в САЩ са изчезнали редица хора буквално пред очите на близките им. Впоследствие те са се появили през различни години от следващия век.

Характерно е, че при изчезването на човек се наблюдава пожълтяване и изсъхване на тревата и растенията в радиус два метра около изчезналия, които не растат повече. При подобни експерименти извънземните вероятно прехвърлят типични за своето време хора в бъдещето или в миналото през различен интервал от време, за да разберат как тези индивиди биха се справили и адаптирали към новите ситуация и среда. За съжаление подобни експерименти понякога са завършвали трагично.

Такъв е например случаят с 29-годишния Рудолф фенц, живял на „Пето авеню“ в Ню Йорк, който изчезнал през юни 1876 г. и се появил на мястото на изчезването 74 години по-късно през 1950 г. в същия вид, в който бил изчезнал. Минута след появяването си, все още замаян от отвлечането, фенц бил блъснат от кола на първото кръстовище със светофари, което решил да пресече. Подобен е случаят и с Давид Ланг от щата Тенеси, САЩ, който на 23 септември 1880 г. изчезнал буквално пред очите на жена си и децата, излизайки от двора на къщата си.

Съществуват и фрапиращи случаи, при които се предполага, че извънземните изследователи буквално са се забавлявали с хората, подложени на „времеви“ експерименти. Такъв е случаят с руснака Потехин, станал през 1978 г. в град Южно-Сахалинск. Заедно с приятеля си Потехин се подготвял за годишните училищни изпити. Към полунощ една вечер разговорът между двамата се насочил към извънземните цивилизации. И в един момент Потехин взел, че казал: „Готов съм да повярвам, че свръхцивилизацията съществува, ако сега настъпи утрото.“ В този

момент стенният часовник издал звук на скъсваща се пружина. Часът бил 12,30 през нощта, но стрелките на часовника след звука вече показвали 5,30 часа. А след един час, се съмнало. Приятелите се вкаменили от неочакваното явление. На следващия ден този, който се осмелил да отправи предизвикателство към свръхцивилизацията, получил 15-сантиметрови белези като от изгаряне, които не изчезнали през следващите години.

При разглеждане на възможните времеви тестове на извънземните, не бива да се изпускат и случаите, при които става преместване във времето на цели пътнически самолети и кораби.

Подобен експеримент вероятно е извършен в щата Филаделфия на източното крайбрежие на САЩ през 1943 г. През тази година в една ноемврийска сутрин трима моряци се материализирали за няколко секунди в едно филаделфийско заведение буквално от нищото, при това пред многобройни свидетели. В същия този ден и час, в същия град, на кея пред военните корабостроителници многобройни минувачи са гледали със зяпнали уста празното място, където преди няколко секунди се намирал един влекач. След няколко минути пред насъбралата се тълпа влекачът послушно пак се появил на същото място, откъдето бил изчезнал. За сметка на това в Норфолк, в щата Вирджиния, на 600 км от Филаделфия, моряците и минувачите по крайбрежния булевард видели един влекач да се появява от нищото. Той останал за няколко минути неподвижен във водата, а след това изчезнал завинаги. Норфолк е град, който се намира в непосредствена близост с района на Бермудския триъгълник.

Местните вестници в града публикували същия ден сензационни материали за невероятните случки. Първите тиражи се разграбили на улицата, но следващите били конфискувани, а скандалните статии били заменени с други, в които съобщенията за станалите събития били изопачени съзнателно. Всички корабни дневници на плавателните съдове, които се намирали по онова време във въпросната зона, в пристанищата на Филаделфия и Норфолк, са били иззети от властите. Те никога не са били предоставяни на желаещите да се запознаят с тях.

Често психологичните тестове на извънземните може би се извършват в по-дълбок план. Така например през 1990 г. в Англия близо до университетския център Кеймбридж се появила в житните ниви фигура, изобразяваща знаменитото множество на Манделброт, открито от него едва 12 години преди това в лаборатория на IBM и представляващо най-сложният и красив обект в историята на математиката. Последният е

свързан с фракталите, даващи връзка между микрокосмоса и макросвета. При това направеното в житните полета множество на Манделброт може да се изгради само от компютър, управляващ модулирани лъчи точка по точка от голяма височина във въздуха. Явно е, че чрез този своеобразен обект тест вероятно се проверяват реакцията на учените и възможността им да реагират гъвкаво на това предизвикателство. Засега обаче последните не бързат да дадат глобален научен отговор както по споменатата фигура, така и по това, какво представлява явлението НЛЮ.

НЛО И ЛИЧНОСТТА НА ИИСУС ХРИСТОС

Като особен вид психологичен експеримент на извънземните може да се приеме създаването на определен нравствен модел на поведение у хората, който да ги направи по-добри един към друг. За демонстрирането и изграждането на такива норми на поведение е послужил вероятно животът на Исус Христос. За да създадат подобна свята личност като Исус, представителите на една от високоразвитите извънземни раси, посещаващи Земята, е извършила вероятно генетичен експеримент още в древността.

С подобна хипотеза може да се обясни непорочното зачатие на Дева Мария. Може би преди близо 2000 години екипажът на извънземен космически кораб е извършил експеримента, като изкуствено оплодил жена, избрана предварително сред хиляди други като носител на определени нравствени ценности и норми на поведение.

В Библията добре е описан моментът, когато Архангел Гавраил донася благата вест на Дева Мария, че ще роди син – Бог Човешки – Син на Всевишния. Мария тогава не била омъжена, но била сгодена за благочестивия вярващ човек на име Йосиф. Тя попитала Архангела: „Как ще бъде това, когато аз мъж не познавам?“ Архангелът ѝ отговорил: „Дух светий ще слезе върху ти и силата на Всевишния ще те осени, затова и Святоото, Коеото ще се роди от тебе, ще се нарече Син Божий“.

Исус вероятно се ражда с помощта и в присъствието на представители на високоразвитата раса. В Библията е казано: „И внезапно се яви с Ангела многобройно войнство небесно, което хвалеше Бога и казваше: Слава във висините Богу, и на земята мир, между човеците благоволение“. В Библията е описан и моментът на раждане, съпроводен от изгрялата Витлеемска звезда. Когато Исус се родил във Витлеем Юдейски през дните на цар Ирод, в Йерусалим дошли мъдреци от Изтока и казали: „Де е родилият се цар Юдейски? Защото видяхме звездата Му на изток и дойдохме да Му се поклоним“. Като дошли във Витлеем, мъреците влезли в къщата, над която била спряла звездата. Виждайки Младенеца с Мария, Неговата майка, те Му се поклонили и, като открили съкровищата си, Му донесли дарове.

Според направената хипотеза, роден от земна майка с помощта на високоразвита раса, Исус несъмнено е притежавал възможности, далеч превишаващи тези на обикновените хора. Цялото негово израстване и

развитие е било вероятно под контрола на тази високоразвита раса. Иисус живеел и се възпитавал в град Назарет. Той растял, укрепвал духом, изпълвал се с премъдрост и Божията благодат била върху Него. В Новия завет добре са описани Божествените възможности и чудесата, които е извършвал с хората.

Като подрастващ Иисус е бил предаден в сектата на Есеите – последователи на пророк Мойсей. Те са живеели в пещери на брега на морето и са водели аскетичен живот. От тях Иисус е приел първото посвещение в областта на езотеричните знания.

След това на около двадесетгодишна възраст Иисус се отправил с група единомишленици на дълго пътешествие на Изток. Той е изучил Персия, Индия и Тибет. Прекрасно е владеел будисткото учение и тибетската медицина. Предполага се, че в този период в Тибет той е установил контакт с извънземната раса, която Го е създала, и със своя истински роден Баща. Създаден от Божествената високоразвита раса с цел да облагороди варварските нрави на човечеството с високонравствени закони, които да го изведат от тъмнината и невежеството. Иисус е имал съвсем нелека задача. Съществуват предположения, че в определен момент от мисията Си, Създателят на Иисус се е отказал от тази цел, наблюдавайки ужасните нрави на хората. Вероятно в този момент е дошла и мисълта за наказание над човечеството.

Подобни идеи вероятно е имало и в минали времена, по времето на Ной, когато е бил извършен потопът# (Съществуването на Ноевия ковчег се смята вече за доказано. През януари 1994 г. турско-американска експедиция, изпратена в планината Арарат в Източна Турция, е открила кораб на височина 2300 метра в района на връх Арарат. Корабът е бил затрупан от земни пластове, но модерното сондиране с чувствителна апаратура е определила основните му размери: дължина 173 метра и ширина 46 метра. Според преданията именно на планината Арарат е заседнал Ноевият ковчег, направен от гоферово дърво, когато водите на Всемирния потоп са започнали да се оттеглят. Според Библията той е имал дължина 300 лакътя, ширина 50 и височина 30 лакътя.

По времето на Лот, брата на Авраам, са били унищожени Содом и Гомор, тъй като не са били открити и десет праведни човека в тези градове. – Бележка на автора).

Вероятно именно в този кулминационен момент Иисус, едновременно Бог и човек, се е застъпил за човечеството пред Своя Баща. Именно затова Неговата личност се свързва с личността на Спасителя на човечеството. За това свое застъпничество Иисус е трябвало да

изкупи греховете на хората чрез Своя земен живот и със Своята смърт да докаже, че в името на доброто човек е готов да мине през всякакви трудности и мъчения.

Заради изтърпените мъки Христос е възнаграден от Своя Баща с вечен живот в небесните простори и в Космоса. От момента на взимането на важното решение Христос е бил наясно с всичко, което е трябвало да извърши в своя живот на Земята.

При завръщането си в Палестина той е имал колосален обем от знания. На фона на закостенялата идеология на фарисеите и книжниците от Юдея Исус се е възприемал като носител на съвършено ново и свежо учение. В Новия завет добре са описани божествените възможности и чудесата, които е извършвал с хората в името на своята велика цел. При извършването на тези чудеса вероятно Христос е бил подпомогнат от технологичната мощ на извънземната високоразвита раса на своя Баща.

В нощта на възкресението на Исус повече от двеста човека са присъствали на мястото до гроба, очаквайки чудо, и техните очаквания са се оправдали. Около гроба денонощно дежурела римска стража, защото било предсказано възкръсването на Исус на третия ден и римляните се страхували от фалшификация. Дванадесет свидетели са оставили описания на възкръсването на Исус. Най-значителното от тях е на гърка Хормизий, биограф на управниците на Юдея, в това число и на римския претор Понтий Пилат.

Хормизий в момента на възнесението се е намирал съвсем близо до мястото на събитието, съпровождайки един от помощниците на Пилат. Хормизий в началото бил силно настроен против Христос. В нощта на възкресението той по собствена инициатива се отправил към гроба, като се надявал да се убеди в това, че Исус няма да възкръсне. Ето част от неговото описание:

„Приближавайки се към гроба, аз се намирах на сто и петдесет крачки от него, когато вече можехме да видим в слабо осветеното от огъня място стражата. Двама човека седяха, а останалите лежаха на земята до огъня. Беше много тихо. Ние вървахме бавно. Настигна ни стражата, отиваща да смени стоящите при гроба от вечерта.

Изведнъж стана много светло. Не можахме да разберем веднага откъде идва светлината, но скоро видяхме, че тя струи от движещ се сияещ обект. Той се спусна над гроба и там, над земята, се показа човек, като че ли целият сияещ от светлина. След това се раздаде гръм, но не от небето, а от земята. От този страшен гръм стражата, намираща се на мястото, скочи от ужас, а след това падна на колене. В този момент

вдясно от нас по пътеката се спускаше жена. Тя изведнъж извика: «Отвори се! Отвори се! Отвори се!» В този момент ни стана ясно, че огромният камък, лежащ като капак на гроба, като че ли от само себе си се повдигна, отваряйки гроба. Ние много се изплашихме. След известно време светлината изчезна и стана пак както преди. Когато се приближихме към гроба, се оказа, че тялото на Исус вече го няма.“

Известният медик и натуралист по това време, сириецът Ейшу, личен лекар на претора Пилат, също бил свидетел на погребението на Исус. По заповед на Пилат той трябвало да прекара цялата нощ до гроба на Исус, за да се увери дали Христос ще възкръсне. „Ние всички, лекарите, стражата и останалите, пише Ейшу, бяхме здрави, бодри и се чувствахме както обикновено, нямахме предчувствия. Съвършено не вярвахме, че Исус може да възкръсне. Но Той действително възкръсна и всички видяхме това със собствените си очи.“

От съвременна гледна точка описаното събитие предполага наблюдение и въздействие на класически НЛО. Но да се върнем към събитията, станали в Йерусалим по онова време.

Когато жените дошли на сутринта, за да извършат погребалните обреди, те видели, че тялото на Исус е изчезнало. Мария-Магдалена побързала да съобщи това на апостолите. Петър и Йоан отишли на мястото на погребението. Плащеницата, кърпата и превръзките били цели, а тялото било изчезнало. След много перипетии през вековете плащеницата, с която бил загърнат Христос, попада в кралския параклис на Туринския събор.

Пожълтялата от времето платнена плащеница е около 13,5 фута дълга и 3,5 фута широка. Когато в редки случаи се изважда от кристалната ѝ калъпка и се разтваря, на нея се виждат две мъгляви изображения, образувани от златистокафяви петна. Едното от тях изобразява предната страна на мъжко тяло, а другата – задната му страна. Те са достатъчно ясни, за да може да се различи, че това е изображение на добре сложен около 35-годишен мъж, с коси, стигащи до рамената, с мустаци и къса брада.

Образът на този мъж бил открит, когато торинският фотограф си-нър Пиа с разрешение на кардинала през 1898 г. получил възможността да фотографира плащеницата. Какво било неговото удивление, когато, проявявайки фотографската плака, видял не това, което обикновено представлява негативът с неговата смяна на цветовете и сенките в обратен ред, а ясно позитивно изображение както в действителността, със съответните усещания за триизмерен образ. Известието за това откритие

привлякло към плащеницата вниманието на експерти от много страни. В наше време почти не са останали съмнения в истинността на изображението. Това са потвърдили и заснетите холограми.

Вероятно експериментът, започнат от Висшите сили с Иисус Христос, все още не е завършен. Със своя праведен живот на Земята Иисус е постигнал само една отсрочка за човешката цивилизация. Може би именно в този контекст се е появило преданието за деня на Страшния съд, когато ще се направи нова преценка дали човечеството е достойно за съществуване. Вероятно, закрилян от своя Баща, Иисус наблюдава развитието на нашата цивилизация с помощта на съвършени средства. За една високоразвита сила не представлява никакъв проблем да направи живота на Иисус вечен по нашите разбирания, за да наблюдава живота и развитието на тези, които е спасил.

ВПЕЧАТЛЯВАЩИ БЛИЗКИ СРЕЩИ

Според направената статистика се оказва, че завладяващите и интересни срещи, при които се предполага, че се е осъществил директен контакт между екипажите на НЛО и отделни личности, са почти във всички случаи инсценирани и режисирани от извънземните енлонавти. Според целите, които вероятно си поставят извънземните от НЛО, тези срещи могат да се класифицират в няколко категории:

Категория А. Отвличане на хора на борда на НЛО с цел изследване на биологичните, физиологичните и психичните особености на човека. При тези изследвания вероятно се действа изборително, според интелигентността и духовното равнище на отвличения индивид. При ниско- и средноинтелигентни хора се извършват главно физиологични изследвания, докато при високоинтелигентните се извършва извличане на информация от паметта със специален, вероятно неутринен скенер, след което мозъкът на отвличения се препрограмира, като се прибавя нова за кодирана информация.

Категория В. Отвличане на хора с цел създаване на квазичовешки хибриден вид с по-големи възможности. При този тип случаи се отвличат на борда на НЛО главно млади мъже и жени на възраст между 18 и 30 години. Според пола на отвличения също се действа изборително. От младите жени обикновено през коремната област чрез пункция се извлича яйцеклетка, която се опложда ин витро с мъжка семенна клетка на извънземен, след което отново се вкарва в женския организъм, като след период от няколко месеца плодът се извлича. При отвличените мъже обикновено се извършва принудително сношение с извънземна жена на борда на НЛО. Родените по-късно бебета се отглеждат от извънземните в специално пригодени техни бази. Характерно за този тип отвличания е, че той се практикува от извънземни, които са генетично близки до човешкия вид и външно приличат на хората.

Категория С. Отвличане с цел проследяване възможността на даден индивид да понесе полет с НЛО в пространството на по-близки или на по-далечни разстояния. При полетите на по-далечни разстояния вероятно се подбират млади хора, които са в много добро физическо състояние и цветущо здраве. Извършените пробни полети са както около Земята, така и до някои космически бази на извънземните.

Категория D. Отвличане с цел проследяване на възможността даден

човек да понесе полет с НЛО във времето. При тези случаи може би също се подбират хора в цветущо здраве, главно млади войници от нощни патрули.

Категория Е. Провеждане на разговори с космически конструктори и изследователи, а също и със средноинтелигентни хора до борда на приземил се НЛО с цел проследяване на възможността на тези хора да възприемат присъствието и съществуването на високоразвити цивилизации.

Категория F. Осъществяване на телепатичен контакт от борда на НЛО с деца и юноши. Известно е, че телепатичните възможности на децата са най-добре обособени поради необременеността и ненатовареността на подсъзнанието. При контакти от подобен характер са известни фрапиращи случаи, при които извънземни са излекували неизлечимо болни за земната медицина деца.

Във всички известни случаи на близки срещи от горепосочените типове, а те вече наброяват няколко хиляди, извънземните са се отнасяли доброжелателно към хората. Като крайна мярка при недоброжелателно отношение от страна на човека при такива срещи се е стигало до временно парализиране на двигателните му функции за кратко време с парализиращ лъч или са оставяни белези по тялото му.

Нека да разгледаме някои типични и впечатляващи срещи, които подкрепят твърденията от горната класификация.

Случай от категория F: Невероятната случка е станала със семейство Найсър от Швеция две седмици след заключението на специалистите по чернодробни заболявания относно здравето на шестгодишната им дъщеря. Лекарите потвърдили, че болестта на малката Ингер не дава никакви надежди и че дните на детето са преброени. Относно случая майката на детето казва: „Това беше чудо, може би Бог ни изпрати този гост от Космоса.“ Според разказа на семейството извънземният имал човешки вид, с ръст около два метра, и бил облечен в лъскав черен комбинезон. Извънземни с подобна височина и облекло са регистрирани многократно при похищения на хора на борда на НЛО. Така например извънземният, говорил с Бети Хилс на борда на НЛО при първия нашумял случай на отвличане, е имал същите външни черти.

Според разказа на семейство Найсър извънземният влязъл в дома им, който се намира във вилната зона до Стокхолм, веднага след здрачаване. На прага се поколебал сякаш за момент, като че ли нещо проверявал, после вдигнал ръка и с дланта си насочил към тях парализираща небезнозелена светкавица. Родителите се вкаменили и не могли нито да се

помръднат, нито да издадат звук. И двамата едновременно изпаднали в пълно подчинение и видели как извънземният се отправил към детската стая. После се появил оттам, носейки на ръце дъщеричката им.

„Движеше се, като че ли плуваше във въздуха – казва майката на детето, – внимателно постави Ингер на масата в столовата, навярно искаше да видим всичко. Дълго време съществото шепнеше нещо на неразбираем език и стискаше ръката на детето, което беше в безсъзнание.“

Родителите останали с впечатление, че Ингер е била в транс, но е слушала и разбирала всяка дума на тайнствения гост. Малко по-късно пришълецът извадил отнякъде две тръбички, пулсиращи с розова светлина, и ги допрял до слепоочията на детето. Там той ги държал няколко минути. Изведнъж малката Ингер отворила очи, седнала на масата и прегърнала пришълеца, притискайки се до него. Веднага след това тя скочила на пода съвсем като здраво дете.

Извънземният погледнал майката и бащата, направил някакъв жест и парализата изчезнала. Родителите останали с впечатление, че гостът им се усмихва и ги успокоява, че момиченцето им е във от опасност. Извънземният напуснал дома им, преминавайки през затворената врата. Малката Ингер помни случилото се в подробности. И дума не може да става за групова халюцинация. Докторите потвърдили след случката, че в черния дроб на малката пациентка няма и следа от прекарана болест – още по-малко от такава, при която съвременната медицина е безсилна.

Случай от категория С: Главно действащо лице в невероятната история е осемнадесетгодишният Анатолий Малишев, На 21 юли 1975 г., близо до Солнечногорск в Подмосковието, след работа младият Анатолий взел статив и бои като млад любител художник и поел към уединеното си място за рисуване – на една полянка край малка рекичка.

Към 17,00 часа той започнал да рисува. Около 20,00 часа Анатолий чул някакъв странен шум зад гърба си. Тогава се обърнал и видял, че на около 35 метра от него стои на три стойки някакъв блестящ дисковиден апарат с диаметър около 15 метра.

Какво било изумлението на Малишев, когато от образувалия се отвор на летящия обект излезли три човекоподобни същества и бодро, като на парад, закрачили към него. Отпред вървяла жена с красиво лице. Главите и на трите същества били покрити с прозрачни защитни маски. Те били облечени в светли комбинезони. На гърдите си носели емблема, наподобяваща изгряващо слънце.

Жената, която била висока около 160 см, дошла до Малишев и сложила ръка на рамото му. В този момент младежът се почувствал в

приповдигнато, даже в малко лирично настроение и разбрал, че е нужен на тримата. Той съвсем спокойно си събрал пособията за рисуване и тръгнал заедно с тях към блестящия апарат.

Преди да го заговорят, двама от пришълците го хванали под мишниците, издигнали го във въздуха и го вкарали в апарата. Малишев си спомня, че вътре му помогнали да си съблече дрехите. После му прилепили устройства и датчици на дланите на ръцете, на главата и на краката. Накарали го да легне хоризонтално във въздуха и той не паднал върху пода. На гърдите му поставили някакви апарати. След това ги свалили и му помогнали да се облече.

След „медицинския преглед“ екипажът на кораба попитал Малишев как е изградил толкова устойчива нервна система. Анатолий отговорил, че се занимава със спорт. След това му предложили да направи кратко пътешествие до друго небесно тяло в същия кораб, но младежът отказал. Тогава му обяснили, че всичко ще стане много бързо, защото разстоянието от 3,5 светлинни години ще преодолеят за няколко минути и за него това пътешествие ще остане без последствия.

Малишев се замислил. За да му помогнат да вземе решение, двама-та извънземни го извели от апарата, а жената останала вътре. Тя извършила демонстративен полет. Машината плавно се отлепила от земята, издигнала се във въздуха и пред учудения поглед на Анатолий приела последователно формата на пура, на чиния, на паралелепипед и на ромбoid. После като разрязана торта се разпаднала на шест части, които се въртели самостоятелно в небето. След малко те отново се съединили в едно цяло. Апаратът отново приел първоначалната си форма и кацнал на поляната.

Вратата се отворила и, след като дал съгласие за „междупланетния“ си полет, Малишев отново се озовал в странния кораб. Полетът започнал около 20,00 часа, а Анатолий се прибрал вкъщи към 23,00 часа.

Малишев понесъл полета лошо. През цялото време той лежал в някаква бяла кабина. Тя ту се изпълвала с мъгла, ту въздухът се избистрял. Според едно от тълкуванията мъгла може да се наблюдава при разреждане на въздуха. Това означава, че той ту се е разреждал, ту се е съгъстявал в кабината на кораба.

След около 90 минути полет корабът кацнал върху гладка и твърда повърхност. На хоризонта се виждали асиметрични и куполообразни постройки в непознат за Земята архитектурен стил. Пред Анатолий тримата от екипажа на кораба се освободили от своите облекла, приличащи на скафандри, и останали по нещо, приличащо на трика. Отнякъде се

появили още осем същества. Тогава всички заедно тръгнали по някакъв коридор. Над коридора имало прозрачен таван и се виждало небе. В края на коридора дванадесетимата влезли в огромна зала, едната стена на която представлявала гигантски екран. След малко върху него се появило изображение на човешка глава – не такава като на членовете на екипажа. Съществото от екрана наблюдавало Малишев минути наред, като примигвало от време на време. Може би от карантинни съображения или по друг повод, но пряк контакт не бил установен. Малко покъсно Малишев и останалите от екипажа поели по обратния път към Земята.

Случай от категория Е: Швейцарският фермер Едуард Майер не бил богат, учил малко и бил загубил едната си ръка при автомобилна катастрофа. Има три деца и бил женен за гъркиня. Местните жители в швейцарското село Хинвил винаги са смятали Майер за особняк. Както твърди самият Майер, от петгодишен се е свързвал телепатично с извънземни същества от планета, отстояща на 420 светлинни години от Земята в звездния куп Плеяди. Приблизително през 1975 г. Майер за първи път осъществил пряк контакт с извънземен екипаж на кораб от тази планета.

Съобщенията, които получавал телепатично, го насочвали към отдалечени ненаселени места, където извънземните приземявали космическия си кораб с диаметър 6,40 метра и срещите се осъществявали. Майер представил редица доказателства за тези срещи – това са десетки ясни, снимани на дневна светлина фотографии, показващи космическия кораб да кръжи над дърветата, за които вече е доказано, че не са фалшификат.

Той е показал и дневник от неколкостотин страници, в който е написал срещите и разговорите си със Семайзе, 330-годишна извънземна жителка. Дневникът е пълен с научни факти и идеи, които човек с ограничените знания на Майер никога не би могъл да измисли. С него той е учудил много специалисти, включително и от НАСА, тъй като в дневника са дадени подробни сведения: за света на извънземните от Плеядите, начинът им на живот и тяхната наука. В дневника се казва, че средната възраст на обитателите на Плеядите е около 1000 земни години. Поради това може да се приеме, че енлонавтката от екипажа на космическия кораб, която е контактувала пряко с Едуард Майер, е била младо момиче, тъй като нейната възраст е била само 330 земни години. По принцип тя не се е различавала съществено по външен вид от хората. Родната ѝ планета се е казвала Ерра и населението ѝ е било около 500 милиона души.

Пейзажът на планетата ѝ също не се е различавал съществено от ненаселен пейзаж на Земята. Промислените обекти били разположени далеч от селищата, а рудниците за суровини се намирили на близките незаселени планети. Всички дейности, свързани с подсигуриването на живота на обитателите на планетата, се извършвали от автомати и андроиди.

Андроидите били с цветни униформи, като различните цветове и форми означавали вида на извършваните дейности. Те имали органични мозъци и кожата им била жива тъкан. Процесът на образованието и възпитанието на жителите на Ера продължавал средно около 70 земни години, като започвал от 4-годишна възраст.

Според Семайзе екипажите на космическите кораби, изпратени от родната ѝ планета, не искат да контактуват с правителствата на държавите на Земята, тъй като за тях те са съвършено чужди институции, често нямащи нищо общо с истинския интелектуален елит на човечеството. Според нейните разбирания хората, които изпълняват функции в тези правителства и си служат постоянно с фрази за мир и дружба, всъщност биха искали да превземат космическите им кораби, за да получат достъп до висши технологии, и по този начин да господстват над другите народи и хора на Земята.

Както твърдяла Семайзе, в настоящия момент земната цивилизация била на варварско и примитивно ниво. Според нея бляновете на човечеството да покори някога целия Космос благодарение на развитието на науката и техниката били илюзорни. В Космоса съществували могъщи стари цивилизации, които, ако се почувствали застрашени, могли да унищожат Земята или да поробят нейните жители, като върнат развитието им до най-примитивна фаза. В Слънчевата система вече е имало високоразвита цивилизация, която е била унищожена, така че от нея останали само астероидите между орбитите на Марс и Сатурн.

Цивилизацията на Плеядите възникнала преди много хиляди години в съвсем друга звездна система. Поради войни местните планети били унищожени, но повечето от жителите успели да избягат и да напуснат родните планети. Някои от тях се установили на планети в околностите на звездата Вега, която е алфа на съзвездие Лира и отстои от Земята на около 27 светлинни години. Други се отправили и установили на планети в звездния куп Плеяди, намиращи се на 420 светлинни години от Земята.

При едно от космическите пътувания жителите на Плеядите открили Земята и се заинтересували от нея поради сходството с формите на живот, които открили тук. В известен смисъл пришествниците от звездите

се чувствали отговорни за съдбата на Земята и за нейните жители, макар че процесът на еволюцията трябвало да протича съгласно божествения закон – без неподходяща намеса. Според Семайзе на Земята вярата в развитието на технологията не вървяла редом с моралното развитие. Хората мислели, че постигат напредък, единствено като овладявали все по-сложни манипулации с външния свят, които извършвали, за да задоволят своите дребни егоистични цели. Повечето от тях съвсем не желаели приятелство със същества от чужда планета. Стремели се единствено към техните знания и технологии. Затова съществата от Плеядите се разкривали само на тези, които искрено могат да отговорят на тяхното приятелство. Едно от тези същества е Майер и затова му е било позволено да направи снимки на чуждия космически кораб на дневна светлина.

Обясненията на Семайзе относно космическите пътешествия със скорост, хиляди пъти по-голяма от тази на светлината и данните за времето, за което се прелита от звездния куп Плеяди до Земята (полетът се състои от няколко фази с различни скорости), по удивителен начин кореспондират с известни теории, развивани в НАСА. Според експерти от тази космическа агенция, запознати със случая „Майер“, изчисленото с техен компютър хипотетичното време за постигане на скоростта на светлината от космичен кораб напълно съответства на посоченото от Семайзе време.

Случай от категория В: Подложени на регресивна хипноза и разпитвани, Кати Дейвис и семейството ѝ разкриват една невероятна история. От много време семейството е посещавано от човекоподобни дребни на ръст чуждоземци, високи около 120 см. Кати, или по-точно нейното тяло, е било използвано от тях без знанието ѝ като „хранилище“ на изкуствено заченати деца. Не е имало никакъв секс. Зачеването е ставало по изкуствен начин под дълбока хипноза.

От Кати взимали яйцеклетка, оплождали я изкуствено и я поставяли обратно. След известно време плодът бил изземван. Веднъж в състояние на хипноза завели Кати на борда на извънземен космически кораб и ѝ представили непознатата ѝ до този момент дъщеря, която трябвало да отпътува с бащата – също непознат извънземен жител. В този фрапирещ случай е бил осъществен експеримент, чрез който пришълците са създали хибриден квазичовешки вид.

Случай от категория А: Младата американка Ф. Б. пътувала с колата си по пусто шосе, за да отиде на гости при своя приятелка, където смятала да преспи. Потеглила около пет часа следобед и около шест часа забелязала пред себе си на шосето силна светлина. Най-напред

помислила, че е станала катастрофа и натиснала спирачките. След като погледнала по-добре, установила че шосето е напълно свободно и продължила пътя си. При приятелката си пристигнала, както била уговорката, малко преди седем часа вечерта. Само че едно денонощие по-късно.

Приятелката ѝ вече била звънила разтревожена на съпруга ѝ и на родителите ѝ, както и в близката болница. Самата Ф. Б. не успяла да обясни къде е била цели 24 часа и тъй като съпругът ѝ започнал да я подзира, тя се подложила на регресивна хипноза в негово присъствие.

Резултатът бил сензационен, Ф. Б. отначало казала, че вижда на шосето силна светлина и затова натиснала спирачките на колата. В този момент забелязала, че към нея се приближава висока фигура в сребрист комбинезон с особен шлем на главата. Непознатият е попитал дали знае кой е той и дали е била повикана телепатично, Ф. Б. отговорила, че отива при своя приятелка. Мъжът я попитал дали знае нещо за живота на други звезди. След това я попитал дали иска да посети неговия кораб, при което Ф. Б. си помислила, че сънува и кимнала в знак на съгласие. Почти веднага двамата се качили по стъпала в голямо овално помещение, което приличало едновременно на операционна зала и на компютърен център от научно-фантастичен филм. От специални кресла се надигнали още три фигури, които ѝ се поклонили и отново седнали. Мъжът, който я довел, я попитал дали иска да се подложи на малък безвреден преглед, Ф. Б. отново кимнала. Непознатите ѝ обяснили, че няма да ѝ направят нищо лошо, дори напротив, ако открият някаква болест, ще ѝ помогнат да се излекува от нея. На Ф. Б. вече ѝ станало ясно, че пред нея стоят хора от друга планета. Те били стройни и високи със сиви красиви очи.

Ф. Б. се съблякла и легнала на масата. Към нея се приближили двама от енлонавтите, които седели до този момент в креслата. Ф. Б. почувствала по кожата си да преминава нещо студено. Прегледът бил кратък и енлонавтите почти веднага ѝ казали да стане. След това я попитали дали образува двойка, тоест дали има мъж. Ф. Б. кимнала в знак на съгласие и енлонавтите също кимнали. Мъжът, който я довел на кораба, я попитал дали знае откъде са долетели те, при което младата жена отговорила отрицателно. Тогава мъжът казал, че това не е важно. Когато слизали по стълбичката на кораба, мъжът ѝ казал, че се е държала много мило. Ф. Б. го попитала дали може да разкаже за случилото се на своята приятелка. Тогава той се усмихнал и ѝ казал, че може, но се съмнявал, че тя нещо ще си спомни за срещата. До автомобила си Ф. Б. отишла сама, седнала в колата и потеглила. Часовникът на ръката ѝ показвал шест

часа без пет минути. Шосето пред нея било пусто и празно и тя имала чувството, че е подремнала за няколко секунди.

Случай от категория Е: На 15 октомври 1957 г. бразилецът Антонио Вилаш Боаш, 23-годишен, по професия земеделец, привечер орал с трактора си семейната нива. фермата се намирала недалеч от град Сау франсишко де Салеш близо до границата с щата Сау Пауло в Бразилия. Вечерта била студена, а ясното небе било обсипано със звезди. В един момент една от звездите започнала да става все по-голяма и да се приближава към Антонио. За минута само звездата се превърнала в яйцевиден светещ обект, който с шеметна бързина застанал на 50 метра над трактора.

Тракторът и нивата били осветени така, сякаш бил слънчев ден. Светлините на фаровете на трактора съвсем избледнели на фона на ослепително светлочервено сияние. Антонио изпитал ужасен страх, защото нямал представа какво става. Искал да подкара трактора и да избяга, но разбрал, че е невъзможно. Докато се колебаел какво да прави, обектът се придвижил бавно и кацнал на около 15 метра от трактора. Тогава Антонио видял, че пред него се намира яйцевиден обект с малки трепкащи червени светлини по периферията.

Точно срещу него светнал червен прожектор, който го заслепил. Обектът приличал на източено яйце с три шипа – един отпред и два разположени странично. Това били островърхи и широки в основата си шипове от метал. Освен това имало и нещо върху корпуса на апарата, което се въртяло много бързо и излъчвало червена флуоресцираща светлина. Въртящата се надстройка наподобявала чиния или плосък купол. При кацането на апарата от долната му част се показали три телескопични металически подпори.

През цялото време на кацането тракторът бил с включен двигател и Антонио се опитал да го подкара. Дал газ и се опитал да избяга, обаче след няколко метра моторът му спрял, а фаровете] угаснали. Тогава Антонио скочил от него и побягнал, но било вече много късно. Само след няколко крачки някой го хванал за ръката. Обърнал се и видял някакво дребно, причудливо облечено същество, което стигало на ръст до рамото му. Отчаян, Антонио го ударил и човечето паднало на земята, но в този момент други три подобни същества го хванали за ръцете и краката, така че той не могъл повече да помръдне.

Съществата повдигнали младежа и го повлекли към своя кораб, който стърчал на около 10 метра над земята върху споменатите опори. В задната част на летателния апарат се отворил люк от горе на долу и

образувал нещо като рампа, върху която имало металическа стълба. Стълбата била еластична и от двете ѝ страни имало парапет, дебел колкото дръжка на метла.

С големи усилия съществата успели да вкарат Антонио в едно малко квадратно помещение на кораба. Блещукаща светлина на тавана на помещението се отразявала от полираните му стени. Светлината в помещението идвала от монтирани в ъглите на тавана четириъгълни лампички. Единият от членовете на екипажа посочил на Антонио една отворена врата и двамата влезли в по-голямо помещение с полуовална форма. По всяка вероятност това е било централното помещение на кораба, защото в средата имало кръгла масивна колона, която в средата изтънявала. Стените на тази малка зала били полирани до блясък. В нея били разположени няколко въртящи се кресла и една маса, стоящи на еднаединствена подпора.

Петимата извънземни започнали насила да събличат Антонио, като в същото време говорили нещо помежду си на език, приличащ на грухтене. След като го съблекли, единият от тях се приближил към него с нещо, подобно на гъба, и започнал да маже с нея кожата на Антонио с някаква съвсем прозрачна и без мирис течност, малко по-гъста от водата. Течността бързо изсъхнала и младежът повече не изпитвал неприятни усещания от нея. След това трима от енлонавтите завели човека до една врата. Единият от тях докоснал някакъв белег в средата на вратата и тя се отворила на двете страни. Преди да премине през нея, младежът забелязал над очертанията на вратата надпис от светещи червени знаци, които изглеждали като изпъкнали с един-два сантиметра пред стената.

След като Антонио влязъл в новото помещение с двама от енлонавтите, вратата се затворила след тях. В този момент през друга врата в една от стените влезли други двама от екипажа, които носели два доста дебели червени маркуча в ръцете си с дължина около един метър. След това включили края на единия от тях в някакъв стъклен съд, подобен на чаша. Другият край на включения маркуч имал мундшук, приличащ на камбанка за вендузи. Именно него единият от извънземните притиснал към брадичката на Антонио. Съдът на другия край на маркуча започнал бавно да се пълни с кръвта му.

В първия момент Антонио не усетил болка, но малко по-късно кожата на мястото на прикрепването започнала да пари и смъди.

След манипулацията извънземните взели кръвна проба и с другия маркуч, като го допрели до другия край на брадичката на човека. На второто място на допира също останал тъмен белег, който парел и

смъдял. След това мъжете от екипажа на кораба излезли от помещението, в което стоял Антонио. В него човекът забелязал нещо като голяма кушетка или легло, само че без възглавница и рамка. Леглото било меко като пенопласт и покрито с нещо като дебел сив и мек плат. Младежът се почувствал уморен и приседнал върху него.

В този момент той усетил миризма, от която му прилошало. Имал чувството, че вдишва гъст лютив дим, който го задушавал. Когато инстинктивно погледнал към стената, видял редица малки металически тръбички, които стърчали от стената на височината на главата му. От тях струял сив дим, който се разтварял във въздуха. След известно време Антонио възстановил нормалното си дишане.

Едва тогава си дал сметка, че петимата извънземни, с които се срещнал, били облечени в еднакво прилепнали комбинезони от дебел, но мек сив плат, върху който на места се забелязвали черни ивици. Около вратовете и на петимата човекът запомнил, че имало сложени полупрозрачни шлемове, армирани с метални пластинки. С изключение на очите, които се виждали през кръгли, подобни на очила стъкла, тези шлемове скривали изцяло главите им. Три кръгли тръби излизали от средата на шлемовете и изчезвали в костюмите им някъде около височината на ребрата. Средната тръба минавала точно по средната част на гръбнака им, а останалите две на разстояние десет сантиметра от мишниците вляво и отдясно на централната тръба. Човекът не забелязал никакъв съд или уред, в който да влизат тръбите под костюмите. Върху ръцете им били сложени дебели ръкавици с по пет пръста всяка от същия плат като костюмите. Облеклото на екипажа явно било равномерно, тъй като всичките му членове носели върху костюмите кръгли емблеми с размери около 10 см. От емблемите започвала сребристая платнена ивица, която стигала до тесен колан без тока. Върху костюмите не се забелязвали джобове или копчета. Панталоните прилепвали плътно към хората и без преход преминавали в обувки, подобни на маратонки, които имали подметки, дебели от 4 до 7 см. С изключение на един, който бил малко по-нисък, пригълците били високи почти колкото човека. Изглеждали доста силни на външен вид.

Близко час, след като бил оставен сам в единичната кабина, една врата внезапно се отворила и Антонио видял, че към него се приближава някаква жена, която била гола и боса като него. В първия момент младежът онемял, а изражението на лицето му сякаш забавлявало жената. Тя била много красива и косите ѝ били меки и с цвят почти като на слама. Те се спускали по цялата ѝ шия. Очите ѝ били големи и сини с

форма на бадем. Носът ѝ бил прав. Необичайно високите скули, правели чертите на лицето ѝ някак необичайни. Непознатата имала остра брадичка, а устните ѝ били тънки и слабо подчертани върху малката уста и нормални по размери уши. Жената имала красиво тяло, с широк ханш, дълги бедра и малки крака, нежни ръце и нормални нокти на пръстите. Била малко по-ниска от Антонио.

Жената безмълвно се приближила към младежа, усмихвайки се, и се загледала в него. След това изведнъж го прегърнала и започнала да трие лице в неговото. Антонио почувствал силна възбуда и двамата започнали да се любят. Жената издавала звуци, подобни на грухтене. Явно е, че тя била един от членовете на извънземния екипаж, тъй като говорът на останалите мъже също наподобявал грухтене.

Преди да си тръгне, жената посочила на Антонио корема си, знак който може да се изтълкува, че очаква дете от него. След това тя посочила с ръка към младежа и накрая нагоре към небето някъде на юг. Този жест Антонио изтълкувал като предупреждение, че тя пак ще се върне и ще го вземе със себе си в родината си някъде в Космоса. След като жената излязла от помещението, дошъл един от мъжете с дрехите на Антонио и той отново се облякъл. Двамата отишли в другото помещение, където трима от екипажа седели върху яйцевидните въртящи се столове и споделяли с грухтене нещо помежду си. Върху масата до тях имало четвъртитата кутия със стъклен похлупак. Отгоре кутията наподобявала циферблат на часовник и имала светеща стрелка, а вместо цифри се забелязвала черна маркировка. Стрелката стояла неподвижно и не се премествала с времето.

Антонио се опитал да вземе предмета но, единият от мъжете рязко го отстранил и го поставил отново на масата. Както преценил за кратко време, предметът бил тежък около два килограма.

Единият от членовете на екипажа станал и му дал да разбере с жестове, че трябва да го последва. Двамата минали през преддверието, но не слезли по спуснатата вече стълба, а завили по платформа, която опасвала апарата околоръст и била достатъчно широка, за да мине човек по нея. Извънземният и човекът минали към предната част на кораба и там Антонио видял четириъгълен метален израстък, който стърчал навън извън корпуса. Мъжът от екипажа посочил на човека металните шипове на върха на апарата. И трите били закрепени здраво към кораба. Те имали еднаква форма. Започвали с широка основа, която се стеснявала до тънък връх, и стърчали водоравно навън. Шиповете светели като метал под високо напрежение, подобно на огньовете на св. Елм, и не

излъчвали топлина. Малко над тях светели червеникави светлини. В кръг над платформата имало цял пръстен от безброй четириъгълни лампи, вградени в корпуса на кораба. Червеникавото им сияние осветявало платформата, завършваща отпред с голямо дебело стъкло, монтирано дълбоко в метала, малко издадено и стесняващо се встрани. Тъй като никъде другаде не се виждали прозорци, това стъкло вероятно е служело за визуално наблюдение от командната кабина на кораба. Отвън то изглеждало тъмно и с малък коефициент на пропускане. Според Антонио светенето на шиповете в предната част на апарата било свързано с двигателната му енергия, защото при последвалия старт на кораба те започнали да светят особено интензивно.

След като разгледали предната част на машината, извънземният човекът отишли към задната част, която била по-силно издадена от предната. Преди това обаче спрели, защото енлонавът посочил нагоре към средната част на кораба, където се въртял огромен, подобен на чиния, купол. Той се въртял бавно и бил постоянно потопен в зеленикава светлина, чийто източник не се виждал. Въртенето на купола било свързано със свистящ звук, подобен на звука, издаден от прахосмукачка, или на шума, който се получава, когато от много малки отвори излиза силна въздушна струя.

След като разгледали отвън кораба, мъжът от екипажа завел Антонио до металната стълба и му дал знак, че вече може да си върви. Когато стъпил на земята, човекът още веднъж погледнал нагоре. Извънземният от екипажа стоял все още на платформата. Той посочил най-напред себе си, после към Антонио и накрая към небето в южна посока към съзвездието Южен кръст. След това дал знак на младежа да се отдръпне назад и изчезнал в космическия кораб. Металната стълба започнала да се скъсява, стъпалата ѝ прилепнали едно към друго като куп дъски и се събрали. Отворената врата, която образувала рампа на стълбата, започнала да се вдига, докато отново се сляла плътно с корпуса на кораба.

Светлините по металните шипове в предната част и куполът с увеличаващата се скорост на въртене на последния започнали да стават все по-ярки. Същевременно ревят на двигателите се засилил и се превърнал в силен вой, като скоростта на въртящия се купол била пряко свързана с издавания шум. Корабът бавно се отлепил от земята и се насочил отвесно нагоре, а опорите му като сгъваем статив и в същото време телескопично се прибрали в долната му част, която станала съвършено гладка, все едно, че в нея преди това е нямало отвори.

Летателният обект продължил да се изкачва бавно, докато

достигнал приблизително височина около 40 метра. В тази точка той се задържал няколко секунди, като силата на светлината се увеличила многократно и силата на шума нараснала също значително. Куполът над корпуса започнал да се върти с шеметна скорост, а светлината около него постоянно семеняла по цвят, докато накрая станала светлочервена. В този момент корабът леко се наклонил, като се чуло някакво ритмично чукане, и корпусът му постепенно престанал да се вижда. Наблюдавало се само едно кълбо от светлочервена светлина, което в следващия момент се стрелнало в небето в южна посока и само след секунда изглеждало като ярка звезда на небосвода, която след още няколко секунди изчезнала от погледа на Антонио.

Младият бразилец се запътил към трактора си. Преди да го отвлечат, часовникът му показвал 1,15 часа, а когато се прибрал къщи, било около 5,30 часа сутринта. Следователно Антонио бил прекарал на борда на космическия кораб около 4 часа и 15 минути. След случката младият фермер бил изследван за радиоактивност и се оказало, че съществуват данни за слаба вторична радиация. Очевидно било, че е бил попадал в полето на радиоактивен източник.

Интересно е да се отбележи, че край бреговете на Бразилия по приблизително същото време, един ден преди станалото отвлечане, от бреговата охрана е засечен летящ обект с почти същите външни характеристики като посочените от похитения свидетел.

Случай от категория В: На 4 юли привечер американският инженер Даниел Фрай се разхождал около стария изпитателен център за ракети „фау-2“, на ракетния полигон „Уайт Сандз“, През същата година фирмата „Еъроджет дженеръл корпорейшън“ му била възложила да монтира прибори в командните системи на направляващите оръжия на този ракетен полигон край Лае Крусес в щата Ню Мексико.

Разхождайки се, Фрай гледал към небето, когато изведнъж забелязал един овален обект, който се приближавал с бавен бърснещ полет и кацнал само на 20 метра от него. Освен шумоленето на храстите не се чувал никакъв друг шум. Височината на сфероида била около 8 метра, а диаметърът в най-широката му част около 9 метра.

Фрай огледал космическия кораб от всички страни, без да успее да открие никакви отвори или фуги. След това се доближил внимателно и опипал полираната до блясък и просветваща сребристо метална повърхност, върху която играели виолетови отблясъци. В този момент прозвучал отчетлив глас на английски език, който го предупредил да не се докосва до корпуса, защото е опасно.

Фрай бил толкова изненадан от този глас с безупречно английско произношение, че отскочил далеч назад, препънал се и се проснал на пъска до кораба. В този момент гласът му отговорил отчетливо на мисловния въпрос, че не е американец, но, че през последните две години е имал възможността да изучи добре английски език, тъй като мисията му на Земята го изисквала. Говорещият казал още, че досега не бил стъпвал на планетата ни и докато се адаптира напълно, щели да минат още четири земни години. Главната цел на мисията на извънземния била да изследва човешката адаптационна възможност. Искал преди всичко да разбере дали човек въобще е способен да пригоди мисълта си към концепции, които са отдалечени на светлинни години. От конвенционалния му начин на мислене. Извънземният казал, че апаратът пред Фрай е само космическа капсула, транспортен апарат с дистанционно управление, в който има само малка пътническа кабина. Лично той се намирал в командната зала на кораб майка, на около 1450 км от земното кълбо. След това извънземният предложил на американския инженер да го разходи малко с капсулата.

Малко по-късно част от долната част на обшивката на кораба се отдръпнала навътре и се плъзнала встрани. През образувалата се врата Фрай влязъл в апарата и се озовал в овална кабина, дълга около 2,70 метра и широка около 2,10 метра. В нея имало четири анатомически оформени, но сравнително малки кресла. В това време гласът отново попитал Фрай дали има нещо против да се разходи до Ню Йорк за около 30 минути с апарата.

Фрай бил много изненадан, тъй като разстоянието било около 3000 км в едната посока, но се съгласил с предложението. Инстинктивно стъпил здраво на пода на кабината и се хванал за една от седалките пред него. Секунди по-късно Фрай забелязал как Земята с невероятна скорост се изплъзнала под сфероида. Той не почувствал абсолютно никакво ускорение, тъй като корабът се носел в небето непоклатим като скала. Малко по-късно в левия долен край на вратата, превърнала се в прозрачен екран, се появили светлините на Лае Крусес и тогава инженерът осъзнал, че за две-три секунди се е издигнал на височина около четвърт километър.

На зададения от него въпрос към извънземния, защо при издигането си не е почувствал никакво ускорение, последният отговорил, че силата, която придава ускорение на летателния апарат, по същество е идентична с гравитационно поле. Тя действала не само върху корпуса на космическия кораб, но и върху всеки грам маса, намираща се в него,

включително на пътника и на пилота. Единствено границата на земното ускорение поставяла граница на максималната движеща сила на апарата. Тъй като обаче тази енергия е пропорционална на масата, а земното притегляне продължава да действа и върху двете, първоначалната сила, съществуваща между седалката и тялото на човека, остава почти константна. С намаляването на земното гравитационно поле при издигане все пак тази сила намалявала. По време на междупланетни полети на големи разстояния от естествени гравитационни източници от практически съображения извънземните създавали изкуствена компенсираща гравитация. Гравитацията, с която расата на извънземния била свикнала, съставлявала приблизително малко повече от половината на земната гравитация. Когато корабът започнал да се спуска над Ню Йорк от височина около 32000 метра, светлините на града заблестели много ярко, като милиони синкаво-бели диаманти, пръскащи светлина върху кадифен килим.

Престоят над града бил кратък и корабът с фрай потеглил обратно, но този път с много по-голяма скорост. Когато отново се намерил на стартовата площадка, инженерът конструктор на космически системи напуснал кораба като лунатик и изминал няколко крачки по пясъка, преди да се обърне. Вратата на апарата вече се била затворила след него, а около средата на кораба просветнала оранжева светлинна лента. След това летателният апарат се стрелнал нагоре като катапултиращ, а мощният въздушен поток отхвърлил фрай крачка назад. Все пак той успял да проследи с очи кораба, докато багрите върху светлинната лента около корпуса му преминали от оранжево към виолетово през междинния светлинен спектър. Корабът се издигнал на няколко хиляди метра, а когато багрите около него изцяло станали виолетови, той се изгубил от погледа на ракетния конструктор.

Като ръководител на научноизследователски отдел в Калифорния години по-късно Фрай е участвал активно в разработката на системата за управление на ракетата носител „Атлас“. Следователно е човек, който се отличава с трезвост и деловитост и на неговите думи би могло да се разчита при отразяването на този случай.

От разглеждането на гореописаните случаи на отвличане се вижда, че съществуват определени различия между извънземните раси, които посещават нашата планета и провеждат експерименти с нейните жители. На първо време те се изразяват във външния вид на извънземните екипажи. Едни от тях са дребни на ръст, други са великани, а трети имат нормално телосложение.

Същото се отнася и за вида, формата и размерите на космическите им кораби, с които ни посещават. Определени различия се забелязват и в нивото на технологичното им равнище, както и в отношението им към човека. Някои от тях изглеждат настроени безпристрастно към хората, други определено изразяват благоразположение и са приятелски настроени към земните жители. Някои различия се наблюдават и в техниката им на комуникация при осъществяването на контактите с Хомо сапиенс. Едни от тях демонстрират лингвистични способности, използвайки езика на хората, с които са в контакт, други използват телепатични канали за осъществяване на връзка с похитените лица, трети използват езика на жестовите и техниката на невербалната комуникация. Кое е общото между посещаващите ни извънземни екипажи. На първо място това е тяхното по-високо технологично равнище от сегашното ниво на земната техника. На второ място е желанието им да наблюдават и изследват земното развитие.

При анализа на фактите от съществуващите около 800 документи-рани случая на отвличане и срещи от трети вид се забелязва определено сходство при някои от тях. Така например при 56 от случаите енлонавтите са били двуметрови на ръст, били са облечени в тъмни униформи и начинът на комуникиране и въздействие върху отвличените е бил почти един и същ. Същото се отнася и за вида, размерите и формата на техните кораби. Като се има предвид, че срещите са ставали през определени различни години и на определени райони от земното кълбо, може да се предположи, че става въпрос за посещения от една и съща цивилизация в тези 56 случая. Дори може да се начертае карта по време и по място на нейната инвазия по земното кълбо. Същото се отнася и за останалите извънземни посетители на родната ни планета, които се оказва, че са представители на около 60 типа хуманоидни цивилизации.

Фактът, че нашата планета се посещава от множество високоразвити цивилизации, трябва да се приеме от хората като нещо напълно естествено и в реда на нещата, особено като се вземат предвид известните ни закони за развитието на природата, социалните общества и Вселената.

ВЪЗДЕЙСТВИЕ НА НЛО ВЪРХУ ЗЕМНАТА ТЕХНИКА

Почти при всички описани случаи на срещи с НЛО в близост до последните се е наблюдавало прекъсване на радиовръзката и смущение в навигационните уреди на самолетите, спиране на двигателите с вътрешно горене поради отказ на електрическата система на автомобилите, както и прекъсване на електричеството в жилищните сгради.

Вследствие на регистрираните мощни излъчвания от НЛО, разпределени в целия електромагнитен спектър, е възможно да възникнат смущения в радиовръзката и другите електронни системи. От чудовищните магнитни полета на НЛО до 200000 оерщеда компасите също могат да излязат от строя. Редица случаи показват, че електричната система на автомобилите престава да работи под влияние на мощното електрично поле, създадено от двигателното устройство на летящите дискове. От физиката е известно, че протичането на ток в проводниците се обуславя от движението на свободни електрични заряди под действието на насочено електрично поле. Възможно е, когато силното електрично поле, създадено от НЛО, се окаже с противоположна насоченост спрямо полето в някои части на проводниците от електричната система на автомобила и се получи така, че се изравни с него по големина, токът да престане да протича. По такъв начин може би се блокира запалването на двигателите с вътрешно горене. Вероятно фаровете и осветлението на автомобилите престават да работят именно под влияние на такова въздействие.

Друг вид въздействие на НЛО върху земната техника се е наблюдавало при срещи от така наречения III вид, при които летящите дискове посредством силно магнитно поле повдигат леки коли във въздуха, като след известно време отново ги пускат на пътя. Такива случаи има наблюдавани в САЩ, Англия и Австралия. Обикновено след похищението върху купетата на автомобилите са откривани малки блестящи, силно намагнитени кръгчета с диаметър от четири до пет сантиметра. Вероятно при тези случаи от НЛО са били пуснати силно намагнитващи лъчи, като впоследствие мощно магнитно поле е притегляло автомобилите към корпусите на летящите дискове. Подобни случаи на привличане и теглене са наблюдавани не само с автомобили, но и с локомотиви, теглещи влакови композиции в Русия, а също и с малки кораби. Последните са били влачени и теглени от НЛО в продължение на километри. Тези

факти показват, че двигателното устройство на НЛО притежава огромен запас от енергия. Голямо внимание трябва да се отдели на факта, че в местата, където са пребивавали НЛО, са откривани често намагнитени скали, факт, който говори за наличие на чудовищно магнитно поле около НЛО, като се има предвид, че обикновените породи скали са немагнитен материал. Особен интерес предизвикват срещите на НЛО с преследващи ги бойни самолети. При тези случаи летящите дискове са реагирали по няколко начина. Те или са развивали внезапно огромна скорост, избягвайки от самолетите, или на свой ред в случай на атака са отреагирали чрез контраудар по някой от следните начини. Чрез топлинен микровълнов лъч са принуждавали пилотите на атакуващите ги самолети да катапултират. При опит за задействане на ракетите и оръдията от пилотите на борда на преследващите самолети електронните системи на оръжията, както и радиовръзките биват внезапно парализирани чрез мощно електромагнитно поле, излъчено от НЛО. Подобен е случаят над Иран през 1975 г., когато ракета „въздух-въздух“, „Арм-9“ не е могла да бъде изстреляна от „F-5“ срещу НЛО.

При ракетна атака от самолети и зенитни комплекси срещу НЛО изстреляните ракети мигновено били посрещани и унищожавани от свръхтънък мощен импулсен лъч, въздействащ върху бойната глава на ракетата. Такъв проблясващ лъч е бил заснет на суперчувствителна филмова лента от камера на самолет лаборатория на ВВС на САЩ, летящ в близост до НЛО. Впоследствие филмът е бил пуснат на бавна скорост, а характеристиките на лъчите, изпуснати от НЛО, са били анализирани от военното командване. Подобно изследване е било извършено на 25 декември 1976 г. след поява на голям НЛО над база на НАТО.

Съществуват и случаи на контраатака от страна на НЛО, при която атакуващият прехващач се е разпадал на съставните си части. При тях летящият диск се е приближавал с огромна скорост към преследващия го самолет, облъчвайки го с въртящи се намагнитващи лъчи. Вследствие мощните електромагнитни полета около НЛО в металния корпус на изстребителя са възниквали вероятно мощни огъващи и срязващи сили, при което самолетът се е разпадал. Подобни случаи има регистрирани в САЩ и Русия през петдесетте години. Така например през 1954 г. изстребител F-86 при атакуване на НЛО над територията на САЩ се разпада на съставните си части. Над Курилските острови при подобна атака руски изстребител също се разпада. От началото на шестдесетте години е постигната договореност между суперсилите НЛО да не бъдат атакувани. Тази договореност не се е отнасяла за останалите държави, които в

най-добрия случай като този, станал над Техеран през 1976 г., са се консултирали със суперсилите. През март 1967 г. американски подслушвателни станции засекли разговор между кубински радарен пункт и пилотите на два изстребителя МиГ-21. Последните били изпратени за прехват на неидентифицирана блестяща метална сфера, втурнала се във въздушното пространство над Куба. Летците на МиГ-овете не успели да установят контакт с обекта и получили заповед от Земята да го свалят. След минута американската станция записала развълнувания глас на летеца от втория изстребител: „Водещият се разпадна във въздуха.“

Постигането на вероятна договореност относно НЛО между САЩ и Русия в началото на шестдесетте години е напълно обяснима. В началото на контактите с НЛО всяка от страните не е била напълно наясно дали всеки новопоявил се НЛО е извънземен кораб, или е нова разработка на другата суперсила. След надеждното установяване на извънземния произход на всеки новопоявил се НЛО се е стигнало до консултации и споразумения между великите сили.

Макар и рядко, са регистрирани и случаи на отвличане на бойни самолети от НЛО с изследователска цел. При тях похищаваният НЛО е имал форма на огромен овален цилиндър с дължина до 500–600 метра. Самолетите са били всмуквани в корпуса му през големи правоъгълни люкове с широчина около 50 м² (6 по 8 метра). При редица срещи с подобни цилиндрични кораби над Полша, Русия и други страни, както и над Тихи океан, е отбелязано, че в предната си част те имат шест огромни люка по три от всяка от страните на цилиндричното тяло. Тези НЛО вероятно могат да носят в корпуса си до шест средноголеми разузнавателни дисковидни и кълбовидни апарата. Именно в хангарите на тези апарати са били вкарвани похитените изстребители.

Според разкази на военни пилоти, успели да се спасят от подобно отвличане, самолетите им са били привличани към НЛО чрез мощно, вероятно магнитно поле, като преди това около тях са се създавали насочени въздушни турбулентни потоци. Досега са регистрирани няколко случая на подобно отвличане над Камчатка, Австралия, Тихи и Атлантически океан. Отвличането е било проследено от редица радарни станции и разузнавателни спътници. Придвижването на похищавания цилиндричен НЛО по-нататък е ставало с разположени в едната му страна двигатели, ускоряващи го до 100 км/сек. Съществуват предположения, че отвличените самолети, както и други образци земна техника, са откарвани на бази на извънземните, разположени на Титан (един от

спътниците на Сатурн) и на обратната страна на Луната (под лунната повърхност). Чрез подобна дейност може би извънземните контролират техническото и технологичното развитие на нашата цивилизация.

При срещи с НЛО, при които последните са имали по-продължителен престой над къщи и сгради в непосредствена близост над тях, обитателите им освен ефектите на спиране на тока са почувствали трусове като при земетресение с честота 3,5–4,0 Хц. Тези трусове може би се получават в резултат на гасящите антигравитационни импулси на двигателите на НЛО, които компенсират слабите пулсации на земното гравитационно поле, имащи същата честота.

„ЛЕТЯЩИ ДИСКОВЕ“, ПРОИЗВЕДЕНИ НА ЗЕМЯТА НА КОНВЕНЦИОНАЛЕН ПРИНЦИП

Според публикувани данни първият летящ диск е построен през 1942 г. от немски конструктори. Той се е състоял от широк пръстен, въртящ се около неподвижна пилотска кабина с форма на купол. Пръстенът бил оборудван с крила, променящи своята геометрия според изискванията на полета. Летящият диск можел да излита почти вертикално, а скоростта на полета му била над 600 км/ч. При излитане и кацане апаратът се движел със скорост до 60 км/ч.

През април 1943 г. в лабораториите в Есен и Дортмунд немски специалисти започнали разработката на дисколета Ф-7. На 17 май 1944 г. той извършил първия си успешен полет. Ф-7 имал формата на олимпийски диск с диаметър 42 метра. Състоял се от две конусообразни половини, от които долната била неподвижна и в нея била поместена кабината на екипажа. Горната половина на дисколета се задвижвала с обикновени турбинни авиационни двигатели. Въртейки се, тя създавала мощна подемна сила. Поради големия въртящ момент, който се получавал, полетът на Ф-7 бил много устойчив. Конструкторите на апарата предвиждали в бъдеще дисколетът да бъде снабден с реактивни двигатели. След разгрома на Германия летящи дискове започнали да строят в САЩ, Русия и Канада. През петдесетте години в САЩ били построени няколко неголеми модели с диаметър до 5 метра. Впоследствие концернът „Сикорски“ разработил няколко дисковидни летателни апарата за ВМС на САЩ. Снабдени с два независими коаксиални ротора, с камера и сензорни устройства, тези радиоуправляеми дисковидни апарати с размери до 2,5 метра в диаметър можели да изпълняват разузнавателни задачи в продължение на 3–4 часа. Те можели да излитат и от палубите на малки бойни кораби.

На базата на плановете и документацията на ф-7 след разгрома на Германия в Русия през 1950 г. е разработен летящ диск с диаметър 46,88 метра. Обектът е бил съоръжен с 46 дюзи, разположени диаметрално по периферията през равни интервали. След включване на двигателите те завъртали диска около разположена в средата кабина. Радиусът на действие на диска бил няколко хиляди километра, а височината на полета до 3 км. На 28 юни 1952 г. подобен руски обект претърпял аварийно кацане в Шпицберген на норвежка територия. При преминаване на норвежки

изтребители над обекта всички радиовръзки на самолета почти отказали да работят поради силни смущения. Източникът за тези смущения впоследствие бил открит. Това бил зареден с плутоний прибор, който излъчвал няколко носещи честоти.

През 1955 г. по поръчка на ВВС на САЩ канадската компания АВРО построила дисковиден апарат. Този апарат се издигнал за първи път в Канада през 1959 г. Летящият диск бил проектиран да излита вертикално, да лети с 480 км/ч. и да застана на едно място във въздуха на всякаква височина. Дискът имал диаметър 5,48 метра и тежал 1815 кг. Може да носи товар от 907 кг. Апаратът бил снабден с три реактивни двигателя J69, разположени в триъгълник около централна турбина. Струите от двигателите завъртали турбината. Разположена в центъра на диска, тя създавала подемната сила на чинията. Два прозрачни купола покривали местата на пилота и летеца наблюдател. Няколко кръгли Филтри покривали отворите на въздухопроводите за двигателите. Отдолу по периферията имало канал за изхвърляне на изгорелите газове. Така чинията можела да лети на въздушна възглавница ниско над Земята. Изпитанията показали обаче, че дискът е с лоши летателни характеристики, и през 1960 г. работата по него била прекратена.

През шейсетте години американският инженер по аеродинамика в Калифорнийския университет Алфред Молър започва работа по създаването на няколко модела летящи чинии. Първият построен от него летящ диск бил с диаметър 3,5 метра а корпусът му от специални изкуствени материали. Осем двигателя тип „Ванкел“ с мощност 18 к.с. (13,25 кВт) били разположени радиално в корпуса на диска и, снабдени с витла, създавали подемната сила на апарата. Пилотът седял в центъра на дисковидния апарат и регулирал с електронна апаратура работата на двигателите, а оттам и самия полет. Когато се въртели всички витла, устройството се издигало отвесно, а когато били включени само половината от тях, то се движело хоризонтално. В продължение на една минута летящият диск можел да се издигне на височина 1000 метра. Максималната скорост на апарата била 300 км/ч.

След този първи модел американският инженер е конструирал още девет модела летящи чинии. Едно от по-новите му творения е летящ диск с шест турбовитлови двигателя с мощност 147 кВт (200 к.с.) и с тегло 38 кг всеки.

Освен едноместни апарати Молър е създал модели и за повече хора. Такъв е построеният апарат „Мерлин-300“. Машината побира трима души и има шест двигателя. Три от тях са на кърмата, два от страни и

един под носовата част. „Мерлин-300“ е без криле, витлата осигуряват подемната сила, а при скорост над 200 км/ч, самият корпус изпълнява ролята на крило. При скорост 480 км/ч М-300 изразходва 16 литра бензин на 100 км, като резервоарът му гарантира 1200-километров полет. Четири бордни компютъра помагат за управлението на полета, като следят положението, равновесието и скоростта на апарата.

Последният модел на Молър М-400 представлява хибрид между автомобил, вертолет и самолет. Моделът е четириместен и по земята се придвижва като обикновен автомобил със скорост до 100 км/ч. При желание на пилота той се вдига във въздуха, без да е необходима дистанция за излитане. До скорост 200 км/ч апаратът се движи като хеликоптер и е изключително маневрен. Над тази скорост М-400 лети като самолет с максимална скорост 640 км/ч, като най-икономична е скоростта 360 км/ч. Оптималната височина на полета е 150–300 метра, но при желание летящият апарат може да се издигне до 900 метра. Максималната дължина на полета е 1360 км. Изпитанията са показали, че М-400 има изключително устойчив и стабилен полет. По време на полета управлението на апарата е поето от компютър, на който са зададени началната и крайната точка на маршрута. Очаква се при пускане в серийно производство цената на М-400 да бъде около 35000 долара.

От края на шейсетте години с усъвършенстването на турбореактивните двигатели се създава възможност за широко използване на последните в конструкциите на летящи дискове и други подобни апарати. Съществуват сведения, че дисколети с размери около 4 метра, създадени в САЩ, са снабдени с такива двигатели. През 1990 г. американският инженер Фред Баркър е създал летящ автомобил-самолет. Автомобилът е снабден с двигател с мощност около 600 к.с. и е в състояние да прелети без кацане до 2000 км. Пречки по внедряването му в серийно производство няма. Очаква се само разрешение за определяне на въздушни трасета от властите, за да не се получат задръствания и катастрофи във въздуха.

В Русия в момента се провеждат летателни изпитания на апарат с форма на летящ диск. Апаратът е създаден по идея на главния конструктор на Московския авиационен институт Юрий Ишков. Апаратът носи името АЛ-600. Летящият диск ще използва водород като газ пълнител и като гориво едновременно. Диаметърът на диска е 200 метра, а скоростта на полета му около 200 км/ч. Товароподемността на новия апарат ще достига до 600 тона, като подобен товар ще може да се премества на разстояние до 5000 км без междинно кацане.

През осемдесетте години ВВС на САЩ разработват и апарати с нов вид двигатели. Такъв апарат с форма на морска котка е изпробван за първи път в базата НОРД в щата Невада през 1989 г. Той носи името PULGER. По време на полет излъчва звукови пулсации с твърде ниска честота 1–2 Хц. PULGER е предназначен да лети с хиперзвукова скорост до 6 М (шест пъти по-бързо от скоростта на звука във въздуха). Тъй като при скорости над 3 М сегашните турбореактивни двигатели са непригодни, в новия апарат е монтирана комбинирана установка, включваща турбореактивен и правопоточен въздушно-реактивен двигател (ефективен при скорости над 5 М). Последният използва метаново гориво. В зависимост от скоростта автоматизирана система превключва единия или другия двигател. При движение със скорост над 3 М шумът от двигателите на PULGER се чува на разстояние до 25 км.

Според някои публикувани данни през последните десетилетия в САЩ се разработват и изпитват и дисковидни апарати с напълно нов принцип на действие на двигателното устройство. При тези модели източникът на движещата енергия е скрит в самия корпус на летящия диск.

ЛЕТЯЩИ ДИСКОВЕ, ПРОИЗВЕЖДАНИ НА ЗЕМЯТА С НЕКОНВЕНЦИОНАЛЕН ПРИНЦИП НА ЗАДВИЖВАНЕ

По публикувани данни още през петдесетте години на нашия век военното ведомство на САЩ започва разработка на летящи дискове със съвършено нов принцип на задвижване. Използвайки данните от изследванията на катастрофирали извънземни кораби през периода 1947–1953 г. и новите концепции във физиката ръководните кръгове на САЩ започват разработки по свръхсекретния проект „Суивъл“.

По същество този проект цели създаването на апарати, подобни на тези на извънземните, с които да може да се пътешества в пространството и времето. В периода 1953–1965 г. е направен качествен пробив в областта на фундаменталните науки, който е позволил да се създаде познатата ни „машина на времето“ от романа на Хърбърт Уелс.

В началото на 1960 г. една от програмните групи на проекта „Суивъл“ извършва първия успешен експеримент с малък прототип на апарат, пътуващ във времето и пространството. Вероятните принципи на пътуване във времето с този апарат, както и на корабите на извънземните, са разгледани подробно в главите от настоящата книга, които третираят възможното принципно устройство на хроналните антигравитационни двигатели на НЛО.

От публикуваните материали следва, че през 1966 г. в американските секретни лаборатории е създаден първият хронален двигател, подобен по принцип на действие на двигателите, използвани в извънземните кораби.

След провеждане на редица изследвания през 1966 г. проектът „Суивъл“ е разделен на три основни програми, отнасящи се до възможностите на апарата да пътува в миналото, в бъдещето и в други измерения на космическото пространство. Първата програма под название „Троянски кон“ е имала за цел да се хронопортира модул или летяща лаборатория в миналото на нашата планета. Втората програма има за цел да се извърши хронопортация с подобен модул в непосредственото бъдеще на планетата. Третата програма, наречена „Марко Поло“, е имала за цел да се извърши пътуване в друго измерение на пространството, вътре в нашата Галактика.

В периода 1966–1969 г. създаденият модул за хронопортация във времето претърпява няколко различни модификации. В резултат на това през 1969 г. след стотина пробни изпитания в базата „Едуардс“, намираща се на 80 мили североизточно от Лос Анжелис, е приет окончателен вариант на сфероиден модул за двама астрохронавти.

Хроналният модул е бил с тегло 1360 кг и диаметър около 4 метра. Той имал телескопични опори с дължина 3,96 метра и бил снабден с два турбинни реактивни двигателя за набиране на височина SF-200-2V и „Джи-85“, осигуряващи 84% от подемната тяга при издигане в атмосферата. Останалите 16% се осигурявали от две спомагателни химични ракети, работещи с водороден прекис с тегло 227 кг, закрепени към основната конструкция на капсулата.

Осем малки ракетни двигателя, разположени странично под наклон и задвижвани с перхидрол, са контролирали наклона и са стабилизирали положението на апарата в пространството. Всеки от тези двигатели е можел да бъде спряен и пуснат в самостоятелно действие от индивидуален соленоиден клапан, осигуряващ реверсивен режим. В резултат на изпитанията е установено, че най-удобната височина за хронопортация на създадения апарат е 244 метра над земната повърхност.

Тази височина е определена въз основа на точността на определяне на координатите при „ф-Т-Д“-трансформация# във времето спрямо определена фиксирана точка. Избраната височина гарантира невъзможността да се попадне в твърда маса при излизане от хронопортация.

За достигане на тази височина, както казахме вече, при първите опити е използван двигател „Джи“ с мощност 85 кВт и турбинен двигател от струйно-ракетен тип SF-200-2V, производство на „Дженерал Електрик“. Последният е бил монтиран в хроналната капсула вертикално и е позволявал бързо и силно низходящо и възходящо движение.

Времето, необходимо за излитане, издигане и позициониране преди фазата на прехода във времето е било от порядъка на 300 сек. Турбината SF-200-2V, както и хроналният двигател при първоначален пуск са били захранвани от ядрен реактор SNAP-10A. Този реактор за първи път е изпробван в Космоса на 3 април 1965 г. Той е първият от този тип, на който е монтиран предпазващ от лъчите щит между реактора и термичните елементи, изградени на базата на силиций и германий. При този тип реактори се използват полупроводникови елементи, които се загряват от температурата, получена при разпадането на радиоактивни изотопи.

Реакторът SNAP-10A достига критичен момент 5 часа след включването му, като мощността му се стабилизира, след като изминат 140

часа. Реакторът е в състояние да дава 500 кВт енергия в продължение на 725 часа. Периодът на полуразпадане на използвания изотоп е 162 дни, поради което целият реактор е имал време на живот около 3 месеца.

При създадените по-късно реактори се е използвал стронций-90 с време на полуразпадане 28 години и плутоний-238 с период на полуразпадане 90 години. Хроналната капсула е била покрита със сфероидална черупка мембрана, наподобяваща корпуса на дисковидните НЛО. В нея е бил скрит източникът на хроналното поле, създаващ високоскоростен електромагнитен ротиращ вихър със скорост, която е хармонична от по-висок порядък на светлинната и съвсем близка до граничната скорост на електромагнитните вълни във вакуум за избраният порядък. Този вихър е бил управляван чрез СВЧ-генератор, управляван от компютър. Въртящата се мембрана е имала за цел да екранира корпуса на капсулата чрез преобразуване на голяма част от електромагнитния спектър от видимата област до радиовълните в инфрачервено топлинно лъчение с дължина на вълната над 700 нанометра.

Това преобразуване е позволявало апаратът да стане невидим както за човешкото зрение, така и за радарните станции. Мембраната, покриваща корпуса на хроналната капсула, е била с дебелина 3,29 мм. При излъчването на топлинна енергия нажежаването на мембраната е трябвало да отстрани и унищожи всички микроби, полепнали по повърхността на кораба при хронопътешествията. Неволното пренасяне на подобни организми в друго време би могло да причини непредвидими последици от биологичен характер за историческия ход на събитията.

Мембраната, служеща за покривало на капсулата, е имала много специални структурни свойства. Тя е съдържала фина клетъчна мрежа. Никой от елементите на тази мрежа не е заемал обем, по-голям от 0,07 мм³. През стените на клетъчната структура е протичала втечнена смес със специален състав, служеща за охлаждане на подмембранното пространство. Керамична по състав, мембраната около апарата била с висока точка на топене – 7260,64°C, и е имала много висока излъчвателна способност. Теплопроводимостта на керамичната сплав е била много ниска – 0,00000207 кал/см/сек. С помощта на мембраната енергетичното излъчване на апарата е било поглъщано в много широк диапазон. За целта е била използвана и система на охлаждане чрез изпаряване на течен литий. Освен това в черупката, покриваща апарата, е имало вграден слой от колоидална платина, разположен на 1,08 мм от външната повърхност.

В периода 1969–1973 г. с хроналната капсула за двама

астрохронавти са извършени шест хронопортации в пустинята Мохаве. При тези хронопортации фиксирането на апарата на избраната височина от 244 метра е извършвано с помощта на избран гравитационен маркер – контактна точка. Обикновено тя е представлявала свръхплътна скала от пустинята, за която е доказано чрез изследване на биологичните породи и чрез радиоизотопен анализ, че през времето на хронопортация е съществувала и не е изменяла положението си спрямо околното пространство. Към тази скала с помощта на лазерни фиксатори и с микрогравиметрични приемници, свързани към компютърната система на борда на апарата, във всеки момент са внасяни корекции в силата на възбуждане на ротиращото поле на хроналния двигател на капсулата.

Така след продължителна техническа подготовка се стига до историческия първи полет на американските астрохронавти във времето на Исус Христос. Този първи полет, извършен в Йерусалим, е продължил 11 денонощия. За контактна точка (гравитационен маркер) е бил избран малкият площад, който се затваря от осмоъгълната джамия, наречена „Възнесение Господне“. Висока стена обгражда площада отпреди времето на кръстоносните походи. На 30 януари 1973 г. веднага след експедициите „Аполо“ в 23,00 часа по Гринуич хроналната капсула е започнала да се издига към небето до установяването ѝ на височина 244 метра. В 23,03 часа централният компютър на борда на капсулата е задействал системата за осева инверсия на частиците на равнището на размерите на Планковата константа. При този скок в миналото капсулата се е върнала назад във времето със 709137 дни, или по-точно – със 17099289 часа. Така на екрана на бордния компютър двамата астрохронавти са видели датата 30 март 30-та година, четвъртък, 23 часа 03 минути 22 сек. Ако един страничен наблюдател се е намирал близо до хроналния модул по време на прехода и инфрачервената маскировъчна система не е включена, в мига на прехода на инверсия на масата ще види как модулет, видим дотогава, буквално ще изчезне пред очите му. Само в мига на прехода се е чувал грохот, близък до звука на изтребител, преминаващ звуковата бариера.

Задачата на единия астрохронавт от екипажа била да поддържа системите на капсулата, а на другия била да извърши проследяване и заснемане на живота на Исус Христос в последните му дни – разпъването му на кръст и възкръсването. Операцията е приключила успешно. След завръщането си от миналото двамата астрохронавти направили нов полет, но този път към близкото бъдеще на Америка. От този полет те разбрали датата, на която ще починат. Първият астрохронавт е починал от

лъчева болест четири години след първия полет – през 1977 г., а вторият четири години по-късно – през 1981 г.

Експедицията „Марко Поло“, стартирала малко време след успешното завършване на голямото пътешествие от операция „Троянски кон“, използвала подобен по вид апарат на хроналната капсула. Но за разлика от първия път тя е била в състояние да се транслира както в нашето пространство, така и в други измерения на пространството. Разликата в принципа на действие на този апарат е била в скоростта на вихровото възбуждане на хроналното поле. Тази скорост е била от порядъка на 17315 С0, където С0 е скоростта на светлината във вакуум.

При експедицията „Марко Поло“ астронавтите са били подложени на мощно ускорение, достигащо до 245 м/сек^2 , или претоварване от 24 g за нищожно кратко време (хилядни от секундата). Максималното претоварване, което може да понесе човек, е около 9 g. Поради това астронавтите, пътуващи в пространството, са били снабдени със специални костюми и дори със специална система за изкуствено бинокулярно виждане, осигуряваща контрола дори при върхови претоварвания. Възможностите на новосъздадената техника са фантастични от гледна точка на обикновения човек.

След първите експедиции хроналните модули са усъвършенствани както принципно, така и технологично. По-новите модели са се захранвали вече от синергетични# реактори. Всъщност по отношение на принципите на придвижване в пространството и времето между новосъздадените апарати и НЛО, създадени от извънземните, не съществуват вероятно големи принципни различия. Разликите се дължат по-скоро на технологичното съвършенство на извънземните кораби, основащи се на технологии от Космоса. Така например сплавите, от които са изградени извънземните кораби, съдържат метали с фантастична чистота, която може да се постигне само в дълбокия Космос.

След усвояването на първите хронални технологии от САЩ през шестдесетте години на XX век принципно новите клонове от физиката били дълбоко засекретени. Въпреки това няколко години по-късно до новите принципи във физиката достигнали първо Русия, а по-късно и останалите три страни, постоянни членки на съвета за сигурност на ООН, а именно Китай, Франция и Великобритания.

НЕВИДИМИТЕ НЛО

Изследвания в инфрачервената, ултравиолетовата и други области на електромагнитния спектър, невидими за човешкото око, се извършват отдавна. С подобна дейност се занимават както отделни лаборатории и отдели към космичните агенции и военните ведомства на някои страни, така и самостоятелни изследователски групи и организации. Първите използват система от изследователски и разузнавателни спътници, както и мрежа от телескопи и радарни станции. Вторите разполагат с разнообразна апаратура, като детектори на алфа-, бета- и гама-излъчвания, фотометри, термометри, магнитометри и честотомери. С подобни изследвания се занимават и отделни учени, като например американският професор Трейър Констабъл, посветил на изучаването на невидимите НЛО повече от 20 години от своя живот.

Едни от най-интересните резултати, получени в споменатата област, са публикувани в книгата на италианския професор Лучано Боконе „НЛО – скритата реалност“. Групата на професор Боконе е провеждала своите изследвания на самотен хълм с височина 300 метра над морското ниво в района на Аринцано, близо до Генуа. Наблюденията са водени повече от три години – периодично по 10 часа в денонощие, обикновено нощем. Групата разполагала с разнообразен инструментариум, ядрени детектори, магнитометри, фотометри, термометри и честотомери. При всяка аномалия, засечена от апаратурата в околната среда, са правени серии от снимки, както с обикновени, така и с високочувствителни панхроматични филми, както и с филми за инфрачервения и ултравиолетовия диапазон, като понякога са използвани и фотосветкавици.

В продължение на три години инструментални изследвания групата е успяла да документира с редица снимки наличието в земната атмосфера на невидими за човешкото око структури със светлинни, магнитни илъчисти свойства. Съществуването на тези структури, състоящи се от материя, която е няколко хиляди пъти по-разредена от видимата материя, позволява до някаква степен да се види и техният строеж. Интересно е да се отбележи, че тези структури са способни да преминават от една степен на плътност в друга, от области на спектъра, възприемани от специална фотолента, до пълна физическа плътност и видимост за човешкото око. На някои от цветните снимки, направени при инфрачервената светлина, се виждат тъмни плазматични тела, каквито се наблюдават

обикновено по твърдите предмети, осветени от Слънцето. На една серия от снимки се вижда как от куполообразно плазматично тяло излиза сиъно кълбо с по-малки размери, след което голямото тяло преминава постепенно във видимата част на спектъра. На други кадри, заснети на кинолента в инфрачервения диапазон, се наблюдават лещообразни и невидими за човешкото око обекти, движещи се с бръснещ полет над Земята със скорост около 1500 км/ч.

Според професор Боконе влиянието на подобни обекти над реалното наше битие е потвърдено емпирично. Така например е доказано, че тези обекти са в състояние да влияят непосредствено на различни енергетични устройства, като частично или напълно блокират електрозахранването им. Подобно въздействие се потвърждава и от случаите на срещи с видими НЛО. Нещо повече, при заснемане на дисковидни обекти, плъзгащи се на 1 метра над Земята на разстояние 4–6 метра от обектива, се забелязват следи от спирална дифракция, които могат да се обяснят само с наличието на мощно въртящо се силово поле, характерно за двигателите на много видове НЛО, и вероятно дължащо се на действието на техния хронален антигравитационен двигател.

От групата на професор Боконе е наблюдаван и преход към невидимост на голям светещ обект и на две кълба, изхвърлени вертикално нагоре от него. На други снимки, направени в инфрачервената област на панхроматичен и инфрахроматичен филм, се виждат плазматични тела, променящи своята форма, плътност и полярност и пресичащи целия небосклон за части от секундата. Подобни обекти са заснети в небето и от спътници на НАСА.

Снимките, направени от американския професор Констабъл на летящи пътнически самолети, показват, че те често са следени от невидими дискообразни обекти, като явлението се наблюдава главно след излитането и преди кацането на самолета. Невидимите за човешкото зрение НЛО в някои от случаите много ясно отразяват радарното ехо. Ето защо летците на изстребители, излитащи за прехващане на НЛО, не откриват нищо видимо в небето, макар, че на радарните екрани на самолета те ясно се забелязват. При това радарните оператори на Земята през цялото време също виждат обектите на своите екрани.

Понякога невидимите за човека НЛО стават невидими и за радарите, тъй като са в състояние да променят в широки граници честотата на облъчващия ги радарен сигнал при процеса на отражение, като вероятно използват процес на полева темпорална модулация#. В някои от случаите е било наблюдавано пълно поглъщане на радарния сигнал с

последващо насочено излъчване в друг диапазон на електромагнитния спектър, при това в посока, различна от посоката, от която идва облъчващият сигнал. При тези случаи при регистрацията на насочен радарен сигнал НЛО вероятно създават в корпуса си условия за резонансно енергийно поглъщане на засечената СВЧ вълна. При последвалото освобождаване на поетата електромагнитна енергия чрез модулация вероятно се променя фазовото условие за излъчване на погълнатите кванти. В резултат на това излъчената вълна може да бъде насочена в посока, определена от характера на избраната фазова модулация.

Възможно е НЛО да използват и други видове физични процеси, за да станат радарно невидими. Така например те биха могли да излъчват противофазни на радарния сигнал вълни, които да неутрализират последния. В тези случаи обработката на сигналите от страна на НЛО би трябвало да бъде извършена с невероятно голяма скорост, тъй като съвременните радарни, използващи фазиращи решетки, постоянно менят честотите, на които работят.

Освен изброените възможности невидимите НЛО са способни произволно да променят структурата си и, преливайки през всички оттенъци на електромагнитния спектър, да преминават от една област на невидимост в друга. Размерите на тези обекти се колебаят от 1 метра до 500 метра в диаметър. При преходите на невидимите за човешкото око НЛО, при които те изменят своята форма, яркост, плътност и положение в пространството, може би се използват бързи процеси на трансформация на енергията. При това преобразуване в земната атмосфера се създава обикновено нискоенергетична плазма, която излъчва инфрачервени лъчи, поглъщащи се от инфрачервената фотоемулсия. Поради ниския интензитет на това лъчение се налага често използването на продължителна до 40 минути експозиция.

В някои от случаите невидимостта на НЛО, движещи се в пространството над земната повърхност с голяма скорост, би могла да се обясни с факта, че човешкото око не успява да отреагира на предмети, които се движат твърде бързо. Така например обект, летящ на височина 100 метра над земната повърхност със скорост 10 км/сек или движещ се с ускорение повече от 20 g, практически е невидим за човека, а в земната атмосфера са наблюдавани скорости на НЛО, достигащи до 60 км/сек, а също така и ускорения на тези обекти до 4000 g.

Съществуват обаче и случаи, при които НЛО постепенно се „стопяват“ пред очите на очевидците. При един от тях например сътрудници от един научен институт наблюдавали приближаващ се към тях светещ

обект във формата на диск с две антени. Този обект имал типичен метален блясък. Той увиснал неподвижно близо до тях и бил отчетливо видим. Неочаквано неговите очертания загубили точността си и в течение на две секунди обектът се стопил и изчезнал.

През март 1978 г. в гр. Толиати бил наблюдаван овален обект със светлосин цвят, с диаметър около 150 метра и с точни очертания. Този обект летял на височина 300 метра и с приближаването си към очевидците постепенно ставал прозрачен, така че през него можели да се виждат звездите. При това неговите външни контури оставали точни и ясни. След известно време обектът увиснал неподвижно на височина 100 метра от очевидците и бавно се разтворил напълно във въздуха.

Тези примери на постепенно стопяване на НЛО показват, че тяхното изчезване може да бъде свързано не само с тяхното мигновено отлитане, но и с тяхната способност да стават невидими за човешкото око.

Как би могла да се обясни тази постепенна невидимост?

С определена вероятност може да се каже, че зад нея стоят два физични процеса. Първият от тях е свързан може би с възможността на тези апарати да трансформират постепенно част от масата си, респективно намалявайки плътността си в нашето тримерно фотонно „Ф“-пространство, като я прехвърлят вероятно в най-близкото до него тахионно „Т“-октавно пространство чрез изкуствено създадени условия на тахитронно излъчване. В този случай законите за съхранение на масата и енергията привидно биха се нарушили в нашето „Ф“-пространство, но в пообщото „Т-Ф“-пространство те биха останали напълно валидни. При подобен процес на „Ф-Т“-трансформация гравитационната плътност на обектите намалява може би приблизително осемнадесет хиляди пъти.

Гравитационната плътност на най-тежкия известен химичен елемент в природата осмий (Os) е $22,57 \text{ грама/см}^3$ и е 251056 пъти по-голяма от плътността на най-лекия елемент водорода – $0,00008988 \text{ грама/см}^3$, който е прозрачен газ. При близо 18000-кратно намаляване на плътността на осмия той би бил станал плътен колкото атмосферния въздух или от порядъка на $0,00125 \text{ грама/см}^3$. Средната плътност на въздуха при нормално атмосферно налягане и при температура 20°C е $0,00123 \text{ грама/см}^3$ и е около 14 пъти по-голяма от плътността на най-лекия елемент водорода.

Намаляването на гравитационната плътност на химичните елементи, от които е изграден корпусът на НЛО, с близо 18000 пъти би довело

респективно и до намаляване на тяхната оптична плътност с над сто пъти, като зависимостта е нелинейна и в нея взима участие константата на фината структура. Нелинейността на процеса се определя от различната диелектрична проницаемост на химичните елементи, от които е изграден корпусът на НЛО. С намаляване на оптичната плътност на обектите съответно тяхната прозрачност би се увеличила. При коефициент на пропускане на тялото от порядъка на 98,6%, окоото на човека не е в състояние да забележи подобен обект# (Квантовата ефективност на човешкото око за видимата част от спектъра при средна дневна осветеност е около 0,5%, а през нощта се движи в границите до 3%. Това означава, че през деня от всеки 200 фотона от видимия електромагнитен спектър, попаднали в окоото му, човек вижда само един. През нощта съответното съотношение е до 33 към едно. Ниската квантова ефективност на човешкия орган на зрение дори във видимия спектър се определя основно от ефективното сечение на захват на рецепторните клетки в ретината на окоото. Средностатистическото разстояние между рецепторите с колбичковидна форма, отговорни за дневното цветно зрение, е около 5 микрометъра, а на пръчковидните клетки, отговорни за нощното зрение, е около 2 микрометъра. В същото време тяхното ефективно сечение, както и ефективното сечение на падащите светлинни кванти е под един квадратен микрометър. Може да се приеме, че във видимия спектър светът е много по-ярък и контрастен, отколкото го възприемаме и поради особеностите на нашите органи за зрение ние не сме в състояние да го наблюдаваме такъв, какъвто е. – Бележка на автора). В същото време трябва да се има предвид и че с намаляване на плътността на НЛО тяхната отражателна способност също би трябвало да намалява чувствително.

Вторият основен физичен процес, отговорен вероятно за невидимостта на извънземните кораби, е възможността им да модулират спектъра на собственото си излъчване чрез делене на вълновия цуг# на фотоните, които отделят. Това делене може би се осъществява чрез свръхскоростно пространствено девиационно# отместване на атомите на тялото при свръхбързи процеси на кохерентно трансфазерно# възбуждане. Тези процеси на синхротронно трансфазерно възбуждане може би са свързани със самата работа на хроналните антигравитационни двигатели на тези апарати. При този процес законът на Планк

$$E = h\nu$$

претърпява известни изменения за енергията на отделните

излъчени фотони, тъй като се получава дробна квантова енергия в пространственото разпределение на вълновия им цуг. Въпреки това законът за запазване на енергията в нашето пространство при този процес се запазва, понеже излъчените фотони се разделят на дробни кванти или се посукуват в пространството. В резултат на тези процеси излъчените фотони не могат да бъдат възприети от човешкото око, тъй като атомите на рецепторните клетки не могат да бъдат възбудени качествено поради нарушение на условията за пространствена възбудимост на атомите. За това, че при НЛО се наблюдават подобни процеси, говори следният случай:

През 1957 г. американски разузнавателен самолет РБ-47, прелитащ по курс над щатите Мисисипи, Луизиана, Тексас и Оклахома, в течение на час и половина бил следен от НЛО. Неизвестният обект бил фиксиран от радиолокаторите в отделни положения – отдясно, отляво, отзад и пред самолета, въпреки че неговата траектория между тези положения не се е проследявала. От време на време обектът бил наблюдаван визуално от екипажа на самолета, който, опитвайки се да преследва апарата, извършил кръг в района над Далас. Апаратурата на електронното разузнаване ELINT, монтирана на самолета, зафиксирала честотата на излъчване на този обект, равна на 3000 МХц, с честота на повторение 600 импулса в секунда, като излъчването се характеризирало с голямо радиално отместване.

Трябва да се има предвид, че процесите на преход към невидимост на НЛО вероятно са свързани тясно с режимите на работа на двигателната система на извънземните кораби. В основни линии се предполага, че тези режими са два. Първият от тях се използва при преход на тези кораби в пространството, а вторият при преход във времето.

При първия преход корабът би могъл да премине от една точка на нашето фотонно „ф“-пространствено измерение в друга негова точка, като направи полеви скок от нашето пространство, в друго пространство, характеризиращо се с други основни носители, като тахионите например, и след нов скок отново премине в познатото ни пространство. При използването на тахионни „Т“-носители от даден кораб вероятно могат да се достигат скорости 17315 пъти по-големи от скоростта на светлината във вакуум, тъй като се предполага, че скоростта на тахионите е именно такава. Следата на обект, летящ с такава скорост в тахионното „Т“-пространство, в нашето измерение би се наблюдавала вероятно като поток от неутрино.

При втория възможен режим на полет на НЛО, характеризиращ се с

пътуване във времето, подобни преходи през други пространства вероятно не винаги биха били необходими. Така например при пътуване към бъдещето даден апарат или кораб може да остане изцяло видим в нашето фотонно „ф“-измерение. Известно е, че всеки кораб, изпратен от нас в Космоса, по същество се придвижва по оста на времето с милионни от секундата в нашето измерение. Този факт е доказан многократно при опитите за сравнение, извършени със синхронизирани атомни часовници, монтирани на изкуствени спътници и съответно върху повърхността на планетата. Тези опити доказват по блестящ начин валидността на теорията на относителността на Айнщайн. При преход към миналото на нашето измерение по всяка вероятност обаче е задължително преминаването през допълнителното на него Д-пространство. Характерно за последното е, че при разглеждане на двойния светлинен конус на Минковски# то е разположено конусообразно перпендикулярно на него, като пресечните точки на двойните конуси на двете пространства „ф“ и „Д“ се припокриват.

Какво е характерно за излъчването около НЛЮ при започване на скокове между измеренията. При преход в космичното пространство или във времето около тези кораби се излъчва първоначално нискочестотно циклотронно# лъчение, което след известно време преминава в синхротронно#, характеризиращо се със силна линейна поляризация# и пространствена кохерентност#. Една от особеностите на синхротронното лъчение е, че то пулсира с много висока честота от порядъка на няколко десетки милиона трептения в секунда. При определена гранична стойност на квантова бифуркация# чрез фазов преход# вероятно синхротронното# лъчение се изражда в тахитронно# лъчение. Вълните на това лъчение се предполага, че са четириполусни и се характеризират с две скорости на разпространение по направлението на излъчване. За разлика от синхротронното лъчение то притежава двойна поляризация, която е свързана с двойната му кохерентност.

Синхротронното излъчване би могло да бъде регистрирано чрез свръхбързи спектрални анализатори с поляризационни филтри върху тях. Тахитронното излъчване би могло евентуално да се регистрира чрез диамантени или сапфирени детектори и ефективни неутринни детектори. Използването на диамантените детектори при подобна регистрация се определя от специалните физични свойства на този скъпоценен камък. Диамантът е с най-висока твърдост по скалата на МОС, където има най-големия коефициент – 10. Той е с най-малкия температурен коефициент на разширение и е с най-нисък топлинен квантов шум на ядрата

на атомите, от които е изграден. Диамантът притежава най-големия коефициент на пречупване на светлината – 2,47, поради най-ниската скорост на разпространение на електромагнитните вълни в него, която е около 122000 км/сек. Освен това в този кристал звуковите вълни се разпространяват с най-голяма скорост и по трите му оси. Тази скорост е от порядъка на 18,6 км/сек. Във въздушна среда скоростта на звука е около 333 м/сек. Подложен на облъчване с ултравиолетови лъчи и поставен на тъмно, диамантът започва да флуоресцира в зелен цвят, а под действие на гама-лъчение той започва да излъчва синя светлина.

Тези качества на диаманта показват, че той е естествен преобразувател на честотата на електромагнитното лъчение.

Общият брой на върховете физични качества на диаманта е около 10 и те са достатъчни, за да определят неговото приложение в горепосочената област.

Що се отнася до неутринните детектори, то тяхната ефективност вероятно би силно паднала, като се има предвид, че при „ф-Т“-трансформация# би се наблюдавал и процес на полеви тунелен преход, при който освен известните 6 вида лептонно неутрино вероятно би се излъчвало и тежко неутрино. Когато даден кораб извършва преход във времето, вероятно тахитронното излъчване около него би било с голям градиент и би могло да се регистрира и с прецизен темпорален девиатор#. Освен това при подобен преход във времето биха могли да се забележат вероятно около кораба и аниhilационни процеси, свързани с появата на честота на биене на граничния преход между „Ф“- и „Д“-пространството. При тези аниhilационни процеси спектърът на излъчените кванти вероятно би бил в пряка зависимост от точността при извършване на „Ф-Д“-трансформацията#.

В този аспект би могло да се предположи, че при преход, свързан с голямо ускорение по оста на времето, в бъдещето на нашето „ф“-пространство извънземните кораби може би задължително преминават през октавното ни „Т“-пространство чрез „ф-Т“-трансформация. При преход към миналото ни те биха преминавали и през допълнителното на нашето „Ф“-тримерно пространство „Д“-измерение. В този случай преходът „ф-Т-Д-Т-Ф“# би трябвало да се извършва последователно.

При хронопътешествията преминаването през „Т“-пространството може би се налага, за да се получи тунелен ефект при преминаването на енергийната бариера на „ф-Д“-прехода, определяща граничната скорост на електромагнитните кванти, като се използват хармонични честоти. Тунелният ефект в случая се получава от последователното разлагане на

масата на кораба между „Ф“- и „Г“-пространствата. Освен това използването на прехода в „Г“-пространството при пътуване към бъдещето би направило съответния кораб пряко невидим в нашето „ф“-измерение. На случаи на пътешествия от вероятно подобен характер ще се спрем по-нататък.

Като потвърждение на способността на НЛО да стават невидими за човешкото око се явяват също и случаите, когато след проявяване на снимки на „чисто небе“ и чиста местност на тях биват откривани НЛО. През август 1979 г. оператор, намиращ се на риболовен кораб в Гренландско море, през нощта направил 12 цветни снимки на нощното небе и тъмното море със светлините на плаващите наоколо кораби. Какво било неговото учудване, когато след като проявил снимките, той видял на четири от тях ярко продълговато светещо тяло, заемащо част от кадъра на нощното небе и постепенно изменящо своите очертания.

Изменението на видимите контури на НЛО, както и променянето на видимата форма на тези обекти, може би се дължи на трети вид физичен процес. Характерното за него е, че вероятно се създава особен вид хронално поле около НЛО. Това поле би притежавало определена плътност и конфигурация, която може да се модулира, като се използва възможното действие на хроналния антигравитационен двигател на тези апарати. Тъй като в границата на споменатото поле скоростта на протичане на процесите би била различна спрямо околната среда, то светлинните вълни биха се пречупвали през нея подобно на преминаване през стъклена леща. Ако се изменя избирателно в пространството скоростта на преминаване на светлината през подобно хронално поле, то и коефициентът на пречупване на светлинните вълни би могъл да се модулира, а оттам и формата на НЛО.

Всъщност особените свойства на лъчите, изпускани от НЛО, биха могли да се обяснят именно с възможността да се излъчи в пространството ротиращ вихър, който да създава в себе си споменатите по-горе три физични процеса. С тяхното действие биха могли да се обяснят следните случаи, свързани с лъчи, изпускани от НЛО:

През април 1967 г. директорът на едно училище в Джеферсън Сити (САЩ), връщайки се към дома си, видял, че над колата му увиснал странен обект, излъчващ още по-странна светлина, която въобще не се задържала от покрива на автомобила и го правела напълно прозрачен. Шофьорът видял двигателя през арматурното табло, а когато изскочил от колата, видял през стените на купето нейния интериор. След прибирането на лъча в обекта прозрачността изчезнала и всичко добило пак

предишния си вид. При наблюдавания процес на облъчване осветеното тяло вероятно прехвърля чрез описания процес на „Ф-Т“-трансформация по-голямата част от масата си в „Т“-пространството до толкова, че да стане прозрачно за светлинните кванти. Всъщност известни са цяла поредица от съобщения, когато лъчите на НЛО, преминавайки през прегради, са ги правели прозрачни.

Така например през май 1973 г. в щата Сао Пауло (Бразилия) свидетелят Паперу, връщайки се с колата си къщи, видял висящ във въздуха обект с дисковидна форма с диаметър около 10 метра. Той изумено наблюдавал как от долната част на обекта в посока към колата му се насочил ярък светлосин лъч с диаметър около 20 см, под въздействието на който колата му станала прозрачна. След това Паперу загубил съзнание и бил докаран в болницата, където на неговия корем и на гърба му открили две големи пурпурносини петна.

Разгледаните случаи могат да бъдат обяснени с наличието на мощно ротиращо възбуждащо поле, което вероятно създава условие за гореспоменатия физичен процес на „Ф-Т“-трансформация на пространството, през което се разпространява. С подобен процес на трансформация вероятно могат да се обяснят и наблюдаваните случаи, при които лъчите, изпускани от НЛО, са преминавали безпрепятствено през различни непрозрачни прегради и са осветявали намиращото се зад тях пространство. Към тази категория от случаи може да се причислят и тези, при които лъчите от НЛО са осветявали околната местност по особен начин, без да образуват сенки. (От обяснението на процеса на трансфазерна хронална модулация# следва, че светеща плазма се образува само където се пресичат лазерните лъчи, преминаващи през трансфазерните матрици#, и където напрегнатостта на електричното поле достига указаните гранични параметри.)

Зафиксиран са също и такива случаи, когато изпусканите от НЛО лъчи не са осветявали предметите, към които са били насочени. Тяхното обяснение може би се крие във факта, че краищата на подобни лъчи са обикновено строго отсечени по посока на своето разпространение, противно на известните ни физични закони от геометричната оптика, тъй като вероятно са хронално модулирани. В описаните случаи модулацията може би е била извършена така, че лъчът да спре своето разпространение преди досега с всяка от точките на повърхността, към която е бил насочен.

Може да се приеме, че невидимите НЛО съпътстват нашето развитие отдавна и постоянно, така както и видимите. По-точно те вероятно

представяват едни и същи апарати, движещи се през различни измерения на времето и пространството, използвайки различни носители.

Подобни апарати, пътуващи към миналото, биха могли да бъдат закотвени гравитационно към определена отправна точка на Земята. Тогава във всеки момент компютърната система на съответния кораб на базата например на течнотелиев жироскоп би изчислявала корекцията на неизбежното пространствено отместване на кораба при пътуване към миналото или към бъдещето.

Апаратът при такова положение би могъл да виси невидим над земната повърхност, като изпуска само тахитронни лъчи, подобни на Черенковското фотонно излъчване, характерни за случаите, когато имаме преминаване на частици със скорост, близка до тази на светлината във вакуум, през среда с по-ниска скорост на разпространение на електромагнитните кванти. Освен това около апарата би съществувало и слабо невидимо инфрачервено излъчване.

С подобно разглеждане може да се обясни следният случай, станал в едно градче в Сицилия през осемнадесети век с Алберто Гардони – сръчен занаятчия, който се занимавал и с алхимични опити. На 3 май 1753 г. той направо изчезнал на една поляна пред очите на жена си, местния граф и многобройната прислуга. Присъстващите на събитието претърсили близката околност, но не открили никаква дупка, където би могъл да падне. „Вдовицата“ скоро се оженила отново, а дъщерята останала в имението на графа като гувернантка.

Точно след двадесет и две години Алберто отново се появил на мястото, откъдето изчезнал. Заварил къщата изоставена, а работилницата си порутена, което много го изненадало. Когато влязъл в замъка, старата господарка веднага го познала, тъй като изобщо не се бил променил. Разбрал, че графът и жена му вече не са живи и че той самият отдавна е смятан за починал. Не можел да го проумее.

Срещата с дъщерята била неприятна. Тя не можела да повярва, че той е неин баща и повикала стражата. Тъй като той продължавал да упорства, го закарали в лудницата.

Докторът, отец Марио, при който той изкарал следващите 7 години в единична килия, открил, че става дума за необикновен случай. Преместил го в друга по-добра стая и се опитал да го разпита къде е прекарал времето през близо двадесетте години на изчезването. Алберто отказал под предлог, че, ако каже, ще го обявят за ненормален. Тогава отец Марио му поставил условие, че ще го освободи, ако разкаже истината.

След още цели три години мълчание Алберто се съгласил да говори. Той казал, че времето между неговото изчезване и връщане спряло да тече. Както стоял близо до жена си, паднал в някакъв тунел и се намерил в голяма ярко осветена зала. В нея нямало мебели, само някакви уреди, каквито не бил виждал. Там видял и метални хора с изпъкнали стъклени очи.

После чул глас, който го помолил да се представи. Огледал се наоколо, за да види кой го пита. След отговорите видял образ. Едно голямо платно било изпълнено с точки и звезди и всичко това трептяло. Някакво същество му казало, че е паднал във време-пространствена дупка, от която трудно може да се измъкне. Ако не успеели да го извадят за няколко часа, трябвало да остане при тях завинаги. Той искал да се върне и докато чакал какво ще стане с него, те му разказали за Космоса, за звездите, за мислите, които летят бързо като светлината, за душите без тела и за местата, където те летят, за болниците, където имали резервни ръце и крака, за медицината, която осигурявала вечна младост на тялото, за пътешествията в миналото и бъдещето... За съжаление почти веднага забравил всичко. Сега обаче много се сърдел, защото не му казали, че през това време на Земята са изминали двадесет и две години.

Отец Марио помолил Алберто след разказа да му покаже точно мястото, откъдето изчезнал, и той се съгласил. Пропътували три дни, докато стигнат до замъка, съпроводени от много хора. Алберто посочил поляната и мястото, където това се случило, и с щастлива усмивка прекрачил в пространството до него. Тридесет и две години след първото изчезване той сторил същото, но този път пред очите на много повече зрители и свидетели.

Отец Марио наредил цялата поляна да бъде оградена с каменен зид, за да не изчезне повече никой. Що се отнася до Гордони, той едва ли повече би искал да се върне в своето време. Може да предположим, че в гореописания случай с Алберто имаме случайно попадане на човек от миналото в кораб, пътуващ към бъдещето. В този случай вихровото поле около кораба вероятно се движи със скорост съвсем близка до хармонична на скоростта на светлината във вакуум – от порядъка на $0,99999999\text{ }C_0$, нанесена върху съответен хармоничен ред N от $\wedge T$ -пространството. Съвсем логично е за хората на борда на кораба времето да тече съвсем забавено спрямо външен наблюдател като следствие от парадокса на часовниците (близнаците), доказан вече многократно от съвременната наука. При попадането на Алберто на борда на кораба, хронологичното време е почти спряло да тече за него спрямо всеки външен

наблюдател от нашето ф-измерение. Прекараните минути от него на борда на кораба са се равнявали на 22 години живот извън апарата.

Може да се предположи, че при такова забавяне на времето скоростта на вихровото поле, създавано от хроналния антигравитационен двигател би било от порядъка на 0,999999999 C0XN_t при близо стохилдократно ускорение на процесите във времето. Екипажът на кораба неслучайно е казал на Алберто, че, ако остане на борда повече от два часа, ще трябва да остане с тях завинаги, тъй като при едно по-дълго забавяне е трябвало да го оставят в едно много по-далечно бъдеще, където би бил обречен. При повторното появяване на Алберто до кораба десет години по-късно, вероятно по негово желание, той е бил взет отново. Всъщност за екипажа тези 10 години живот извън борда на Алберто са се сторили като 15-минутна разходка на човека извън кораба.

При изследване на аварирани НЛО е установено, че елементите, от които е изграден корпусът им, имат средна плътност около 3 грама/см³. В такъв случай при гореописаните процеси на полет във времето, за да може да се уравни атмосферното налягане на въздуха, който има плътност 0,001225 грама/см³, вероятно се използва средна скорост на възбуждане, отговаряща на 2450-и хармоничен ред от „Т“-пространството.

Има данни, че подобни случаи на изчезвания на хора в пространствено-времеви дупки, които може би са образувани от невидими НЛО, представляващи темпорални кораби, се срещат и в днешно време в някои местности на Шотландия, Русия, в „Долината на мълчанието“ в Мексико, в САЩ и на територията на други страни.

Тези случаи говорят, че в момента близо над земната повърхност върху територията на цялата планета стоят, може би увиснали, няколко десетки невидими за човешкото око НЛО, представляващи кораби, пътуващи от бъдещето към миналото и от миналото към бъдещето.

По данни, получени от космическите кораби на САЩ, американски учени са стигнали до извода, че върху 48051840 км² от сушата на нашата планета, тоест почти върху една трета от нея, не се забелязват никакви видими следи от човешка дейност. В това огромно пространство не се виждат населени пунктове, постройки, пътища, високоволтови линии, ниви и водохранилища. Антарктида е почти недокосната от човешката цивилизация.

Следи от човешка дейност не се забелязват на 37,5% от територията на северноамериканския континент, на 33,6% от територията на

Русия, на 29,7% от територията на Австралия и Океания, на 27,5% от Африка, на 20,8% от Южна Америка, на 13,6% от Азия. Изключение прави само Европейският континент – девствена е само 2,8% от неговата територия.

Както се вижда от гореизложените данни, съществуват достатъчно места по Земята, където замръзнали в пространството невидими темпорални кораби могат да стоят необезпокоявани, при условие, че не бъдат открити от специалните свръхчувствителни приемници, монтирани на разузнавателните спътници и самолети, или от мобилна прецизна апаратура. Според някои сведения до момента са локализирани около 96 подобни обекта. Колко обаче е истинският им брой, засега вероятно никой не може да каже със сигурност.

За редица космически разузнавания по света може би е от първостепенно значение да установят точното положение на тези замръзнали за нашето време апарати с цел да се проникне в тях и да се разбере бъдещото развитие на планетата. Така например според публикувани данни през лятото на 1994 г. американска антарктическа експедиция е извършила изследване на подобен обект, който предварително е бил локализиран от космическото разузнаване по някои характерни излъчвания.

Обектът се е намирал на височина около 300 метра над повърхността на ледения континент, като неговото местоположение било близо до южния полюс на планетата ни. Изпратените в Антарктида учени подготвили балон, в коша на който поставили контейнер с метеорологична и специална апаратура. В нея бил включен и много точен прецизен часовник с хронометър, който имал и датници за месеците и годините освен за часовете, минутите и секундите. Освен това електрониката на този специален часовник можела да изпълнява директна реверсивна функция във времето и да измерва инверсно време. За първи път часовник с подобни възможности е бил конструиран в САЩ през 1966 г.

Когато балонът с апаратурата бил издигнат на височината на невидимия обект, около който се наблюдавал вихър, и попаднал в границите на последния, внезапно контейнерът и балонът изчезнали от ползрението на учените. Ако не били предварително вързани със специално въже, на учените щяло да им остане само да гадаят къде е изчезнало имуществото им.

Изследователите успели да изтеглят обратно контейнера с апаратурата на Земята и започнали да обработват информацията от всеки отделен прибор. Изненадата им била огромна, когато установили, че прецизният им часовник показвал датата 27 август 1964 г. Това би могло да

означава, че в течение на две минути контейнерът е пътувал към миналото и е стигнал до време с 30 години изоставащо от нашето. Скоростта на пътуване във времето по посока към миналото е била приблизително осем милиона секунди за една секунда.

Тук трябва да се уточни, че скоростта във времето за разлика от скоростта в пространството, която се измерва в метри в секунда, е безразмерна величина. Апаратите, които пътуват във времето, би следвало да се движат равноускорително или равнозакъснително само в началните и крайните фази на полета. В останалата част от полета те би трябвало да се движат равномерно без ускорение във времето. В този режим излъчването от апаратите би било значително по-малко спрямо началните и крайните фази. Все пак излъчването, което ще се разпространява в околното пространство, би било в пряка зависимост от скоростта, с която подобен кораб се движи във времето. Откриването на времевия канал в гореописания случай вероятно било улеснено именно от високата скорост на придвижване на апарата, който го е създавал.

След извършването на горепосочения експеримент в Антарктида контейнерът с научната апаратура бил взет за допълнително изследване от служби на САЩ.

Съществуват предположения, че предстои прехвърляне на хора в миналото през този новооткрит канал във времето. Все пак може да се предположи, че от страна на пътуващите са предприети вече надеждни мерки срещу подобни посегателства, внасящи допълнителен хаос в причинно-следствените комуникации. Дори да се осъществи подобно прехвърляне, то ще бъде вероятно изцяло под техен контрол.

Поради това е трудно да си представим какъде точно са тръгнали и откъде се връщат нашите потомци и някои извънземни представители, настанили се в невидимите си кораби – дали към древна Елада и Спарта, към Римската империя и Картаген или към времето на строежа на египетските пирамиди. Едно е ясно, че бъдещите поколения са усвоили добре тези хронопътешествия.

НЛО УПРАВЛЯВАТ ВРЕМЕТО

Извънземните, които ни посещават със своите НЛО, чрез неконвенционалните качества на своите космически кораби доказват съществуването на невероятно напреднала технология, която им позволява да преодоляват непостижимите все още за нас междузвездни пространства. Като космични кораби от други светове със своя вид и поведение те непрекъснато демонстрират непознати за нас измерения и свойства, като управление на времето и пространството, видима материализация и дематериализация. Затова, че последните твърдения са факт, говорят редица случаи:

През 1975 г. в Чили капрал заедно с шестима войници от военен патрул спели край огъня, а двама стояли на караул. В четири часа и петнадесет минути сутринта единият войник от караула съобщил на капрала, че недалеч от тях са се приземили два ярко светещи във виолетов цвят обекта.

Капрал Алмандо Валдес тръгнал да разузнае какви са тези светлини, но по думите на войниците от караула, щом се отдалечил на няколко метра, просто изчезнал пред очите им. Почти веднага двата обекта излетели в небето, като се стопили от погледа на войниците. След около петнадесет минути те отново се върнали. Капралът също се появил, целият треперещ, опитвал се да каже нещо, но гласът му бил някак глух и чужд.

Войниците твърдят, че Валдес бил казал: „Вие не знаете кои сме и откъде сме пристигнали, но ние скоро пак ще се върнем.“ Часовникът на ръката на Валдес бил спрял и показвал четири часа и тридесет минути, което съвпадало с времето на завръщането му, но датата била друга – с пет дена напред. Освен това лицето на Валдес, винаги добре избръснато, сега било така брадясало, сякаш наистина не се бил бръснал пет дена. Самият Валдес не можел да си спомни какво се е случило с него. Дошъл на себе си едва когато отново се озовал край огъня и се чувствал „много странно“.

Капралът казал: „Бих искал и аз да узная какво се е случило с мен през тези петнадесет минути. Готов съм дори да бъда хипнотизиран, за да се извлече от паметта ми информация за станалото.“

За аналогичен на описания случай, станал през същата 1975 г., съобщава главният редактор на китайско специализирано списание за изследване на НЛО фу Ченг. В него участват двама патрулиращи войници

от военен лагер в провинция Юнан. По време на нощно дежурство над тях се появил огромен светещ с оранжева светлина обект, който осветил целия лагер. Единият от войниците отишъл да докладва за случая на дежурния офицер. При своето завръщане установил, че войникът, с който е бил на пост, безследно е изчезнал. Незабавно организираната голяма издирвателна акция не донесла успех.

Пет часа по-късно изчезналият войник неочаквано се появил. За учудване на всички войници за няколко часа отсъствие брадата и косата му така били пораснали, сякаш не се бил бръснал и подстригвал с месеци.

Когато бил попитан от своя командир къде е бил през изтеклите часове, той нищо не могъл да си спомни. Съществуват предположения, че войникът е бил отвлечен от НЛО за по-далечно пътуване, при което е бил изложен на необичаен времеви феномен. При това, както в много подобни случаи, станали в Русия и САЩ, съзнателно от паметта му е изтрита информацията за преживяното през това време.

Ако се предположи, че НЛО се движат само с малки досветлинни скорости, феноменалните случаи като гореописаните не биха били реализуеми. От теорията на Айнщайн за относителността е известно, че при скорости, близки до тази на светлината, времето за пътуващия с подобна скорост се забавя (парадоксът на близнаците). Последният факт е доказан експериментално с помощта на монтирани на изкуствени спътници на Земята свръхточни хронометри, синхронизирани с атомни и лазерни часовници на Земята. Може да се предположи, че извънземните кораби, които посещават планетата ни, използват няколко режима на придвижване в пространството и времето.

При придвижване във времето вероятно се използват основно два вида преходи. Първият от тях би могъл да бъде в посока към бъдещето на локални пространствени събития. При този режим около апарата вероятно се създава мощно локално вихрово поле със специални физични характеристики, което се движи с основна хармонична скорост, съвсем близка до тази на светлината. Колкото мощността на полето е по-висока, толкова повече скоростта му е в състояние да се приближи до светлинната бариера, която за вакуума е 299792458 м/сек.

Респективно с приближаването към тази гранична скорост на електромагнитните вълни ускорението, с което апаратът пътува към бъдещето, се увеличава, като зависимостта е квадратична и се определя от формулите на Айнщайн, дадени в теорията на относителността.

При режим на пътуване към миналото скоростта на базисната

ротираща вълна на вихровото поле около апарата вероятно би била близка до $1,41412 C_0$, или приблизително 424 милиона метра в секунда. При достигане на тази втора гранична скорост времето за наблюдател в апарата би протичало почти със същата скорост като в нашето пространство, само че в обратна посока. За преминаване през енергетичната бариера C_0 вероятно се използва втора ротираща прецесионна вълна, която е наложена върху първата, но се движи с много по-висока скорост. Втората вълна би създавала тунелен ефект през бариерата C_0 и би била хармонична на базисната скорост в тахионното пространство. Скоростите между C_0 и $1,41412 C_0$ вероятно определят едно допълнително пространство, което е разположено перпендикулярно на светлинния конус на Минковски, третиращ бъдещето и миналото на събитията в нашето тримерно пространство.

При скорости, съвсем близки до тази на светлината, от порядъка на 300 милиона метра в секунда в това допълнително измерение времето за наблюдател, достигнал такава скорост, би протекло ускорено, но към миналото. С други думи, пътят към миналото на събитията в нашето тримерно пространство може би задължително би минавал през допълнително тримерно измерение, в което не всички физични закони запазват формата си. По-специално това се отнася за термодинамичните закони и ентропията#. Скоростта на светлината играе ролята на граница между тези две тримерни пространства, нашето и допълнителното.

По-голямата част от втората половина на своя живот Айнщайн е отделил за създаването на математическия апарат, описващ именно допълнителното пространство, за което споменахме.

Освен разгледаните два режима на работа при пътуване към бъдещето и към миналото на нашето пространство вероятно извънземните кораби имат и режими на тунелни преходи при преодоляване на огромните разстояния между звездите в нашата Галактика. При тези преходи може би се използва преминаване през някое от октавните ни измерения. От малко по-напредналите цивилизации от нас вероятно най-вече се използва „ T^c “-пространството или тахионното пространство, за което се предполага, че е най-близкото до нашето октавно пространство. За момента може да се предположи съществуването на шест октавни пространства, всяко от които има и съответно допълнително. На тяхното разглеждане и на границите между тях ще се спрем по-нататък.

Максимално определената от Айнщайн скорост на светлината основно е валидна само за електромагнитните вълни. Ако НЛО използват за придвижване в пространството гравитационни вълни с носител

тахioni вместо фотони, възможно е да достигат скорости, хилядократно превишаващи скоростта на светлината. Теорията, създадена от Айнщайн, Подолски и Розен, напълно допуска движение с подобни скорости, като се използват тунелни преходи, при които времето и другите параметри на пространството се превръщат в комплексни величини.

НЛО, идвайки от други звездни системи, отстоящи на разстояние, измервано със светлинни години, вероятно използват именно подобни скокове в пространството. При тези преходи е напълно възможно времето в корабите на извънземните да ускорява и забавя своя ход и дори в определени моменти да сменя посоката на своето протичане.

Нелинейното протичане на времето е регистрирано както при редица срещи от така наречения III вид, така и при директно изследване на полето в местата на кацане на НЛО. Оказва се, че в тези места свръхточни диференциални хронометри получават базова грешка от 1000 до 10000 пъти над нормалната, при което се регистрира ускоряване на времето с една стотна от секундата при секундни интервали. Нещо повече, в определена малка област от петното на кацане на НЛО е регистрирано увеличение на скоростта на протичане на времето с близо 50%. Тази активна област се намира обикновено на разстояние, равно на половината от радиуса на петното спрямо неговия център. По всяка вероятност на това място се разполага хроналният реактор, задвижващ кацналия НЛО.

Неслучайно хората, пребиваващи в зоната на приземяване на НЛО, получават забележимо ускоряване на пулса на сърцето. Друг интересен факт, който може да се отбележи, е, че при преминаване на светлинен лъч през мястото на кацане на НЛО последният се пречупва с няколко градуса. Ефектът е аналогичен на преминаване на светлина през водна преграда. Скоростта на светлината във водата е близо с една трета по-малка от тази във въздуха и от нея пряко зависи показателят на пречупване. В местата на кацане на НЛО времето вероятно протича ускорено и тъй като скоростта е пряко свързана с времето, за което се изминава определено разстояние, то и светлинната скорост се променя. Все пак ефектът на пречупване на светлината в местата на кацане на НЛО може и да се дължи на изменената диелектрична и магнитна проникваемост на въздуха, тъй като последните излъчват мощни електрични и магнитни полета.

Освен разгледаните случаи съществуват и такива, при които е регистриран обратният феномен. В едно съобщение от Австралия от март 1988 г. се описват неприятните преживявания на жена с трима синове, чиято кола е била разтърсена от пикиращо НЛО. Последният повдигнал

леко автомобиля, поразклатил го и след това го пуснал отново на пътя. Пострадали най-вече гумите. Хората избягали в близките храсти, докато НЛО не напуснал местопроизшествието. Австралийката после разказа-ла, че, докато обектът кръжал над главите им, гласовете на тримата ѝ синове звучали като на забавена магнетофонна лента.

Очевидно е, че подобни процеси на забавено излъчване и възприемане на звуци може да се наблюдават при по-бавно протичане на времето. Явно е, че представлявайки своеобразни „машини на времето“, НЛО излъчват в околното пространство хронални вълни с различна плътност и посока. Що се отнася до наблюдаваните случаи на спиране на часовниците при поява на НЛО, то вероятно явлението се дължи на силните до двеста хиляди оерщеда магнитни полета, излъчвани от последните в околното пространство.

Понякога екипажите на НЛО вероятно извършват фрапиращи времевы експерименти с нищо неподозиращи хора. Такъв е случаят с Джони Лонифакс от щата Уайоминг в САЩ. При този случай екипаж на НЛО може би е изследвал максимално възможното ускоряване във времето, което човек може да понесе при преход в далечното бъдеще. За целта е бил избран здрав човек в напреднала възраст с неособени ангажменти.

При извършване на експеримента изследваният 47-годишен мъж за десет дена се превърнал в осемдесетгодишен старец. За изминалите десет дни в нашето време той бил изпратен в двадесетото хилядолетие (двестотния век) и върнат обратно. При това пътуване във времето на всеки изминат ден в полето на машината на времето човекът е остарявал с близо четири години. Скоростта на придвижване във времето е била около 2400 години, или 24 века за локален ден в нашето пространство. Но нека разгледаме как точно е протекъл предполагаемият експеримент.

Джони Лонифакс излязъл една сутрин както обикновено от къщата си, като казал на жена си, че ще се върне за обяд. След това се качил на поршето си и се отправил по работа. Пътувайки по пустото шосе, в ясения слънчев ден изведнъж бил смутен от светкавица и последвал гръм. Това го учудило много, тъй като гръмът се повторил няколко пъти, а денят бил, както казахме, слънчев. В този момент от лявата страна на колата си от далечината видял към него да се приближава някакво тяло, отдолу приличащо на фуния, което постоянно променяло формата си. Тялото се въртяло около оста си, гърмяло и святакало.

Човекът видял, че тялото се приближава към него. В този момент моторът на колата заглъхнал и спрял, а тя самата започнала да се люлее

като орехова черупка. На Джони Лонифакс му прилошало и той заспал, като през цялото време имал чувството, че пада в бездънна пропаст.

Когато дошъл на себе си, с ужас разбрал, че край него се простира пустиня. Колата до половината била затрупана от пясък и колелата ѝ дори не се виждали. Обаче моторът и радиото на колата работели. От радиото се чували гласове, чийто език той не разбирал. В това време летящият диск се е намирал над колата. Джони Лонифакс чувствал силна жажда. Пясъкът от пустинята влизал в устата и ушите му. Агонията на човека продължила до момента, когато летящият диск престанал да висе над колата и кацнал встрани от нея. Илюминаторите му, както забелязал Лонифакс, светели.

От диска излезли две същества със скафандри. Те му направили знак с ръце и започнали да говорят на човека на непознат език. Лонифакс нямал сили дори да ги слуша. Единият от двамата го взел на ръце и го понесъл към летящият кораб. Лонифакс загубил съзнание.

Събудил се в силно осветено помещение и видял, че лежи върху нещо, наподобяващо операционна маса. Странни хора го били заобиколили и внимателно го разглеждали. Този, който стоял до главата му, си бършел челото с нещо, подобно на памук. Лонифакс изпитвал силни болки и отново загубил съзнание.

Когато отново дошъл на себе си, бил вече облечен и седял в някакво кресло. Срещу него седнал възрастен мъж, който внимателно го огледал и се усмихнал. Мъжът задал на Лонифакс няколко въпроса на развален английски език. След получените отговори Лонифакс на свой ред му задал няколко въпроса. Мъжът се представил. Той казал, че името му е Крафт.

Според Крафт Джони Лонифакс е попаднал в „тунел на времето“ „случайно“ и преминал през него в бъдещето в съвсем друга епоха. Онова място на аутобана, по който пътувал с колата си, сега било пустиня. Крафт твърдял, че, пътувайки в тунела на времето, Лонифакс е останал на същото място в пространството спрямо Земята, само че се бил преместил във времето с цели осемнадесет хилядолетия.

За това време на Земята били станали големи промени. През 2007 г. имало голяма катастрофа. През същата година на Слънцето имало мощно изригване. От него на Земята започнали страшни наводнения. Засилила се рязко и вулканичната дейност. Голяма част от континентите се оказали под водата. Въпреки това голяма част от човечеството оцеляло. Но скоро след това започнали войни и в тях повечето от хората на планетата загинали. Спасили се малка група от учени хора, които успели с

помощта на машини на времето да попаднат в друго по-ново време.

Крафт дори споменал името на човека, който пръв изобретил машината на времето, но Лонифакс го забравил. Според Крафт малка група от хора успяла да се спаси и извън Земята.

Представата на хората от бъдещето за нашата епоха била историческа. Те показали на Лонифакс музей, в който се пазели образци земна техника, като танкове и самолети, както и малък брой животни от нашата първобитна епоха на двадесетия век. Потомците ни се движели не със коли, а със летателни апарати във формата на сфери и дискове.

Малко по-късно Лонифакс заспал, а когато отново се събудил, се намерил с колата си до къщата си в двадесети век. Жена му, когато отворила входната врата, първоначално не го познала. Толкова се бил променил. За изминалите десет дни той изглеждал състарен с близо четиридесет години. Съпругата изпратила мъжа си в полицията, където от няколко дни бил обявен за издирване. Полицията го предала за медицинско изследване. Лонифакс изглеждал като прекалено уморен човек с абсолютно бели коси. По цялото му тяло имало следи като от насилие. Имал дълбока рана от лявата страна на гърдите. По шията му, ръцете, лицето и бедрата имало множество синини. На носа му била премахната разделящата ноздрите преграда, а в областта на сърцето имал следи от направена инжекция. Иначе психически човекът изглеждал напълно нормален.

Може да се приеме с голяма доза вероятност, че Джони Лонифакс е човекът, проникнал в далечното бъдеще, използвайки „тунел на времето“, който е бил под контрола на хората от това бъдеще. Вероятно, заставайки над колата на избрания човек от дисковидната хронална капсула е бил пуснат конусовиден темпорален лъч.

Както вече отбелязахме при разглеждането на невидимите НЛО, лъчите, изпускани от тези обекти, имат много особени свойства. Неслучайно те носят името „лъчи на твърдата светлина“. Съществуват предположения, че част от хроналното силово поле, обгръщащо НЛО, може да се модулира, насочи и отдели от тези апарати под формата на лъчи. Тогава обектите, попаднали под обсега на тези лъчи, ще бъдат подложени на същите натоварвания, на каквито е подложен самият корпус на излъчващия апарат при избран съответен режим на модулация. В гореописания случай полето на хроналната капсула и полето на лъча, обгърнал колата с човека, са били идентични по своите физични характеристики. Поради това капсулата и колата с човека са се движили в тандем към далечното бъдеще. По време на това пътуване здравето на човека вероятно

е било под постоянния контрол на екипажа на капсулата.

Подобни лъчеви въздействия върху леки коли с хора в тях от страна на дисковидни обекти, но от друг характер са наблюдавани неведнъж. Така например през август 1970 г. край град Хадерслев (Дания) над колата на офицера от полицията Морупа, на височина 20 метра увиснал дисковиден сив обект с диаметър около 10 метра, от който се появил конус ослепителна светлина с ширина на основата около 5 метра. Този конус осветил колата, в резултат на което двигателят ѝ се задал, фаровете ѝ изгаснали, а радиото замлъкнало. След това този светлинен конус с еднаква яркост бил всмукан в кръгъл отвор с диаметър един метър в долната част на обекта. Прибирането на светлинния конус продължило около 5 минути. Когато основата на конуса постепенно се издигала, се виждала точна граница между долната част на конуса и тъмнината. След като очертаванията на лъча напуснали контурите на колата, двигателят ѝ отново заработил, фаровете светнали, от радиото се чула музика. Дисковидният обект прибрал лъча в корпуса си, рязко се издигнал и изчезнал от полезрението на полица.

Трудно е да се разбере дали в този случай не е имало също кратко времево въздействие върху колата и човека в нея от страна на летящия диск. По данни на статистическия анализ на наблюденията на НЛО в периода 1900–1990 г. подобни лъчеви светлинни въздействия са наблюдавани около 30 пъти. В случая с Лонифакс обаче експериментът е бил разрешен и извършен вероятно от твърде напреднала цивилизация от нашето далечно бъдеще, тъй като съществуват сведения, основаващи се на срещи на хора с хронавти, че има забрана за полети в бъдещето с темпорални машини след средата на двадесет и четвърти век. Казано по-просто, темпоралните капсули с пътешественици, пътуващи към бъдещето, са връщани автоматично в изходно положение в същата епоха, от която са тръгнали. Това е било направено вероятно с цел да се въведе ред в хронопътешествията и хронозависимостите след 2350 г.

КАК СЕ ДВИЖАТ НЛО В ПРОСТРАНСТВОТО

Статистиката показва, че траекторията на полета на НЛО е твърде разнообразна. За тези обекти явно не представлява никакъв проблем движението по спирала, маневрите, наподобяващи падащо листо, както и извършването на завои под прав ъгъл при невероятно големи скорости. Установено е, че съществува пряка зависимост между вида, траекторията и скоростта на движение на НЛО и светлинните и звукови излъчвания, разпространявани от тях. В това отношение могат да се набележат няколко основни режима на полет.

Режим на полет на НЛО при кацане и излитане

Траекторията на движение в над 50% от наблюдаваните случаи е спираловидна. В останалите НЛО се движат праволинейно, въртейки се около оста си. Скоростта непосредствено преди кацане и след излитане е малка – до 5 м/сек. Корпусът на НЛО при такава скорост е добре видим. По него могат да се наблюдават дори отделни детайли от близко разстояние. Около метална обшивка в повечето от случаите се вижда слабо цветно сияние, като по периферията на обектите се забелязват трепкащи или пулсиращи светлини, въртящи се с определена честота. В близост до корпуса на НЛО се чуват звуци с ниска честота, подобни на бръмченето на трансформатор. В повече от половината от случаите се забелязва мирис на изгорял електропровод или разтопено желязо.

Наблюдаваните светлини, звуци и миризми вероятно са пряко свързани с работата на хроналния гравитационно-електромагнитен двигател на НЛО. При кацане или излитане вероятно той работи с относително малка мощност, при която създаваните в непосредствена близост до НЛО електрични полета са със сравнително нисък потенциал до няколко десетки хиляди волта.

Все пак този потенциал е достатъчен, за да предизвика слаба йонизация на въздуха, която е причина за слабото светене около корпуса. Веригите, които може би преобразуват нискочестотното електромагнитно поле на двигателното устройство, вероятно предизвикват бръмченето, подобно на трансформатор, което се чува. Що се отнася до мириса на изгорял електропровод, то той може би се дължи на отделената при

полет огромна енергия в металния корпус на НЛО.

Режим на полет на НЛО при дозвукови скорости

Траекторията на движение в повечето от наблюдаваните случаи е вълнообразно – синусоидално, като при това НЛО могат да извършват най-разнообразни маневри. С увеличаване на ускорението и скоростта на НЛО се усилва и изменя цветовото излъчване около корпуса им от червения към синия край на електромагнитния спектър. Тоест при малки скорости НЛО светят обикновено в червен цвят, при средни в жълт, оранжев или зелен цвят, а при големи в син, виолетов или бял цвят.

Цветовото излъчване е пряко свързано с увеличаване на мощността и енергията на двигателното устройство на НЛО, респективно с йонизационните потенциали във въздуха около корпуса на обектите. Тези потенциали достигат до няколко десетки милиона волта. Логично е при увеличаване на мощността на двигателя скоростта на НЛО да се увеличава, но не са редки и случаите, когато двигателното устройство на обектите работи с голяма мощност, а скоростта на последните е малка. В тези случаи сякаш имаме движение на празен ход. Тогава НЛО може да свети в оранжево или виолетово, а да се движи съвсем бавно.

При определен праг на йонизационната енергия около корпуса на НЛО вероятно се образува тънък вакуумен слой със сложна геометрия. Той може да се появи вследствие разлагането на молекулите на йонизирания въздух под действието на мощните електрични полета и последващото отблъскване от корпуса под влияние на електростатичните сили. След образуването на вакуумния слой, звуковите вълни, излъчвани от НЛО, престават да преминават през него и последните започват да се движат напълно безшумно. При излитане с увеличаване на скоростта, респективно на мощността, нискочестотните електромагнитни полета, предизвикващи бръмчене в метала, може би започват да се преобразуват постепенно във високочестотни. Поради това звукът, наблюдаван около НЛО, преминава от бръмчене към свирене и пищене. Пищящите звуци се издават вероятно от устройствата за повишаване на напрежението. Постепенно високочестотният звук, излъчван от НЛО, преминава в ултразвук, който е недоловим от човешкото ухо. Около НЛО остава да се чува само тихо мъркане или бръмчене, предизвикано от хармонични вълни в металния корпус. При достигане на праговата енергия, необходима за образуването на вакуумен слой, и тези звуци изчезват.

Йонизационната енергия, необходима за създаването на вакуум около корпуса, силно зависи от надморската височина на полета, разредеността на въздушните молекули, атмосферното налягане и йонизацията на въздуха. Поради това скоростта, при която НЛО стават безшумни поради образуването на вакуумен слой около корпуса, е различна. Обикновено тя се движи в границите от 500 до 1000 км/ч.

Режим на полет на НЛО при свръхзвукови и космични скорости

Траекторията на движение в повечето случаи има форма на силно разтеглена спирала, но са наблюдавани и регистрирани завои под прав ъгъл на НЛО при скорост 16000 км/ч на височина 100 км. При преминаване на звуковата бариера, регистрирани видимо и от радар, НЛО не предизвикват характерната ударна вълна при движение със свръхзвукови скорости. Този феномен се дължи най-вероятно на създадения при такива скорости и енергии вакуумен слой със сложна високочестотно модулирана форма, при която става предварително разместване и разлагане на въздушните молекули. При движение със свръхзвукови и космични скорости НЛО излъчват светлина освен в синия и ултравиолетовия край на електромагнитния спектър, но и рентгенови и гама-лъчи, а също така и в микровълновия диапазон.

Полети на НЛО с космични скорости са били зафиксирани от радарни станции няколко пъти. През 1949 г. над района на космодрума „Уайт Сендс“ в щата Ню Мексико е фиксиран НЛО, движещ се със скорост 40000 км/ч (12,6 км/сек). През 1952 г. над летището „Терре-Хаут“ в щата Индиана е регистрирана от радар скорост 67000 км/ч (18 км/сек).

Американски станции, следящи движението на спътниците на Земята, са определили скоростта на един НЛО, прелетял от изток на запад през цялата територия на САЩ за около шест минути на 72000 км/ч (около 20 км/сек). Най-голямата скорост на неидентифициран летящ обект, извършващ сложни маневри, е регистрирана от НОРАД (Северноамериканската система за противовъздушна отбрана). Тя е определена от радарите на 200000 км/ч (около 66 км/сек).

При някои отвлечения на хора на борда на НЛО са наблюдавани именно космични скорости на превозване на отвлечените индивиди между две отдалечени една от друга точки от земната повърхност. Такъв е случаят с 40-годишния Алфредо Моура от бразилския град Порто

Велю. Камионът, с който се прибирал вкъщи, внезапно спрял без каквато и да е видима причина на една от улиците на гореспоменатия бразилски град, и то точно до пътен знак, забраняващ спирането на това място. Докато Моура се усети, до него приближила полицейска кола и в резултат на това малко по-късно му се наложило да плати глоба.

Единият от полицаите отбелязал в картоната датата и часа на глобяването – 20 часа и 28 минути. След като служителите на реда си заминали, ядосаният Моура отворил вратата на камиона си и в този момент забелязал в небето червено сияние. То бързо се приближило и до автомобила кацнал кръгъл сребрист предмет. Алфредо стоял и наблюдавал като омагьосан как от дисковидния обект излезли десетина малки човечета с изпъкнали очи и зелени комбинезони.

Те го обкръжили и, без да издадат нито звук, му предложили да влезе в кораба им. По телепатичен път Алфредо всичко разбрал и, послушен както никога, без никакъв страх изпълнил желанието им. След като влязъл в кораба, по заповед на извънземните бразилецът легнал на метална маса и към тялото му били прикачени и включени някакви апарати.

Лицата на малките хуманоиди, наобиколили Моура, били мили и весели. На Алфредо му се сторило, че са изменили само няколко секунди, и корабът кацнал и отворил входния люк. Бразилецът излязъл навън и се озовал в непозната местност. Зад него дисковидният апарат се издигнал нагоре в небето.

В този момент Алфредо бил арестуван от шведски полицаи; на които им се сторил прекалено подозрителен стърчащият наред пътя човек, който изглеждал като паднал от небето.

Когато в полицейския участък Моура разправил своята история, полицаите решили, че си имат работа с луд. Тогава бразилецът си спомнил, че само преди няколко минути бил глобен от полицията в родния си град. Шведските полицаи веднага изпратили до Порто Велю факс и малко по-късно получили потвърждение от бразилската полиция. Като се имала предвид часовата разлика, всичко съвпадало. Според шведския инспектор действително само за 12 минути бразилецът бил прелетял разстоянието от Порто Велю до Стокхолм. На шведите не им оставало нищо друго, освен да върнат с първия самолет пътешественика в родината му.

След завръщането си Алфредо бил подложен на щателен медицински преглед, тъй като по тялото му се наблюдавали следи от електроди и тайнствени знаци, приличащи на татуировки. При прегледа се

установило, че заради причиненото безпокойство извънземните били излекували човека от хронична язва на стомаха по време на краткият полет. Разстоянието между Бразилия и Швеция от близо 6000 км било преодоляно от извънземния кораб за 12 минути, което предопределя неговата скорост на близо 8,4 км/сек.

С подобна скорост се движат изстрелваните от човека ракети в близкото космично пространство. Описаният случай напълно потвърждава засечената неведнъж от радарите скорост на НЛО в околземното пространство.

Режим на полет на НЛО при надсветлинни скорости

Траекторията на движение е невидима както за човешкото око, така и за най-съвършените телескопи, създадени до момента. Работата по създаването на тахитронни темпорални телескопи, можещи да регистрират подобно трасе на полет, е все още в начална фаза и тяхната чувствителност е твърде ниска. Съществуват предположения, че траекторията на полета на извънземните кораби, които ни посещават, представлява крива начупена линия, съставена от малки прави участъци. Всеки прав участък от пътя представлява единичен енергетичен скок в тахионното пространство, където времето и другите параметри на нашето реално пространство се превръщат в комплексни величини. Мощността, развивана при такъв скок от хроналния гравитационно-електромагнитен двигател на НЛО, може би е огромна и би се измервала в гигавати по нашите мащаби. Скоростта на НЛО при тези преходи вероятно превишава седемнадесет хиляди пъти скоростта на светлината. Трасето на полета по всяка вероятност предварително е изчислено от транспютер#, за да се избегне преминаването през плътни образувания, като планети, звезди, комети и астероиди. За човешкия наблюдател остават видими само началната и крайната фаза на полета на НЛО през времето и пространството.

При максимална скорост от порядъка на седемнадесет хиляди пъти по-голяма от скоростта на светлината във вакуум космическият кораб, използващ „Т⁺“-носители за независим страничен наблюдател, вероятно би изглеждал като поток от неутрино.

В зависимост от масата на космическия кораб и енергията на възбуждане при прехода в пространството енергията на този неутринен

поток може да се движи в различни граници. Тази енергия за отделните неутринни кванти е малка. За подобен енергетичен интервал плътни образувания като нашата планета биха били напълно прозрачни. Тоест космически кораб, движещ се със скорост в рамките на седемнадесет хиляди пъти c_0 , би могъл да премине през центъра на Земята, без да бъде забелязан и да бъде възприет като неутринен поток, тъй като масата му би била изцяло прехвърлена в „Г“-пространството.

Като се има предвид, че в кубичен сантиметър в далечния Космос се съдържат около от 300 до 400 частици от реликтовото космологично неутрино, че слънчевото електронно неутрино има енергетичен спектър от 30 електронволта до 14 мегаелектронволта# и че галактичното електронно неутрино има максимум в диапазона 10–15 мегаелектронволта, се вижда колко трудно и почти невъзможно е да бъде открито преминаването на подобен кораб.

Що се отнася до галактичните високоенергийни неутринни потоци с енергия от 1 тераелектронволта до 10 милиарда тераелектронволта, дължащи се на избухвания на свръхнови звезди, земното кълбо е напълно непрозрачно. Тази непрозрачност се дължи на факта, че от мюонното неутрино се образуват мюонни потоци, които се поглъщат чрез нови вторични реакции от нашата планета. При първоначалното преобразуване е характерно, че мюонните потоци запазват посоката на първоначалния неутринен поток при енергии над 100 гигаелектронволта.

Все пак следата на космическия кораб, движещ се с огромна надсветлинна скорост, би представлявала в нашето пространство поток от неутрино, в който отделните видове неутринни кванти ще са в строго определено съотношение.

Досега са известни на науката три вида неутрино – електронно, мюонно и тау, и съответно три вида антинейтрино, или общо шест вида. Съществуват предположения, че броят на неутринните кванти е значително по-голям, но регистрирането им засега е невъзможно. Все пак какви са възможностите да се регистрира неутринен поток с определени качествени характеристики.

С ускорителя на частици „фермилаб“ досега са направени експерименти за комуникации чрез неутрино през центъра на Земята за връзка с подводница, разположена на противоположната страна.

Огромният ускорител за елементарни частици „фермилаб“ е съставен от няколко малки ускорителя, които за секунди създават енергия от 400 гигаелектронволта при честота 53 МХц. Средният брой на протоните, излъчени в един импулс на ускорителя, е около 10000 милиарда.

Всеки импулс е с мощност около 640 кВт. Лъчът на импулса се насочва към неутринния преобразувател с широчина 396 метра и дължина 793 метра, представляващ алуминиев прът с тегло 20 тона. Лъчът от протони се сблъсква с атомите на алуминия и незабавно освобождава близо един трилион неутринни кванти. Всеки импулс от неутрино с такава енергия създава средно 25 стълкновения на час за всеки милион тона вода на разстояние 960 км от ускорителя.

Широкият 0,90 метра при отвърстието на „фермилаб“ лъч от неутрино се разширява до 900 метра на разстояние 960 км и до 12 км на разстояние 12600 км.

Водният резервоар-уловител в атомната подводница при разстояние 12600 км има вместимост 38 кубически метра (4 по 3 по 3,2 метра). Безкрайно слабите блясъци синя светлина, получени, когато неутриното се сблъска с водните молекули, се излъчват по дължината на 41-градусов конус от мюони, който се движи пред неутриното. Тези сини проблясъци се улавят и усилват от няколко хиляди фотоелектронни умножители и структури със зарядно пренасяне.

Действителният лъч от протони на ускорителя „фермилаб“ е с продължителност само една секунда, останалите седем секунди са времето, за което ускорителят повишава мощността си до 1 тераелектронволта.

На теория всеки от горепосочените лъчи от неутрино може да създаде 53 милиона стълкновения. Дори и сега ускорителят „Фермилаб“ може да освободи 1116 бита информация за 21 милиардни части от секундата. Това е достатъчно, за да се създаде връзка с размяна на малко информация между станция и атомна подводница през центъра на Земята.

Все пак при подобна регистрация на неутрино се знаят началната точка на неутринния поток, неговият вид и посока. Докато при преходите на НЛО през тахионните тунели предварителната посока на неутринния поток остава неизвестна и не може да се регистрира. Ето защо за земните изследователи поне засега остават видими само началната и крайната фаза на полет на НЛО през времето и пространството, когато последните се намират в близост до нашата планета.

Обикновено началната и крайната точка на пространствения тунел се разполагат в близкото космично пространство около Земята, но понякога то е регистрирано и в атмосферата. От станции за следене на НЛО е регистрирано поведението на последните именно в тези точки.

В началото на всеки скок НЛО започва последователно да излъчва циклотронно лъчение, което преминава в синхротронно, като

първоначално се наблюдават съответно червени, жълти, зелени, сини, виолетови, ултравиолетови, рентгенови и гама-лъчи. Синхротронното лъчение постепенно започва да се превръща в тахитронно, при което НЛО постепенно започва да губи от гравитационната си маса в нашето тримерно пространство вероятно чрез „ф-Т“-трансформация и да я прехвърля в друга област от космичното пространство, отстояща обикновено на разстояние няколко светлинни години от Земята, вероятно чрез обратен „Т-ф“-процес. Скоростта на това прехвърляне би се определяла от скоростта на тахионите в „Т“-пространството, а за нея съществуват предположения, че е 17315 пъти по-голяма от скоростта на светлината във вакуум.

След дематериализирания обект в нашето „ф“-пространство остава дълга топлинна следа в инфрачервения диапазон, която избледнява експоненциално с времето.

При излизане на НЛО от пространствения скок първо се забелязва светене в инфрачервения диапазон, след което става преминаване на излъчването през целия видим спектър, за да се достигне за много кратко време до неговия син, виолетов и ултравиолетов край. Така оформеното светлинно кълбо продължава движението си с определена скорост в атмосферата на Земята.

На този етап от полета НЛО вероятно вече се е материализирал в нашето тримерно пространство. Последва намаляване на мощността на двигателите, при което образуваната вакуумна обвивка около НЛО се разрушава, като започва да се чува характерният бръмчащ звук. След още по-голямо намаляване на енергията цветното сияние около НЛО започва да изчезва, като цветността се променя от синия към червения край на електромагнитния спектър, при което бавно се открива металният корпус на НЛО в детайли.

РАЗМЕРИ И ФОРМИ НА НЛО

Външният вид на наблюдаваните НЛО в повечето случаи се описва като диск, кълбо, елипса, овал или пура, но се срещат и други форми като показаните в таблицата. Многообразието на формите в тази таблица вероятно е следствие на различното положение на наблюдателите спрямо обектите.

Най-срещаната форма на НЛО е дисковидната. Според статистиката на подобен род наблюдения над 30% от наблюдаваните НЛО са с такава форма. Следват кълбовидните НЛО – 22%, цилиндричните НЛО – 15%. Останалите обекти са с други или неправилни форми.

Съществува определена зависимост между вида и формата на НЛО и тяхната големина. Средните размери на най-често срещаните обекти с дисковидна форма е от 6 до 60 метра в диаметър. Освен тях съществуват и така наречените „телеметрични дискове“ с диаметър от 20 до 100 метра които са много плоски. Кълбовидните НЛО са обикновено с размери от 6 до 35 метра в диаметър, Цилиндричните НЛО вероятно са кораби майки, защото в почти всички от срещнатите случаи са с размери на цилиндъра 35 метра в диаметър и около 600 метра дължина. Болшинството от срещаните триъгълни НЛО са с дължина на страната от 15 до 30 метра. В много от наблюдаваните случаи са забелязани и заснети отделения от дисковидни големи НЛО на един или няколко кълбовидни разузнавателни апарата, които в повечето случаи са разположени симетрично под корпуса на диска. Обикновено малките кълбовидни апарати са с размери от 0,3 метра до 3 метра и най-често кацат на земната повърхност. Наблюдавани са и подобни отделения на изследователски апарати сонди с дисковидна и кълбовидна форма от големи НЛО с цилиндрична форма. Сравнително малко на брой са наблюдаваните апарати, представляващи кълбо с разположен около него пръстен, подобно на планетата Сатурн. Техните размери се движат в рамките до 60 метра диаметър на кълбото. При почти всички наблюдения на НЛО на дневна светлина се забелязва метална повърхност на корпуса. При по-големите дисковидни обекти се забелязват и допълнителни надстройки над диска във формата на купол, а по корпуса илюминатори, люкове и светлини.

Специално внимание заслужават случаите на срещи с НЛО, при които последните са променяли формата и размерите си пред наблюдателите. Така например през март 1959 г. във Варшава е бил наблюдаван

неизвестен обект, увиснал над Двореца на културата и науката. Обектът изглеждал като две сфери с различен диаметър, които били съединени с цилиндър. Малко по късно обектът се трансформирал в диск и се отдалечил по посока на Млоцин, но скоро се върнал обратно назад и приел предишната си форма. Цялото наблюдение продължило около 10 минути.

Нееднократно изменение на формата на НЛО било зафиксирано над Естония през юни 1975 г. Преминавайки над Талин, обектът отначало имал формата на сребрист триъгълник, но след това се превърнал в кълбо и полетял на изток. Над следващия град той изглеждал като триъгълна пирамида, а по-късно имал Т-образна форма и изглеждал прозрачен. По-нататък обектът приел последователно цилиндрична и яйцевидна форма. Прелитайки над река Нарва с настъпването на тъмнината обектът ярко засветил. Височината на полета му била определена на около 18 км.

Случаи на изменение на формата на НЛО са били отбелязвани също неколккратно над Норд-Уидъл в Англия през 1952 г. и над западни части на Русия през 1979 г.

Рязко изменение на размерите на НЛО е зафиксирано през 1951 г. в околностите на Филадельфия, през 1954 г. над Атлантически океан, през 1957 г. над Португалия и през 1978 г. над Русия. Известни са немалко случаи, когато отделни обекти пред очите на очевидците като че ли са се разделяли на две и повече части, които после са се разлетявали на различни страни.

На 18 март 1988 г. екипажът и пътниците на китайски самолет, летящ от Пекин за Урумчи, наблюдавали неизвестен кръгъл обект, който първоначално се движел към самолета. Пред очите им този обект изменил посоката на полета си, а след това се разделил на две части, въртящи се с големи скорости, които се отдалечили. Цялото наблюдение продължило няколко минути.

Случаи на разделяне на обекти са били наблюдавани също през 1959 г. над гр. Нюпорт Бийч в Калифорния и през 1962 и 1973 г. в околностите на Москва. Наред с тези случаи са известни и такива, при които два еднакви обекта са се съединявали в един.

През ноември 1968 г. във френските Алпи били наблюдавани два съвършено еднакви диска с диаметър около 60 метра и височина 16 метра. Горните части на дисковете били сребристобели, а долните – червени. Отгоре и отстрани обектите имали подобия на антени, а от долните им части излизали цилиндрични лъчи, осветяващи земята. Дисковете се

въртели около своите вертикални оси и всяка секунда святкали, при което след всяко избухване на светлина между съседните хоризонтални „антени“ възниквало ярко светене. След това двата диска започнали да се приближават един към друг и се слели в един, който се приближил към наблюдателите и застанал на ребро, като в същото време отправил към тях лъч светлина. Веднага след това се раздал взрив и дискът изчезнал.

През август на същата година екипажът и пътниците на самолет, летящ от Аделаида към Перт в Австралия, наблюдавали приближаващ се към самолета голям НЛО, отдясно и отляво на който били разположени по три малки апарата. Пред очите на очевидците големият обект се разделил на две части, след което групите от малките обекти започнали да обикалят в кръг около всяка от тези половини. А двете половини на големия НЛО няколко пъти се съединили и отново се раздалечили. Цялото наблюдение продължило около 10 минути, после двете групи обекти се съединили отново в един обект, който се отдалечил с голяма скорост.

През юли 1981 г. група студенти от Шанхайския университет наблюдавала неизвестен обект, който се разделил отначало на две, а после на три и четири части, след което две от частите изчезнали, а две останали и увиснали една над друга. След това двете изчезнали части отново се появили, приближили се една към друга и се слели в един обект, който след известно време отново се разделил на две части.

Разделяне и сливане на летящи обекти е отбелязано също през 1952 г. в Мон дьо Марсан във Франция и през 1980 г. североизточно от Лондон. Наблюдавани са също така и по-сложни комбинирани превръщания и метаморфози на НЛО над територията на САЩ и Русия.

Изменението на формата на НЛО би могло да бъде обяснено чрез процеса на постепенна и локално модулирана „Ф-Г“-трансформация на полето около тези апарати. При този физичен процес синхротронното възбуждане на полето вероятно се управлява и модулира чрез трансферна матрица избирателно. По този начин, ако примерно действителният корпус на НЛО е с форма на кълбо, то би могло само част от масата на това кълбо в определени сектори по него да се прехвърли локално от нашето „Ф“-пространство в разгледаното вече „Г“-октавно пространство. Тогава избраните зони и участъци по кълбовидния апарат биха станали невидими за наблюдател в „Ф“-пространството.

Предполаганото обяснение на тази трансформация в невидимост е вече дадена чрез физичните процеси, описани при разглеждането на

невидимите НЛЮ. Ако „ф-Т“ трансформацията се локализира и обхване само горния и долния сектор на кълбовидния апарат, то последният видимо би се трансформирал в дисковиден обект с овални краища. Разбира се, при достатъчно избиращо и скоростно управление на посочените процеси избраният като пример кълбовиден апарат би могъл да се трансформира в произволна форма.

По-специално възможно обяснение изискват наблюдаваните случаи на разделяне на един примерно дисковиден обект на два обекта, при това със същата големина и форма като първоначалния.

При тези случаи на саморепликиране на обекти може би се извършва прехвърляне на целия апарат, а не на отделни части от него през други „Т“ и „Д“-пространства в същото „ф“-пространство. При това прехвърляният кораб вероятно не остава в съответните октавни пространства, а в първоначалното „ф“-пространство, но в друго минало много близко време. При това прехвърляне вероятно задължително става преминаване през допълнителното „Д“-пространство. При този процес скоростта на синхротронното възбуждане на полето около апарата би била различна от предходния процес на „ф-Т“ трансформация.

Съгласно тази хипотеза скокът в миналото в случая би бил с кратка продължителност. Толкова кратка, че законът за причинно-следствената връзка би могъл да се заобиколи чрез локален дефект на хронологичното време.

За да поясним казаното, нека разгледаме летателен апарат, който в продължение на петнадесет минути се придвижва с много малка скорост в небето. Нека в края на избрания времеви интервал от 15 минути, въпросният апарат е в състояние да се върне в своето собствено минало от началото на 15-минутния интервал чрез процес, който допълнително ще бъде описан при разглеждането на предполагаемите възможности на хроналния двигател на НЛЮ. Нека при този скок в миналото време апаратът е в състояние пространствено да се отмести примерно на един диаметър разстояние от предишното си локално положение в избраното минало време. В такъв случай в това време биха се наблюдавали два почти еднакви апарата, при това разположени един до друг, с еднакви по състав екипажи, но също с различно вътрешно разположение в апаратите. Разликите между двата апарата ще се дължат на факта, че единият от тях ще е пристигнал от близкото 15-минутно бъдеще и ще е натрупал някои локални изменения, които няма да бъдат неутрализиранни при връщането в миналото.

Какво би виждал външен наблюдател от миналото на избрания

интервал, който следи бавния полет на първоначалния апарат. В определен момент до последния би се появил мигновено негов двойник, който при това ще има възможността да се движи в произволна посока спрямо първия. След около 15 минути първоначалният апарат би изчезнал от погледа на наблюдателя, тъй като ще му предстои връщане с 15 минути в миналото. Вторият апарат обаче, който преди известно време се е появил пред погледа на наблюдателя, ще остане в пространството. Ако в момента на изчезване на първоначалния апарат той се намира в непосредствена близост до него, то би могъл да заеме неговото място в пространството. По този начин една брънка от локалното време ще бъде затворена, при това без сериозни последици за причинноследствените комуникации в по-широк мащаб.

Единствено екипажът на апарата, който остава, ще бъде преживял от 15 до 30 минути повече спрямо нормалния ход на събитията в зависимост от приложеното ускорение на времето при прехода към миналото.

Може да се предположи, че всяко локално нарушение на предопределения ход на времето, подобно на камъче, хвърлено в езеро, ще предизвика резонансни явления в обкръжаващата среда, които с течение на времето ще отзвучават. Казано с други думи, околният свят повече няма да бъде същият, какъвто би бил без подобни смущения. Нарушението на причинно-следствената връзка в ламинарния поток на времето винаги ще предизвиква в него разцепване на два нови паралелни потока, нормален и извънреден. Разликите между тях ще бъдат толкова по-големи, колкото нарушението на нормалния ход на събитията е по-голямо. Големината на подобно смущение ще зависи главно от времевия интервал, през който то се извършва, и от локализацията и размерите на пространството, които засяга.

В разгледания пример отражението в околното пространство би било свързано главно с наблюдателите на времево нарушение, и по-конкретно с хората, наблюдавали НЛЮ. Възможно е в горепосочените случаи на наблюдение на раздвояване на НЛЮ екипажите на тези апарати да проследяват отзвук за подобни събития в човешкото общество. По този начин те биха могли да изследват степента на отражението при подобно хронологично разцепване на събитията и възможностите за контрол над подобни процеси. Ако смущенията бъдат доведени експоненциално до минимум и разцепилите се хронологично области от пространството бъдат отново съединени, то експериментът, осъществен вероятно от екипажа на тези апарати, би бил успешно завършен.

СТРУКТУРА НА КОРПУСА НА НЛО

Според публикуваните данни от претърпелите авария и катастрофирали НЛО в редица страни по света са взети проби и е направен металографски анализ на сплавта, от която са направени корпусите на летящите дискове. Интересно е да се отбележи, че съставът на метала при изследванията се е оказал почти един и същ при катастрофирали НЛО в различни райони на Земята, като Бразилия – 1957 г., Китай – 1990 г., ЮАР – 1989 г., САЩ – 1947 г., Мексико – 1947 г. и Русия – 1983 г. При направените изследвания в десетки секретни лаборатории се е оказало, че тази сплав се състои главно от алуминий, но се съдържали и други редки земни елементи, като манган, цинк, хром, барий, стронций, магнезий, цирконий, мед и злато. Сходни по компоненти съединения се използват в ракетостроенето и космичната техника.

Изследваната сплав се оказала много здрава, лека и устойчива на вибрации и резки температурни промени. Тя издържала на температури от порядъка на 10000 К. Не били в състояние да я пробият дори режещи инструменти с диамантен връх. Установено е също така, че изотопните свойства на магнезия, влизащ в сплавта на катастрофиралите НЛО, се различавали от свойствата на магнезия, получаван от промишлените инсталации на Земята по времето, когато са станали тези катастрофи, тъй като магнезият от корпуса на НЛО се е оказал без примеси на живак.

Съществена особеност на корпуса на НЛО е неговата необикновена кристална структура, изградена от множество клетки, подобни на пчелна пита. Освен това при изследването на катастрофирали НЛО се оказало, че корпусът им се състои от големи метални пръстени, подобни на чиния, които се въртят около кабина, намираща се в центъра им. Липсвали винтове, нитове или каквито и да било други скрепителни елементи. Алюминаторите били с метални стъкла.

В кабините на авариралите НЛО имало команден пулт с множество стереоекрани. Апаратурата на тези пултове била разположена под формата на касетки, които можели да се издърпват подобно на чекмеджета, но между тях и вътре в тях липсвали каквито и да било проводници. Били намерени карти и листове, направеният подобен на пластмаса материал, на които били изобразени знаци, подобни на санскритските. До командните пултове имало яйцевидни кресла.

Теглото на летящите дискове с диаметър от 15 до 18 метра и

височина 9 метра било около 50 тона, а на тези с диаметър 6 метра – около 5 тона. При изследването на корпуса на катастрофирали НЛО не било открито двигателно устройство, което да е аналогично на подобни, произведени на Земята, двигатели. Източникът на движение на летящите дискове се оказал скрит в самия корпус на тези апарати.

НЯКОИ РАЗГЛЕЖДАНЯ ОТНОСНО СЪЩНОСТТА НА ВАКУУМА

Разглеждането на този въпрос до голяма степен може да помогне за разбирането на принципите на придвижване на НЛО в пространството и времето, тъй като в основата на тези принципи стои физичната същност на микроструктурата на вакуума.

Понятието вакуум произлиза от латинската дума *vacuum*, която означава пустота. Във физически смисъл в квантовата теория под вакуум се разбира основно състояние на квантовите полета, което притежава най-ниска минимална енергия с нулеви импулси, ъглови моменти, електрически заряди и други квантови числа. На вакуумното състояние съответства вектор на състоянието, обозначен със символа $|\mathbf{0}\rangle$. Вакуумът се определя още и като състояние, в което в пространството отсъстват реални частици, или в което операторите за унищожение, въведени в квантовата механика, дават нулев резултат. Това е така нареченият математически вакуум. Във физическия вакуум за разлика от математическия комплексното число, равно на средното значение от произведението на два оператора на полето в една точка на пространство-времето може да не бъде равно на нула. В този смисъл се появява понятието вакуумен кондензат.

В технически смисъл вакуумът представлява среда, съдържаща газ при налягане, съществено по-ниско от атмосферното. В такъв аспект специалистите в съответната област обикновено разделят вакуума на четири категории: обикновен, среден, висок и свръхвисок. На тези четири категории съответства налягане от 133,322 Па (паскала) за обикновения вакуум до налягане, по-ниско от 100 нПа (нанопаскала), за свръхвисокия вакуум, където 133,322 Па съответстват на 1 мм живачен стълб или на 1/760 част от атмосферното налягане на морското равнище.

Обикновен вакуум може да се създаде от дифузионни помпи. С такова налягане е вакуумът в кинескопите на телевизорите. Висок и свръхвисок вакуум се създава в пръстените на ускорителите на елементарни частици с помощта на стотици турбомолекулярни помпи, йонни и титанови помпи. Мястото на пресичането на сноповете частици, където те се сблъскват, в зоната на детекторите се охлажда от няколко криогенни помпи до температури под 2,5 К. В тези зони налягането достига до около 100 атоатмосфери#. Такова налягане на вакуума съществува в

космическото пространство на височина 3000 км над повърхността на Земята.

Средният пробег на частица в този вакуум, или разстоянието, което може тя да измине, без да се сблъска с друга частица, е близо половин милион километра. За сравнение може да се каже, че в обикновената атмосфера, в която дишаме, средният пробег е само няколко десетки ангстрьома, или няколко милиардни от метъра. В космичното пространство на височина 300 км над повърхността на Земята налягането е около 100 пъти по-високо от налягането на височина 3000 км. В лабораторни условия космическите кораби се изпитват преди полет именно при такова налягане.

В момента Слънчевата система преминава през водороден галактичен облак и поради това вакуумът около нашата планета не е толкова висок. В нашата Галактика, както в повечето спирални галактики, съществуват голямо количество прахообразни и газообразни облаци, които обикновено са разположени в долната част на екваториалната им плоскост. Прахообразните облаци са изградени от частици с големина около един микрометър, а газообразните облаци съдържат основно водород и хелий, като двата елемента могат да бъдат в йонизирано или неутрално състояние. В Галактиката ни броят на газообразните облаци е около 100 пъти по-голям от този на прахообразните. Големината им достига до 20 светлинни години в диаметър, а разстоянието между тях е средно около 100 светлинни години.

Освен галактичните облаци съществува и друг фактор, който нарушава космическия вакуум. Известно е например, че Слънцето предизвиква вятър от наелектризирани частици като електрони и протони, чиято скорост се изменя в зависимост от активността на звездата от 300 до 900 км/сек, или над 1000000 км/ч. В Галактиката ни обаче съществуват около 10000 звезди от клас „О“ с температура на повърхността около 30000 К и маса, превишаваща до 80 пъти слънчевата, които понякога създават истински космически урагани от заредени частици. Скоростта на звездния вятър в тях може да достигне до 4000 км/сек, или близо 14000000 км/ч.

Съществува ли тогава абсолютен вакуум в далечното космическо пространство?

Наличието на няколко частици в един кубичен метър – средната гъстота на материята между звездите, както и фоновото, реликново излъчване с температура 2,7 К, не ни позволяват да твърдим подобно нещо. Тук трябва да споменем все пак, че космическият вакуум не е

равномерно разпределен в Космоса. В някои области на Вселената той е много по-голям и достига до 0,1 частици на кубичен сантиметър. Ако се вземат предвид кластерните образувания# и групиранието около тях огромни галактични сгъвания, както и съществуването на черни дупки, играещи ролята на своеобразни вакуумни свръхпомпи в Космоса, може да се предположи, че в пространството около тях вакуумът нараства в още по-голяма степен. Дали този свръхвакуум е абсолютно празно пространство, което във физиката носи названието прост вакуум? Оказва се, че не, и физиците отдавна са разбрали този факт.

При нищожните разстояния, милиарди пъти по-малки от размерите на елементарните частици от порядъка на една Планкова дължина $L_{Pl} = 1,6E-35$ метра, вакуумът се оказва, че има много сложна дребнозърнеста структура.

Геометрията на тази структура, разгледана в динамика, определя всички видове взаимодействия в природата и във Вселената. Дребнозърнестата структура може да се представи като свръхплътна, динамично пулсиращо и затворено в себе си физично поле. Това поле притежава плътност на масата от порядъка на $10E+93$ грама/см³. Като се има предвид, че плътността на водата е 1 грам/см³, а на най-плътният елемент осмий е само $22,6$ грама/см³, то излиза, че плътността на вакуумната структурна клетка е фантастична. Нейната маса при размери от порядъка на Планковата дължина би била еквивалентна на Планковата маса $M_{Pl} = 0,000022$ грама. Тази плътност на вакуумната структурна клетка би могла да се обясни единствено с ефект, създаван от гравитационния дефект на масата.

Как може да се обясни този ефект?

Ако разгледаме гравитационното привличане на два електрона, поставени на разстояние 1 метра един от друг, то ще видим, че то е нищожно. Но ако те бяха безкрайно малки по размери и поставени на Планково разстояние един от друг, то тяхното гравитационно привличане би станало безкрайно. Това означава, че с намаляване на разстоянието и увеличаване на плътността на наблюдаваната материя поради квадратичната зависимост на силата на привличане от разстоянието интензивността на гравитационната сила фактически нараства неограничено. На съвсем нищожните разстояния, сравними с микроструктурата на вакуума, гравитацията става основна доминираща сила на нашия свят. Огромната фактически безкрайна плътност на вакуума създава съответно по величина гравитационно поле, което на свой ред поражда такива

локални изкривявания на време-пространството, че енергията на вакуума остава запечатана в клетките на неговата микроструктура. С други думи, гигантската енергия на вакуума създава толкова мощен дефект на масата, че той напълно компенсира енергията, скрита в клетките на вакуумната микроструктура, и поради това тя на големи разстояния въобще не се проявява и не може да бъде регистрирана от никакъв прибор. Като резултат от всичко това ние възприемаме вакуума като празно пространство.

Но в някои точки на пространството, където гравитационното изкривяване не е стопроцентово, вакуумната енергия не е компенсирана изцяло и става наблюдаема. На фона на фиктивно празното пространство се появяват малки области от разрежена в сравнение със собствената плътност на вакуума материя, които ние наричаме елементарни частици.

По такъв начин от гледна точка на квантовата гравитация всички елементарни частици, ядра, звезди, галактики и планети, цялата наша Вселена се явяват като един от продуктите на непълната компенсация на енергията във вакуумната микроструктура.

Затворената вакуумна енергия непрекъснато пулсира и тече по сложни геометрични криви, изграждащи облика на микроструктурните клетки, от които се състои вакуумът. Взаимното разположение на тези криви определя вида и характера на всички наблюдавани и ненаблюдавани в природата взаимодействия. По всяка от тези криви от втора степен в елементарната вакуумна клетка енергията тече с различна скорост.

Промяната на флукуацията на енергията при нейното протичане по дадена крива в една вакуумна клетка и прехвърлянето ѝ върху друга съседна такава клетка съответства на поява на определен вид носител на взаимодействие.

На всеки вид крива във вакуумните клетки вероятно съответства определен тип носител на взаимодействие, характеризиращ се с определена скорост. По отношение на носителите на най-фундаменталните за нас взаимодействия, като фотони и тахиони например, вакуумът се явява като свръхпроводящо твърдо тяло.

Както казахме вече, скоростта на тези носители се определя изцяло от геометрията на вакуумната микроструктура. Нещо повече, всеки носител определя вероятно строго определено измерение, за което той се явява като основен.

От тази гледна точка всяко макротяло или макроструктура може да съществува едновременно в няколко измерения, но само едно от тях би

било основно определящо за нейното съществуване. Вселената може би е изградена от наложени едно в друго измерения, за всяко от които са валидни определени закони. Връзката между измеренията се определя от взаимното разположение на микроструктурите, които ги изграждат и които са скрити в основните вакуумни клетки.

Под действие на непрекъснатите пулсации на енергията във вакуума се образуват виртуални частици, които засега не могат да се наблюдават с научна апаратура, тъй като времето им за живот е нищожно – от порядъка на 10 на степен минус двадесет и първа секунди за виртуалните протони и 10 на степен минус двадесет и четвърта секунди за виртуалните електрони.

Разстоянието, което изминават от раждането си до изчезването, и количеството на движението им нарушават закона за запазване на енергията. Квантовата теория позволява това нарушение поради изключително краткото време на живот на тези частици. Все пак, въпреки че родените във вакуума виртуални частици не могат да бъдат наблюдавани пряко, ефектът от общото им действие може.

Така например движещите се около ядрата на атомите електрони постоянно изпитват действието на обвивка от виртуални частици, която ги обгръща. Поради този факт електроните постоянно се тресат при движението си по атомните орбитали. Макроефектът от това отместване на орбитата на електроните и разцепване на енергийните им нива е известно във физиката под названието „изместване на Лемб“, тъй като Уилис Лемб пръв е успял да измери с изключително висока точност това отместване във водородния атом.

Вторият макроскопичен ефект, който доказва съществуването на енергия във вакуума, е ефектът на Казимир. Холандският физик Хендрик Казимир пръв доказва съществуването на виртуални частици, родени от вакуума, като охлажда две метални плочи, поставени във вакуум до температура, съвсем близка до абсолютната нула ($-273,15^{\circ}\text{C}$). Преди да достигне нулева енергия, топлинното излъчване, плочите се доближават, а след като тя бъде достигната, се оказва, че силата на електромагнитното излъчване също ги тласка една към друга. Енергията на вакуума създава свръхналягане, което през 1958 г. е измерено от друг холандски физик.

При охлаждане на пространството до абсолютната температурна нула се отстранява всяко топлинно излъчване и абсолютният вакуум би бил станал възможен. Но дори при тази температура според квантовата теория вакуумът ще съдържа остатък, нещо, което не може да се

отстрани, а именно определени физични полета. Във вакуума при абсолютната нула се наблюдава това, което физиците наричат нулева енергия. В това състояние вакуумът пулсира непрекъснато и дори кипи като повърхност, върху която се плискат вълни.

В квантовата механика поради размазването на траекториите на частиците, дължащо се на флукуациите на вакуума, е възможен така нареченият тунелен ефект, или преминаване на частиците през плътна енергийна бариера. В микросвета това е много разпространено явление. Именно по този начин става изпускането на алфа-частици от дълбините на атомните ядра.

Но какъв „тунелен ефект“ може да съществува във вакуум? Очевидно подобен ефект може да се наблюдава само при преминаването през различните състояния на самия вакуум. Енергетичните полета, изграждащи геометрията на вакуумните структури, влизат в сложно сплитачи се взаимодействия и в зависимост от характера на тези взаимодействия геометрията на вакуумната микроструктура може да се намира в различни състояния, както например едно твърдо тяло може да има различни кристални модификации. А това означава, че нашият свят не е единствено възможен – могат да съществуват и други светове с друго „нулево равнище“ на вакуума. Следователно вакуумът и свързаният с него физичен свят е разделен на отделни състояния. Във всеки „частен свят“ вакуумът е състоянието с най-малката възможна енергия, характерна за полевите носители на този свят. На различните светове съответстват различна плътност и структура на вакуумните флукуации, така да се каже различна консистенция на вакуума.

Съществуването на заобикалящия ни свят с определени физични закони означава фактически избор на един от възможните видове вакуумни флукуации.

Всяка конфигурация във вакуумната микроструктура отговаря на определен тип взаимодействие и носители и притежава строго определена привилегирована посока на действие.

Така например при електромагнитното взаимодействие би могло да се предположи, че последното се определя от битуисторна# конфигурация. Като цяло всички клетки на вакуумната микроструктура вероятно се състоят от две слепени еднакви конфигурации, между които съществува огледална симетрия. От своя страна между всяка от тези сдвоени клетки и съседните ѝ също съществува огледална симетрия.

Огледалната симетрия, съществуваща между две еднакви долепени конфигурации на вакуумните клетки, е възможна причина за

съществуването на положителни и отрицателни заряди в нашето измерение, както и за съществуването на допълнителни измерения на него и на всяко от октавните измерения.

Съществуващата огледална симетрия предопределя вероятно и възможността за обръщане на хода на хронологичното време във всяко от тези измерения. Благодарение на нея може би е възможно да се създаде машина на времето, която да може да пътува към миналото на нашето измерение. Процесите на аниhilация#, както и процесите, при които се раждат елементарни частици от високоенергетични гама-кванти, вероятно също изцяло се определят от огледалната симетрия, съществуваща в микроструктурата на вакуума. Съвсем не е случаен фактът, че частиците се раждат от високоенергетичното лъчение винаги едновременно със своите античастици.

Такъв е случаят със създаването например на двойката електрон и позитрон от гама-кванти (високоенергетични фотони) с енергия 1,022 мегаелектронволта в околността на дадено атомно ядро.

При обратния процес на аниhilация на парапозитроний, където електронът и позитронът имат противоположни спинови моменти, създадените два гама-кванти с енергия 511 килоелектронволта, излитат в противоположни посоки в нашето тримерно пространство.

Този факт подкрепя твърдението, че огледалната симетрия във вакуумните клетки определя две привилегирани посоки във вакуума. Съществува предположение, че огледалната симетрия е една от четирите основни симетрии на вакуумната конфигурация, определяща електромагнитните взаимодействия. Втората симетрия в нея вероятно е осевата, перпендикулярно насочена спрямо първата. Третата симетрия е ротационна и е перпендикулярно насочена спрямо втората симетрия. Четвъртата основна симетрия на вакуумната конфигурация е във времето и вероятно се проявява само в основното най-ниско енергетично и невъзбудено състояние на енергията във вакуумните клетки.

Всяка енергетична флукутация, възбуждаща тези клетки, би нарушавала тази симетрия във времето. Във всеки момент всяко възбудено състояние на която и да било от конфигурациите на вакуумната структура би могло да се определи с радиус вектор спрямо зададена полярна# координатна система, чийто център съвпада с центъра на ротационна симетрия на вакуумните клетки. Ъгловата скорост, с която ротира този радиус-вектор, за всяка от избраните конфигурации е постоянна величина при условие, че възбуждането се предава чрез основен носител, характерен за съответната конфигурация.

Така например се предполага, че фотонните кванти се явяват основен носител в елетонната (на електричните сили) и в частност в меронната (на магнитните сили) конфигурация на битуисторната структура на вакуумната геометрия, отговорна за електромагнитните взаимодействия.

Крайната скорост на светлината във вакуум би могла да се обясни именно с крайната скорост на предаване на дадено енергийно възбуждане в елетонната конфигурация на вакуума. При тахионната конфигурация тази крайна скорост би била съответно много по-голяма.

Основната вакуумна структурна клетка вероятно съдържа няколко конфигурации. Някои физици определят техния брой на 7, а други техни колеги на 11. По-същественото е, че човешката цивилизация в своята дейност оперира само с шест от всички тези конфигурации. Всички познати ни досега взаимодействия в нашето четиримерно пространство се определят от тези шест основни конфигурации, определящи съществуването на шест октавни свята и шест допълнителни на тях измерения. По реда на тяхната октавност взаимодействията би могло да се разделят на глуонни, магнитни, ядрени, електромагнитни (в даденото ново предположение би могло да се възприемат като съставни с предопределяща електрична компонента), гравитационни и ергонни. Всяко от тези взаимодействия притежава собствен основен носител, предаващ процесите на възбуждане с точно определена скорост. Връзката между скоростта на отделните носители вероятно се определя от константата 17315. Тази константа всъщност представлява корен квадратен от скоростта на светлината във вакуум, където последната се измерва в метри за секунда. За онагледяване на горното предположение може да послужи следната таблица:

Взаимодействие	Конфигурация	Носители	Скорост
вид	тип	вид на носителите	
Глуонно	Глуонна	Глуони	$-\sqrt{C0}$
Магнитно	Меронна	Мерони	0
Ядрено	Инстантонна	Пи-мезони	$+\sqrt{C0}$
Електромагнитно	Елетонна	Фотони	$+C0$
Гравитационно	Тахионна	Тахиони	$+C0 \times \sqrt{C0}$
Ергонно	Ергонна	Ергони	$+C0 \times C0$

Връзката между всяко от октавните измерения, определени от дадена основна конфигурация и даващи облика на даден свят, със съответното допълнително измерение вероятно се определя от множителя 1,4142.

Едно от известните във физиката слабо взаимодействие, за което не споменахме по-горе, се определя от междинните векторни бозони W и Z с 40 и съответно 80 протонни маси всеки. Те се явяват като основен носител в едно от шестте допълнителни измерения, и по-специално в магнитното допълнително измерение. Поради това при тях се наблюдава нарушение на четността при зарядната инвариантност.

Ергонните взаимодействия не са изучени още от съвременната наука, въпреки че пряко са свързани с понятието енергия поради специфичното им високооктавно положение спрямо нашия свят, което не позволява все още на съвременната техника да ги регистрира.

Що се отнася до носителите на магнитните взаимодействия, то се предполага, че те се движат с нулева за нашия свят скорост и поради това не могат да бъдат регистрирани от неподвижен приемник. Приетата от нашия свят нулева скорост вероятно просто съвпада със скоростта на магнитните носители, които можем да наречем мерони. От тази гледна точка магнитно поле може да се наблюдава само там, където имаме движение на електрични заряди под действието на електрично поле, чиито носители се движат със скоростта на светлината във вакуум. Що се отнася до електромагнитните взаимодействия, то те биха могли да се разглеждат като съставни, тъй като се дължат на действието на два вида основни носители – елетони и мерони, които, взети комплексно, всъщност изграждат фотоните.

Освен фотоните съществуват и други съставни носители, които играят основна роля във физичните макросистеми. Към тях могат да бъдат причислени носителите на звуковите вълни – фононите. Би могло да се предположи, че последните са изградени от няколко щафетно предаващи възбудния процес основни носители. Същото се отнася и за носителите, отговорни за преноса на топлина при процесите на топлообмен.

Характерна особеност за глюонните взаимодействия между кварките в нуклонните ядра е, че техните носители глюоните за разлика от останалите носители вероятно се движат с отрицателни спрямо нашия свят скорости. Това определя и твърде интересните свойства на силите, които те дефинират. За разлика от всички останали известни взаимодействия силите на привличане при тях нарастват с увеличаване на разстоянието между взаимодействащите си частици, в случая кварки.

Глуонните взаимодействия не бива да се бъркат с ядрените взаимодействия, за които е характерен друг основен носител, а именно Пи-мезонът с маса 273 пъти по-голяма от тази на електрона, който се движи със съвсем различна скорост спрямо глуоните. От тази гледна точка е по-правилно глуонните взаимодействия да се разглеждат като отделен вид вътрешноядрени взаимодействия.

В структурата на даден вид конфигурация положението на всеки основен носител във всеки квант време-хронон с характерната за съответната конфигурация продължителност би могло да се опише последователно с два радиус-вектора в двойна полярна система. Разстоянието между центровете на тази система би се определило от съответната квантова дължина на избраната конфигурация. За електромагнитните взаимодействия това разстояние би се определило от Планковата дължина.

При невъзбудено състояние например на елетонно-меронната конфигурация, отговорна за електромагнитните взаимодействия, избраните два радиус-вектора ще се въртят синхронно и огледално един спрямо друг в избраната двойнополярна координатна система. Всеки от центровете на тази система ще представлява център на единия от двата туистора (суивъла) на тази конфигурация.

При поява на ядро на възбуждане, респективно на фотонен носител, в единия суивъл тази огледална симетрия се нарушава във времето. За половината от кванта време-хронон движението на носителя ще се описва от радиус-вектора на единия суивъл, а за втората половина на хронона това движение ще се описва от радиус-вектора на втория огледален суивъл. В този случай огледалната симетрия във времето се заменя с ротационна с център допирната точка на суивлите върху равнината, определяща огледалната симетрия. Що се отнася до движението на отделните основни носители при преминаване през невъзбудени вакуумни клетки във времето, то това движение вероятно се характеризира с винтова траектория.

При възбуждане на съответната конфигурация с друг по-бърз и неосновен за нея носител, като възбуждане на електромагнитната конфигурация с тахионен квант например, част от съответното ядро на възбуждане може да се прехвърли директно от първия във втория суивъл, при което ротационната и огледалната симетрия във времето биха се нарушили.

Всяко материално тяло в наблюденията от нас четиримерен свят се състои от стотици милиарди „елементарни“ частици. Всяка от тези

частици е изградена от други милиарди енергетично възбудени вакуумни клетки, които, както казахме вече, са изградени от няколко сложни енергетични конфигурации. Размерите на елементарните частици са от порядъка на $10E-18$ метра, а на вакуумните клетки – от порядъка на $10E-35$ метра. Във възбудено състояние въртящият момент на енергията във вакуумните клетки се увеличава и това вероятно води до частично компенсиране на това увеличение с намаляване на скоростта на предаване на възбудянето. Това намаление на скоростта за „елементарна“ частица като електрона може да достигне до 137 пъти.

При разглеждане на електромагнитните взаимодействия във физиката например като основни носители на полето се приемат „виртуалните“ фотони. По-правилно е да се приеме, че основните носители притежават съответно най-малките възможни размери и са свързани с най-високата възможна честота на възбудяне, характерна за съответния вид конфигурация на вакуумните клетки. Поради това терминът виртуални е по-правилно да бъде заменен с термина основни или базисни. В това отношение може да се каже, че един обикновен фотон от видимия спектър на електромагнитните вълни е изграден от милиарди основни фотони или „0“-фотони, които можем да приемем за основни носители на електромагнитното взаимодействие.

Подобни разсъждения могат да бъдат направени и за гравитационните взаимодействия и техните основни носители. За да съществува в нашия свят едно материално тяло, вакуумната структура, която е разположена в обема на тялото, трябва задължително да бъде във възбудено енергетично състояние. Ако тази структура премине в основното си състояние, например чрез излъчване на носители, тялото би предало цялата си маса и енергия в това лъчение и би престанало да съществува в нашия свят. Подобен процес се наблюдава при електронно-позитронната аниhilация. В определени случаи вероятно аниhilацията може и да не бъде фотонна, а например тахионна и да не може да се регистрира засега от научната апаратура.

Ядрата на възбудяне в енергийния поток по структурната конфигурация на вакуумните клетки създават локални нарушения в ламинарното му протичане. Предполага се, че като правило те намаляват скоростта на енергийния поток спрямо скоростта му в основно невъзбудено състояние поради компенсация на общия въртящ момент на системата.

Времето за всеки вид взаимодействие се определя именно от времето, за което определени части от енергийните потоци правят една пълна обиколка по съответните вакуумни конфигурации при невъзбудено

състояние на вакуумните клетки. От тази гледна точка за всеки вид взаимодействие вероятно е характерен определен вид квант време.

Квантът време, или хрононът на електромагнитните взаимодействия, има продължителност $10E-44$ секунди. Хрононът на ядреното взаимодействие има продължителност около една наносекунда. Хрононът на гравитационните взаимодействия има друга продължителност. Тоест имаме не едно единно време, а няколко времена в нашето пространство, но нашата цивилизация оперира единствено с електромагнитното време.

Между енергийните потоци, определящи различните времена, съществуват определени зависимости. От тази гледна точка наличието на мощно гравитационно енергийно поле в дадена област води до определено изкривяване на време-пространствената структура на останалите видове взаимодействия в тази област. Поради това фотоните изкривяват своята траектория на движение при преминаване покрай масивни звезди и електромагнитното време тече забавено около тях.

Този факт, описан от теорията на относителността, е вече доказан многократно от съвременната физика. Когато едно тяло започне да се движи в пространството в определена посока, векторът на скоростта, определен от радиус-векторите на всеки суивъл, вероятно се наслаждава към вектора на скоростта на съответните суивли в невъзбудено състояние. В резултат на това въртящите им моменти се компенсират чрез увеличаване на плътността на съответните суивли.

При много големи скорости, близки до характерната за дадения вид конфигурация, енергетичната плътност в единица обем от пространството нараства значително. Този факт показва защо при много големи скорости, близки до скоростта на светлината, масата на дадено тяло нараства до безкрайност. Това нарастване е пряко свързано и с увеличаването на енергията от вакуумните клетки, през които минава тялото. Колкото скоростта е по-голяма, толкова повече клетки участват във вълновото съпротивление на възбуждането за единица време. В този случай вълновото съпротивление на всяка вакуумна клетка вероятно се дължи до голяма степен на влиянието на енергийния поток на гравитационната им конфигурация, който нараства за сметка на енергията, движеща съответното тяло.

Зависимостта между скоростта на дадено тяло и нарастването на неговата маса е квадратична, тъй като вакуумните конфигурации, взети поотделно, и зависимостите между всеки две от тях във всяка вакуумна клетка се описват вероятно от криви задаващи повърхнини от втора степен. При това осевата и ротационната симетрия на тези конфигурации

се запазват в нашето електромагнитно време, с което сме свикнали да разглеждаме процесите в нашия четиримерен свят.

Разгледаните шест вида основни взаимодействия и техните допълнителни биха могли да се опишат и от единен (щрих-метифег) носител, който се движи в дискретно време по траектория, представляваща крива от шеста степен.

Крайната скорост на всеки носител на взаимодействие определя наличието на съответна енергетична бариера за него.

От тази гледна точка на споменатите 12 вида носители (6 основни и 6 допълнителни) съответстват 12 енергетични бариери. Тези енергетични граници определят главния обхват на съответните носители. Колкото един носител е по-скоростен, толкова разстоянието между отделните граници на обхват е по-голямо. Между тези граници са разположени нива на фазови състояния на съществуване на енергията. Положението на тези нива се определя основно от константата на зарядно свързване, която е реципрочна по стойност на константата на фината структура. Стойността ѝ е близка до корен четвърти от скоростта на светлината във вакуум. Разликата от 4% вероятно се дължи на скоростта, с която се движи Земята в космичното пространство.

Фазовите състояния разделят прехода между енергетичните бариери на две съседни октавни измерения на две части. Горна зарядно свързана зона и долна делта-област. Делта-областта се простира до границата на обхват на допълнителното нискооктавно измерение.

Като пример може да се разгледат две разположени едно до друго октавни измерения на ядрените силни взаимодействия и на електромагнитните взаимодействия. Ядреното взаимодействие е 137 пъти по-силно от електромагнитното. Горната гранична скорост на ядрените носители е 17315 м/сек. За електричните носители тя е съответно 299792458 м/сек. Между тези две енергетични граници се намира границата на обхват на допълнителните ядрени носители, които се движат с гранична скорост 24486 м/сек.

Фазовото състояние на електричните сили се определя от скоростта $299792458 / 137 = 2188262$ м/сек. С тази скорост се движи електронът около ядрото на най-простия химичен елемент водорода в нормално състояние. При по-сложните останали химични елементи електроните се движат с много по-високи скорости. Извън атомите електроните могат да се движат и с много по-малки скорости. При температури, близки до абсолютната нула – от порядъка на 0,46 К, електроните могат дори да спрат своето движение и да замръзнат във възлите на кристална

решетка. В случая фазовото състояние на електричните сили, определено от скоростта $299792458 / 137$, дефинира областта на съществуване на атомите в нашето измерение. От тази гледна точка може да се предположи съществуването и на други видове зарядно свързани структури като атомите. При скорост над $132 C_0$ би трябвало да се наблюдават гравитационно (лептонно) свързани структури.

От разгледания пример се вижда голямата роля на температурата за прехода между отделни фазови състояния на съществуване на материята. Термодинамичен фазов преход между отделните състояния може да се осъществи по няколко начина: кинетичен, резонансен и потенциален. Първите два от тях се използват главно при макросистемите. Третият начин може да се раздели на три вида: постоянен, дискретен и носещ. Начините, по които се осъществява фазов преход между отделните състояния на съществуване на материята, са от съществено значение при извършване на скоковете между измеренията на пространството и времето.

ВЪЗМОЖНИ ПРИНЦИПИ НА ДЕЙСТВИЕ НА ХРОНАЛНИТЕ АНТИГРАВИТАЦИОННИ ДВИГАТЕЛИ НА НЛО

В съвременната физика е прието, че скоростта на електромагнитните вълни във вакуум е 299792458 м/сек. Ако ускорим някакво тяло със скорост, съвсем близка до тази на светлината във вакуум, неговата маса би клонила към безкрайност и за наблюдател, който е поставен вътре в тялото, времето почти би престанало да тече спрямо зададена външна отправна система. Постигането на скоростта на светлината във вакуум от земен звездолет засега е само фантастика поради големите трудности от техническо естество, които трябва да се преодолеят, за да се постигне необходимото ускоряване. Освен това конструкторите на подобен кораб трябва да се съобразяват и с друг факт. В най-празните зони на космическото пространство се намира средно по един атом на всеки 10 см^3 , но в огромни райони се разстилат междузвездни, главно водородни облаци, където гъстотата на атомите достига до 100 атома в кубичен сантиметър.

При скорости над 200000 км/сек върху всеки квадратен сантиметър от корпуса на космическия кораб всяка секунда биха се удряли средно над 20 милиарда атома, и то, ако се избягват междузвездните облаци. При тези сблъсквания би се освобождавала огромна енергия под формата на гама-излъчване.

Изработването на защита от подобно лъчение е твърде трудна задача. Съществува все пак идея, вместо да се избягва междузвездният газ, той да се използва като гориво. При такъв вариант космичният кораб би засмуквал разпръснатия в Космоса водород при своето движение с помощта на магнитен колектор и би го изпращал в атомен реактор. Получената електроенергия би се използвала за поляризация и йонизация на работното водородно гориво, което впоследствие би се изгласквало с електромагнитен ускорител.

Все пак строежът на подобен кораб е задача на бъдещето. Максималната скорост, достигната досега от класическите земни космически кораби и сонди в рамките на Слънчевата система, е от порядъка на 60 км/сек. При това се използват атомни, йонни и химични ракетни двигатели и гравитационно ускоряване от планетите, като Меркурий, чиято

средна орбитална скорост е 47,9 км/сек и е най-голяма в рамките на нашата планетна система. Средната орбитална скорост на Земята е 30 км/сек, а на Венера 35 км/сек. Как тогава НЛО преодоляват чудовищните разстояния до близките ни и до по-далечните звезди, измерващи се в светлинни години, само за няколко земни часа? За да се отговори на този въпрос, трябва да се разгледат някои основни предположения и факти, които може би ще ни дадат възможност да разберем същността на придвижването на НЛО в пространството и времето.

Предположение първо. Максимално допустимата скорост от 299792458 м/сек се отнася само за електромагнитните вълни или за електромагнитната компонента на микроструктурата на вакуума. Гравитационните вълни и техните носители тахионите би трябвало да се разпространяват със скорост

$$V_t = C0 \times \text{sqrt}(C0),$$

където скоростта на светлината във вакуум се измерва в метри за секунда, или $V_t = 17315 C0$.

Публикуваната от Айнщайн, Подолски и Розен разработка през 1934 г., известна във физиката като парадокса АПР, теоретично допуска съществуването на така нареченото мигновено взаимодействие, което се извършва със скорост, по-голяма от скоростта на светлината между две частици, раздалечени в пространството. Нобеловият лауреат по физика за 1965 г. Ричард Файнман също допуска съществуването на частици тахиони, които винаги се движат със скорост, по-голяма от скоростта на светлината във вакуум. За такива частици светлинната бариера ще бъде същият такъв ограничителен праг, какъвто е той и за реалните частици в нашето пространство.

За първи път експериментално потвърждение на парадокса АПР е получено официално през 1982 г. от френския физик Ален Аспе. Той се натъква на свръхсветлинна комуникация между две частици в лабораторията си в Орсе, близо до Париж.

През 1983 г. американските астрономи Ръсел Хюло и Джозеф Тейлър от Принстънския университет в Ню Джърси успяха да открият, макар и по косвен начин, съществуването на гравитационните вълни, генериращи се от двойния пулсар с компонента 1913+16.

Пулсарите представляват неутронни звезди, които излъчват през около една секунда радиоимпулси със строга периодичност, и са открити през 1964 г. Вследствие на ефекта на Доплер честотата на

радиоимпулсите на пулсара 1913+16 се увеличава или намалява в зависимост от това, дали той при орбиталното си движение се приближава или отдалечава от земния наблюдател. Това изменение на честотата зависи от скоростта и от периода на орбиталното движение на 1913+16. Продължителните наблюдения на двамата учени са показали, че този период също се променя, но само в една посока, като намалява с около 76 микросекунди за период от една година. Това намаление е белег, че двойната система, състояща се от две компактни неутронни звезди, генерира гравитационни вълни, тъй като само гравитационните вълни биха могли да бъдат факторът, който довежда до намаляването на енергията на тази двойна звезда. Заради непрякото откриване на вълните на гравитацията Хюло и Тейлър получиха Нобеловата награда по физика за 1993 г.

Предположение второ. Корабите на извънземните цивилизации, които ни посещават, вероятно не се ускоряват до скоростта на светлината C_0 , а създават около себе си вихрово поле, което ускорява част от вакуумната микроструктура около тях до скорости до и много пъти над C_0 . Подобно на къртиците те дълбаят тунел в пространството около тях и във тях, което им дава възможност да влязат в пространствен тунел на тахионните носители. Скоростта на движение в този тунел би била комплексна величина, тъй като времето и координатите също стават имагинерни величини. Реалната компонента на скоростта за външен в случая наблюдател в нашето пространство би била от порядъка на $17315 C_0$. Тоест разстоянието до най-близката тройна звезда до Слънцето Алфа-Кентавър, намираща се на около 4,3 светлинни години, подобен кораб би преодолял за приблизително 7832 секунди, или за около два земни часа.

Предположение трето. Масата на ускоряващия се кораб би била станала равна на безкрайност само ако скоростта на кораба стане равна на скоростта на светлината. При достигане на половината от скоростта на светлината във вакуум масата на ускоряващия се кораб би нараснала само с около 15%, а при достигане на 90% от граничната скорост на светлината масата му би нараснала около 2,3 пъти спрямо началната стойност. При 99% от C_0 това нарастване би било около 7,1 пъти, тъй като зависимостта е квадратична. Ако съществува възможност да се ускори космическият кораб или пространството около него от скорост $C_0 - 1\%$ до $C_0 + 1\%$ така, че преходът през енергетичната бариера C_0 да се прескочи като забранена зона с тунелен полеви преход за нищожно кратко време от порядъка на милиардна част от секундата, то

мощността, необходима за прескачане на този енергиен праг, би била напълно нормална и измерима величина.

Предположение четвърто. При достигане от даден космически кораб на скорост, съвсем близка до $C0$, времето в него би престанало почти да тече само за електромагнитните взаимодействия и техните носители базисните фотони. Що се отнася до гравитационните взаимодействия и техните носители тахионите, би следвало да се отбележи, че те биха придобили при такава скорост нищожна комплексна съставка, която само би леко забавила протичането на времето при тях.

Предположение пето. При достигане на скорост

$$V = 1,4142135 C0$$

масата на космическия кораб би станала комплексна величина с реална инверсна и близка спрямо първоначалната по големина гравитационна маса в пространството. Освен масата в случая комплексна величина става и времето, което за своята електромагнитна компонента започва да тече с обратен знак. При достигане на подобна скорост корабът почти изцяло би преминал в допълнителното на нашето пространство „Д“-измерение. Характерното за този допълващ ни свят би било, че всички трансформации като „С“ – на заряда, „Р“ – на четността и „Т“ – на времето, които не са инвариантни в нашия свят (като откритото от китайските учени Ли и Янг незапазване на четността при кобалт-60 например в нашия свят), в „Д“-пространството се компенсират така, че възстановяват общата симетрия в обединеното „Ф-Д“-измерение. Вероятно в „Д“-измерението така наречената термодинамична стрела на времето, определена от законите на термодинамиката и водеща до постоянно нарастване на ентропията и енталпията в нашия свят, би претърпяла съществен обрат.

Предположение шесто. В „Д“-измерението се наблюдава обръщане на хода на времето, но само за електромагнитните взаимодействия, като скоростта на протичане на процесите приблизително се запазва, само че в посока към миналото на нашето пространство. Електроните около ядрата на атомите на кораба, достигнал скорост $1,41 C0$, се превръщат в позитрони и сменят посоката на движение по орбитата си около ядрата на атомите, които вече са изградени от антипротони и неутрони. Появява се и елетонен двойник на всеки позитрон – електронopodobна частица, която е с нищожна маса и дробен отрицателен заряд спрямо положителния позитрон и се движи в противоположна на него посока около

ядрото на атома. Елетонните „електрони“ и позитроните се разминават по леко енергетично деформираните орбити около ядрата на атомите, без да се срещат, тъй като траекториите им на движение за всяка двойка поотделно са отместени с половин Планкова дължина. При скорост $V=1,41 C_0$ всеки от нуклоните от ядрата на атомите също придобива елетонен двойник с отместена орбита на половин Планкова дължина по посока на движение на кораба. Протоните се превръщат в антипротони, а неутроните също сменят своя изоспин. По същество елетонният двойник на електрона е еквивалентен по маса на електронното неутрино, тъй като $m_{\nu e} = 511 \text{ килоелектронволта} / 17315 = 29,5 \text{ електронволта}$.

Предположение седмо. От физиката е известно, че Пи-мезонът, носител на ядреното взаимодействие с ефективни размери 1,9 ферми постоянно се обменя между нуклоните в ядрата на атомите, превръщайки неутрона в протон и протона в неутрон. При това прелитане между нуклоните Пи-мезонът се движи със скорост около 17,3 км/сек. При скорост над C_0 той сменя своята поляризираност и ядреното взаимодействие намалява съвсем слабо. Що се отнася до двата кварка, от които е съставен Пи-мезонът, то обменът между тях се осъществява от глюонни носители, които са характерен основен носител в едно от октавните ни измерения. Глюонното взаимодействие също претърпява известни изменения при скорост над C_0 . При определени условия и скорост от $2C_0$ всички частици в атомите могат да отделят съответен вид неутрино. До момента в света официално са открити само 6 вида лептонно неутрино – електронно, мюонно и тау, и съответните им 3 вида антинеутрино.

Предположение осмо. При скорост от порядъка на $17315 C_0$ биха се появили вероятно няколко хиляди елетонни двойници на всяка от частиците, изграждащи атомите на кораба, и тяхното общо действие би намалило антимасата на кораба в „Т“-измерението за сметка на създаване на неутринна маса в нашето „Ф“-измерение. Би трябвало да се има предвид, че „Т“-измерението в случая се явява като най-близко октавно измерение. Всеки от тези новопоявили се елетонни двойници би бил отместен спрямо съседния си предходен елетонен двойник на една Планкова дължина. Всички новопоявили се елетонни двойници като цяло биха се движили в пакет с еднаква скорост около атомите на кораба и в противоположна посока на съответните си античастици от „Д“-измерението. Именно това разслоение на масата на кораба едновременно в трите „Ф“-, „Т“- и „Д“-измерения е причина за създаването на комплексните ѝ съставки. В резултат на разслоението на частиците в атомите на кораб, около който ротира поле със скорост $17315 C_0$, е причина

съвкупните му размери в „Г“-пространството да нараснат с 10E-38 метра.

Предположение девето. При скорост $V = 1,41 C_0$, космическият кораб може би като цяло би работил като машина на времето, пътуваща към миналото на нашето пространство със скорост, приблизително равна на скоростта на времето в реалното наше четиримерно измерение. При този преход към миналото трябва да се наблюдава неизбежно пространствено отместване, тъй като Земята се движи с около 30 км/сек около Слънцето, а Слънчевата система и Галактиката също имат своето движение. Слънчевата система обикаля около галактичния център със скорост близо 250 км/сек, а Галактиката ни се движи в пространството с около 600 км/сек към близкия звезден куп в съзвездие Дева. Тоест при пътуване в посока към миналото на нашето пространство даден кораб с всеки изминат момент би се отдалечавал от нашата планета.

Ако корабът е пътувал съответно само едно денонощие към това минало при горепосочената скорост, при обратното навлизане от допълнителното „Д“-измерение в нашето „ф“-пространство отместването би било с около 50 милиона километра и корабът би се озовал на близо два пъти по-близко разстояние до Земята от планетата Венера например. При изчисляването на отместването вероятно трябва да се използва абсолютна космическа координатна система. Като такава може да се използва градиентната координатна система на фоновото излъчване, открита неотдавна от космическите сонди на Земята. При нейното използване във всеки момент от времето при пътуването към миналото трябва да се държи сметка за извършване на съответната пространствена корекция от двигателната система на пътуващия кораб.

Предположение десето. При скорост $1,41 C_0$ по-голямата част от масата на космическия кораб се е превърнала в антимаса и гравитационната сила на планетата ѝ действа с обратен знак. Казано с други думи, корабът ще се отблъсква от повърхността на Земята с определена сила, с която преди е бил притеглян към нея. Ако определена част от масата на кораба при процесите на възбуждане не се превърне в антимаса, то силите на притегляне и отблъскване, действащи върху апарата, биха могли да се балансират. При използването на скорости, малко по-малки от C_0 , космическият кораб би работил пак като машина на времето, но този път, пътуваща към бъдещето. Този факт отдавна е известен от теорията на относителността като парадокс на часовниците (близнаците) и вече многократно е доказан експериментално по блестящ начин.

Трябва да се има предвид съответно, че колкото даден кораб е по-

близо по скорост до енергетичната бариера C_0 , толкова повече неговата скорост по посока към бъдещето или към миналото нараства. При скорост 99,9% от C_0 ще имаме скорост към бъдещето 22,37 секунди за секунда, а при скорост 99,99% от C_0 ще имаме скорост във времето, съответно от 70,9 секунди за секунда. Във втория случай времето ще тече 70,9 пъти по-бавно в космическия кораб, достигнал такава скорост. Тук трябва да се каже, че скоростта във времето за разлика от скоростта в пространството се измерва не с метри в секунда, а със секунди в секунда и може да се приеме, че е безразмерна величина. При скорости 1,041 C_0 и 1,0041 C_0 ще имаме подобни скорости във времето като съответните посочени по-горе, но те ще бъдат насочени по посока към миналото.

Предположение единадесето. При скорости от 1,41 C_0 на границата между хроналния кораб и околното пространство не би трябвало да се наблюдават аниhilационни процеси, тъй като в случая създадената антима́терия на кораба изцяло се намира в „Д“-измерението и е отместена на половин Планкова дължина от нашето „Ф“-пространство. Освен това трябва да се има предвид, че гравитационната маса на античастиците в „Д“-измерението е частично размита под формата на елетонен шлейф. Дефектът в масата и заряда в резултат на появата на елетонна частица при скорост 1,41 C_0 не позволява на позитроните да аниhilират с електроните от нашето измерение. Същото правило важи и за останалите частици. Дори в нашето „Ф“-пространство фотонната аниhilация се подчинява на определени зависимости. Така например енергията на аниhilиралите частици трябва да се намира в строго определен енергетичен интервал на съвпадение, за да се създаде подобен процес. Ако например един електрон и един позитрон се намират в този интервал, пак минава известно време, преди да аниhilират, тъй като двете частици се завъртат около 1000 пъти една спрямо друга около общ ротационен център, преди да се превърнат в гама-фотони.

Предположение дванадесето. При достигане на скорост 2 C_0 антима́сата на космическия кораб би намаляла около 2,8 пъти и това би довело до намаляване на антигравитационната сила в нашето пространство. При този процес се наблюдава създаване на неутринен поток вследствие нарастването на масата на елетонните частици. Съответно електромагнитното антивреме в космическия кораб се забавя приблизително 2,8 пъти. При скорост от 3 C_0 вече имаме съответно поява на нови елетонни античастици в орбитите на всеки от атомите на кораба, които при подаване на допълнителна енергия при определени условия могат да се превърнат в неутринни частици. По този начин с увеличаване на скоростта

при определени условия неутринният шлейф зад кораба може да нарасне пропорционално на увеличението на тази скорост за сметка на намаляване на антимасата му.

Предположение тринадесето. При достигане на скорост от близо 17315 С0 почти цялата маса на космичния кораб е преминала в „Т“-октавното пространство, но следата ѝ в нашето „ф“-пространство може да се прояви като поява на неутринен поток. При подобна скорост електромагнитните взаимодействия изцяло се прехвърлят от фотонен базисен носител на псевдотахионен базисен носител, тъй като самите базисни фотони свиват квантовото си сечение на взаимодействие и се превръщат в базисни тахиони. Във „ф“-пространството се запазва само една-единствена елетонна матрица, която съдържа цялата информация за кораба и от която се репродуцира последният при обратен процес на „Т-ф“-трансформация, свързан с намаляване на съответната скорост.

Запазването на елетонната матрица се постига, като на съответния кораб се придаде такава скорост, която не би позволила последните хармонични елетонни частици в атомите да се превърнат в неутринни кванти.

Предположение четиринадесето. При скорост, близка до 17315 С0, електромагнитното антивреме в съответния кораб се е забавило, но това автоматично е довело и до ускоряване на електромагнитното време в кораба спрямо нашето „Ф“-пространство. Известно е, че почти всички процеси в човешкия организъм имат електромагнитна основа. Явления като триене, мокрене и други, свързани с близката човешка дейност, също изцяло се подчиняват на електромагнитните взаимодействия.

При подобно ускоряване на електромагнитното време при скорост от 17315 С0 шест минути, прекарани на борда на съответния кораб, биха се равнявали на сто дни, прекарани в нашето „ф“-пространство. Тоест при работещ хронален двигател човек, поставен на борда на подобен кораб в продължение на около шест минути, би остарял с около сто земни денонощия. Впрочем при някои от срещите с НЛО се забелязва именно такъв ефект, като при това има съответствие при ускоряването на процесите във времето.

Антигравитационното действие на двигателната система на НЛО по всяка вероятност се дължи на три основни фактора.

Първият от тях е свързан с въртеливото движение на външната страна на корпуса на НЛО или на част от нея.

Честотата, с която се върти външната черупка при дисковидните

НЛО, обикновено е от порядъка на 500 оборота в секунда. При тази честота тангенциалната скорост на външната част на корпуса на диск с диаметър 6 метра би била приблизително 9 км/сек. Въртящата се външна черупковидна част на дисковидните НЛО средно тежи до 30% от теглото на целия апарат. При диаметър 6 метра средното тегло на подобен апарат е около 6 тона. При подобно тегло от два тона на въртящата се част, за да се получи пълен антигравитационен ефект, скоростта ѝ трябва да бъде около 9 км/сек, при условие, че цялата маса е съсредоточена в най-външния пръстен. Материалите, от които е направена черупката на НЛО, напълно допускат достигането на подобна скорост по периферията от 9 км/сек. Поради факта, че цялата маса е около 3 пъти по-голяма от тази на въртящата се част и че цялата маса не е съсредоточена в най-външната част на черупката, където диаметърът е най-голям, то антигравитационният ефект би бил значително по-слабо изразен.

Създаването на антигравитационен ефект при въртене на дадено материално тяло е известно отдавна. Така например при денонощното въртене на Земята със свръхчувствителни гравиметрични измервания е установено, че силата на привличане намалява, когато планетата ни се върти по-бързо, и обратно – при намаляване на скоростта ѝ на въртене привличането се увеличава. Увеличаването и забавянето на околоосното въртене се дължи главно на влиянието на Луната и на Слънцето. Доказан факт е, че традиционните жироскопи, монтирани на самолетите и стратегическите ракети, олекват средно с 14% при своята работа. Честотата на въртене при тях достига до 100000 оборота в минута, или приблизително 1600 Хц.

Ефектът на създаване на антигравитационна сила в земното гравитационно поле при въртене се дължи вероятно на зависимостта на гравитационната сила на привличане от разстоянието, масата и тангенциалната скорост на дадено тяло над земната повърхност. При увеличаване на вътрешната кинетична енергия на едно тяло неговата потенциална енергия намалява, а това води до олекване на тялото. Разстоянията между неговите атоми и молекули се увеличават, при което някои от тях се подреждат частично по нов начин. С увеличаване на скоростта процесът на тази пространствена трансформация се разпространява по посока на оста на въртене на дадено въртящо се тяло. В квантов микроструктурен план намаляването на гравитационната сила при движение с висока скорост е свързано със свиване на ефективното сечение на гравитационен захват на тахионните носители поради крайната им скорост на разпространение.

Вторият антигравитационен ефект в НЛО по всяка вероятност се създава в резултат на въздействие върху корпуса на тези апарати с мощни електростатични и електромагнитни полета. Връзката между електромагнитното и гравитационното поле е установена отдавна.

Японският професор по физика Шиничи Сейке разглежда в своя издаден през 1972 г. труд „Принципи на свръхрелативността“ възможността електромагнитната енергия да се трансформира в антигравитационна сила, както и силата на тежестта да се превърне в електромагнитна енергия. Неговата работа се базира на познатото от 1934 г. уравнение на Крамър, в което зависимостта на кръговото движение на атомите се извежда от външните електромагнитни полета. Сейке изгражда модела си на промяната на пространствената орбита на електроните в спектъра на ядрения магнитен резонанс. Това означава, че изследваната материя се подлага на въздействието на високочестотно електромагнитно поле. При това от типичните за всеки атом и молекула честоти се стига до ефект на резонанс и на гравитационна абсорбция. При тази абсорбция за сметка на преориентацията на орбиталните, магнитните и спиновите моменти на електроните и протоните в атомите част от гравитационната сила на привличане се трансформира в електромагнитна.

Начинът на действие на антигравитационния двигател на НЛО може да се обясни именно с локалната промяна на гравитационното поле. Дисковете реагират като дъска за сърф, която се носи по гребена на вълната. Посоката и скоростта могат да се променят по желание, като се изменят големината на потенциалите и честотата на електромагнитното поле около дисковидния кораб. Намиращите се в подобен апарат енлонавти дори при екстремално ускорение и рязка промяна на посоката няма да усетят и най-малко претоварване, тъй като корабът като цяло се придвижва синхронно с локално променящото се гравитационно поле. Високите ускорения и внезапните смени в посоката на движение не биха представлявали проблем за екипажа на подобен кораб, защото в изкуствено създаденото антигравитационно поле всеки атом ще се ускорява по един и същи начин.

Първите опити с гравитацията, проведени в американския университет „Денисън“ в щата Охайо, доказват, че закачен на конец свободно висящ кондензатор започва да се движи самостоятелно, след като е подложен на въздействието на високо електрическо напрежение. Този феномен е познат във физиката под името на откривателите му „Ефект на Бифилд-Браун“. В един от своите експерименти Браун доказва, че свободно висящ с хоризонтално разположени полюси кондензатор под

високо напрежение се върти постоянно по посока на своя положителен полюс. Когато положителният полюс се намира отдолу, кондензаторът се движи надолу. В обратния случай кондензаторът се движи срещу силата на тежестта нагоре.

Смяната на полюсите води съответно и до смяна на посоката на двигателната сила. При два диска с диаметър 0,6 метра, закрепени на телена конструкция, които са съединени с вариант на кондензатор от две плочи при напрежение 50 киловолта и постоянно подавана енергия от 50 вата, дисковете започват да се движат по хоризонтална кръгообразна траектория с диаметър 6 метра и достигат до тангенциална скорост 19 км/ч. Направените опити във вакуум дават значително по-впечатляващи резултати. При използване на дискове с диаметър 0,9 метра по кръгова траектория с радиус 17 метра и подадено напрежение 150 киловолта се постига скорост до около 300 км/ч. Получените резултати са така впечатляващи, че веднага след откриването им са били засекретени.

В лабораториите на базата, разположена в Колорадо Спрингс, покъсно се провеждат опити с напрежение от 10 до 12 милиона волта, които дават още по-впечатляващи резултати. На базата на тези опити е създаден двигател, използващ въртящи се в магнитни полета електрически диполи.

Разгледаните два антигравитационни ефекта са достатъчни да обяснят движението на НЛО в атмосферата, техните вълнообразни люлеения тип падащ лист, както и изключителните ускорения и скорости, които достигат. Споменатите ефекти обаче не могат да обяснят както свръхсветлинните скорости на НЛО, така и възможността им да пътуват във времето. За да се обяснят, трябва да се разгледа трети ефект, използван вероятно от хроналния антигравитационен двигател на НЛО. По начина си на действие той използва трети антигравитационен ефект. Този трети ефект се постига само при скорости над скоростта на светлината във вакуум. За да се постигне тази скорост, се използва комбинираното действие на системите, даващи горните два ефекта. По-точно се извършва увеличаване на скоростта чрез суперпозиция на скоростите на въртене на външната част на корпуса на НЛО и на бягащата прецесионна електромагнитна вълна, създавана от последователно превключване на електромагнитната енергия в условия на изкуствено създаден свръхвисок потенциал. Този потенциал, както и трансфазерната матрица#, управляваща електромагнитното възбуждане, са разположени в самия въртящ се корпус на НЛО. По този начин може да се достигне скорост на възбуждане, многократно превишаваща скоростта на светлината. На самото

устройство на двигателната система ще се спрем по-нататък.

При достигане на скорост 1,4 С0 голяма част от масата на съответния апарат вероятно става инверсна величина за нашето пространство. Казано с други думи, апаратът би се отблъсквал от повърхността на нашата планета със определена гравитационна сила, с която преди е бил притеглен от нея. При скорост 1,014 С0 на полето, което ротира около съответния кораб, тази сила на отблъскване от повърхността на планетата ни би нараснала близо 7,1 пъти и с приближаването ѝ към С0 би се увеличила многократно. При скорости в интервала от 1,41 С0 до 17315 С0 гравитационната сила на отблъскване би намалявала експоненциално. При достигане на такава скорост от вихровото поле около даден кораб с маса 6 тона при покой например, съответният кораб би придобил нова инверсна маса от порядъка на 350 грама. С други думи, съответният апарат би прехвърлил и разложил изцяло масата си в „Т“-измерението, като спрямо масата от нашето „ф“-пространство той би придобил нищожна антигравитационна съставка и би се отблъсквал с тази нищожна сила от повърхността на планетата ни. Компенсирането на тази съставка с изкуствено създадено тегло от 350 грама е безпроблемно за технологията на НЛО. При използването на антигравитационен двигател, базиран на гореизказаните три принципа чрез компенсация на полето, трябва да се има предвид, че гравитационното поле на земята има различен потенциал в различните точки от повърхността ѝ. Това означава, че при полет на подобен апарат на малка височина над нея системата му за управление трябва да следи във всеки момент състоянието на локалното гравитационно поле под кораба и на негова база да извършва постоянни корекции на силата, създаваща антигравитационния ефект.

Силата на гравитационното поле на Земята, или отношението на силата към единица маса, е числено равна на земното ускорение, измервано с единицата гал. Един гал е равен на ускорение един сантиметър за секунда на квадрат. За удобство се приема, че гравитационното поле има две съставки. Първата от тях, наречена нормална част Y , закономерно се изменя по повърхността на планетата ни, а втората от тях, наречена аномална \odot , се явява като разлика между реалната R и нормалната съставка на това поле: $\odot = R - Y$. Съществува определена зависимост между Y и географската ширина на мястото на наблюдение. Пълното изменение на нормалната съставляща на гравитационното поле на Земята между полюса (983,2 милигала) и екватора (978,0 милигала) достига приблизително до 5,2 милигала.

Аномалната съставляща на гравитационното поле на Земята достига

до 300 милигала. Изменението на гравитационното поле вследствие на центробежната сила е около 3,4 милигала. Изменението за сметка на сплеснатостта на Земята е около 1,8 милигала. Силата на тежестта се изменя във височина приблизително с 0,33 милигала на линеен метър. Максималната амплитуда на лунните смущения на гравитационното поле е около 0,25 милигала, а на слънчевите – 0,1 милигала. Пулсиращата съставка на земното гравитационно поле е свързана пряко с движението на земното ядро, като по оста на въртенето му пулсацията е с честота 3,76774 Хц. По двете направления, перпендикулярни на тази ос, съставлящите трептят съответно с честота 4,0154 Хц. и 3,5824 Хц. Вследствие на неравномерното разпределение на земното гравитационно поле нивото на световния океан не е еднозначна нулева височинна плоскост спрямо центъра на планетата ни. Така например повърхността на Индийски океан край остров Шри Ланка е хлътнала с около 100 метра, а нивото на Атлантика край Исландия например е с около 65 метра по-високо, отколкото равнището на океана в средната му част. Там, където гравитационното поле е по-силно, се привлича по-голямо водно количество, образуващо водна гърбица в океана. На някои места съществува голяма гравитационна девиация между две съвсем близки точки от земната повърхност. Така например, ако вземем два града в Швейцария, като Локарно и Женева, ще видим, че всеки предмет, измерен в Локарно, ще се окаже по-тежък, отколкото ако го измерим в Женева на брега на Женевското езеро. Причината за подобна локална гравитационна аномалия е тялото Иврея, разположено под южното подножие на Алпите в дълбочина около 50 км. Това тяло е един от най-големите и плътни скални късове в цялата земна кора. Скалната му маса е с форма на полумесец, дълъг около 300 км и широк около 20 км. Може би това свръхплътно тяло е причина за честото появяване на НЛО над Швейцария.

В близкото космично пространство вследствие гравитационните полета на Луната, Земята и Слънцето също се наблюдават във всяка произволно избрана точка изменения на гравитационното поле. Тези изменения са в резултат на въртеливото и постъпателното движение на тези небесни тела. Съществуват само пет точки в близкото космично пространство около Земята, които са с относително постоянно гравитационно поле. Това са така наречените точки на Лагранж, в които се постига уравновесяване на гравитационните сили на привличане на Луната, Земята и Слънцето.

Според предположенията, изказани по-горе, хроналният антигравитационен двигател на НЛО не ускорява последния в пространството, а

първоначално ускорява част от структурата на пространството около и във кораба до 17315 С0 чрез възбуждане на микроструктурите на вакуума. Това ускоряване чрез възбуждане се извършва с помощта на бягаща прецесионна вълна, чиято тангенциална скорост достига до 17315 С0. При това енергията, която носи тази вълна, трябва да бъде достатъчна, за да може да възникне процес на полифуркация# на вакуума. При тази полифуркация битуисторната структура на меронните и елетонните съставки на конфигурацията, отговаряща за електромагнитните взаимодействия, се свиват и плъзгат в тахионните конфигурации на многомерното пространство, при което имаме и процес на стопяване на масата в нашето „Ф“-измерение.

Как е възможно да се постигне скорост на ротиращо вихрово поле, по-голяма от тази на светлината във вакуум?

За тази цел вероятно се използва система, подобна на системата на земните ускорители на елементарни частици. Разликата с тях може би основно се заключава в енергията и скоростта на възбуждане на отделните части на системата. Съгласно някои публикации корпусът на НЛО е изграден от отделни шестоъгълни клетки с диаметър до 1 мм, подобно на пчелна пита. В най-външния слой на тези клетки са разположени микропорести свръхвисоковолтови кондензаторни покрития. Последните са свързани чрез управляващи трансфазерно-електронни ключове към свръхпроводящи високотемпературни бобини, създаващи мощно електромагнитно поле около корпуса, Трансфазерните ключове вероятно се управляват от многоканален диамантен оптичен дешифратор-демултиплексор#, който съответно е управляван от лазерен компютър. Управляващите импулси между трансфазерните ключове и оптичният дешифратор-демултиплексор се предават по система от оптични влакна, разположени във вид на сложна спирала вътре между клетките на корпуса. Микропорестите кондензатори се зареждат от високоволтов преобразувател на енергията на синергетичния реактор, скрит в корпуса на апарата. Лазерни импулси от квантов генератор на свободни електрони, монтиран в корпуса, постъпват на входа на оптичния дешифратор-демултиплексор, който се управлява от лазерния компютър. От изходите на оптичния дешифратор-демултиплексор те минават по оптичните влакна и задействат фазерно-електронните ключове. По този начин се създава ротираща енергетична вълна по корпуса на апарата. Възможно е тази вълна да се създава и с помощта на тразер и тахионно управлявани блокове. Нейната ъглова скорост е различна за клетките, намиращи се на различно разстояние от ротационния център на корпуса на

съответния кораб.

При дисковидните НЛО колкото разстоянието е по-малко до центъра на диска, толкова пъти скоростта на възбуждане, респективно честотата, е по-голяма. При клетки от корпуса, разположени на разстояние примерно 1,5 метра от центъра на въртене при периметър около 10 метра честотата на възбуждане при тангенциална скорост на възбуждащата вълна С0 би била от порядъка на 30 ГХц.

Дисковиден НЛО с диаметър 6 метра би имал честота на възбуждане по периферията около 15 ГХц. Дисковидните НЛО по главната си ос на симетрия имат куха колона с диаметър около един дециметър и височина, която зависи от размерите на съответния диск. В двата края на колоната около вакуумни лагери се въртят двете черупки на летящия диск, горна и долна, с вероятно максимална честота на въртене около 600 Хц, или около 36000 оборота в минута. Към колоната и под двете въртящи се черупки е разположена кабината на НЛО. В горната и долната част на централната колона са разположени камерите за наблюдение. Черупките на диска на НЛО вероятно се развъртат от пусково електромагнитно поле, създавано от свръхпроводящи намотки по външната повърхност на кабината на НЛО. Горната и долната черупка на дисковидните НЛО се въртят в противоположни посоки с еднаква скорост, така че при увисване на диска на едно място, въртящият момент на кабината с екипажа да бъде нулев. Подобен ефект се постига при хеликоптерите с два винта, разположени един над друг.

При честота на въртене на черупката от 600 Хц и диаметър на диска 6 метра тангенциалната скорост на възбуждане на клетките с диаметър до 1 мм по повърхността на черупките трябва да бъде 17315 С0. Това означава, че тангенциалната скорост на възбуждане от страна на оптичния дешифратор-демултиплексор на клетка от най-външната част на съответния диск трябва да бъде около 17315 С0. При размер на клетките 1 мм честотата, съответстваща на съответната скорост от 519450000000 м/сек, ще бъде около 5194500 ГХц. (Най-високата възможна честота, постигната от транзисторни ключове е едва 500 ГХц.) Тази честота нараства съответно многократно за клетките, намиращи се по посока към центъра на диска. При честота на въртене на черупките на НЛО 600 Хц и диаметър 6 метра тангенциалната скорост на периферията на черупката на НЛО би била около 11,3 км/сек, или около една тридесетхилядна от С0. При суперпозиция на двете скорости, тангенциалната на въртене на черупката и тази на честотно възбуждане в нея, без проблеми могат да се получат скорости на бягащо енергетично поле от

порядъка $C0 + 0,003\%$ до 17315 $C0$.

Това поле би възбуждало с такава скорост последователно част от микроструктурата на вакуума, като имитира обратния процес, а именно ускоряване на тялото във вакуумните конфигурации с такава скорост. По този начин са създадени необходимите, но не достатъчни условия НЛО да се плъзне в изкуствено създаден тахионен тунел от „ T^c “-пространството със скорост 17315 $C0$. Достатъчното условие за подобно плъзгане се определя от големината на действащата върху тялото антигравитационна сила. Количествената енергетична съставка на плъзгането в тахионните канали освен от създадената антигравитация ще зависи и от скоростта и от енергията на възбуждане, която се прилага върху единична клетка от съответния кораб. При първоначално лазерно възбуждане във всяка единична клетка се създават групи от атомни агрегати на различни химични елементи, които преминават в така нареченото мезоскопично състояние. От броя и големината на тези агрегати зависи какъв потенциал ще бъде приложен върху всяка една от клетките, за да може тя да се плъзне безпроблемно в тахионния канал на пространството.

Каква би била все пак вероятната последователност на физичните процеси при двата основни режима на работа на двигателната система на НЛО във времето и пространството?

Съгласно предположенията при преход в пространството първоначално около съответния кораб вероятно се създава ротиращо вихрово поле на възбуждане със скорост до 17315 $C0$. Това поле е прехвърлило масата на кораба в „ T^c “-пространството, но приложената антигравитационна сила е нищожна и не е достатъчна, за да ускори съответния кораб в пространството. За тази цел се използва втора основна възбуждаща вълна, която ротира върху кораба и която се движи със скорост с около една милионна по-голяма от скоростта на електромагнитните вълни във вакуум $C0$. Именно тя създава първоначалния мощен антигравитационен импулс, който кара кораба да се ускори експоненциално до скорост 17315 $C0$ в тахионния канал от „ T^c “-пространството. Скоростта в случая нараства експоненциално, при което съответната антигравитационна сила намалява експоненциално с времето.

При съответен преход към миналото горният процес би претърпял някои малки изменения, тъй като втората възбуждаща вълна вече ще се движи не в паралелен синхрон с първата възбуждаща вълна, а в последователен синхрон. Освен това в този случай енергията на втората възбуждаща вълна е много по-концентрирана по място и по време в

пространството. По този начин създаденият антигравитационен импулс е намален хилядократно, но използваната енергия е в достатъчно количество, за да може да ускори във времето съответния кораб, използвайки скорости, съвсем близки до главния енергетичен праг C_0 в „Д“-измерението. Същото се отнася и за режима на работа при пътуване към бъдещето на подобен кораб.

В този случай обаче приближаването към енергийния праг C_0 ще бъде от страна на „Ф“-пространството, като скоростта на втората възбуждаща вълна ще бъде от порядъка на $0,999999 C_0$. Първоначалното използване на възбуждаща вълна със скорост $17315 C_0$ намалява масата на тялото в избраното измерение за преход няколко хиляди пъти, като по този начин квадратично по толкова пъти намалява и необходимата енергия за преход във времето. По този начин се създава условие за изкуствено тунелиране на стръмността на енергетичната бариера C_0 .

Тъй като възбуждащите вълни са ротиращи в пространството около съответния кораб, то първата от тях, която се движи със скорост, близка до C_0 , кара частиците на кораба да излъчват синхротронно лъчение, дължащо се на намаляването на енергията им по пръстеновидните им траектории. Втората възбуждаща вълна, която се движи със скорост $17315 C_0$, кара частиците да излъчват тахитронно лъчение поради същите причини, но вече взети за „Т“-измерението.

В заключение може да се каже, че наблюдаваните НЛО вероятно използват основно споменатите три „Ф“-, „Т“- и „Д“-измерения. Някои от още по-напредналите цивилизации обаче може би използват и други бариери от по-високите октавни измерения, като „ергонното“ – „Е“-измерение, например. При тези преходи предполагаемите ефекти биха били още по-фрапиращи и биха смаяли въображението ни.

ВЪЗМОЖНИ ПРИНЦИПИ НА ДЕЙСТВИЕ НА ХРОНАЛНИЯ СИНЕРГЕТИЧЕН РЕАКТОР НА НЛО, ОСНОВАНИ НА НЯКОИ СЪВРЕМЕННИ ТЕОРИИ

Хроналният синергетичен реактор на НЛО вероятно е енергийното сърце на тези апарати. На базата на данни, получени от кацнали или аварирали НЛО, може да се предположи, че той представлява цилиндър с диаметър 60 см и дължина около метър, разположен вътре в корпуса на кораба на разстояние $2/3$ от центъра спрямо периферията. Основното му предназначение вероятно е да преобразува разсеяната енергия в пространството около апарата в електричен ток, използвайки хармонични резонансни честоти и явления. Досега в науката са известни няколко типа синергетични реактори в зависимост от типа на обекта, който се възбужда с резонансна вълна. На базата на тях могат да се изкажат някои предположения за принципите, използвани в реакторите на НЛО.

Синергетичен реактор с електронно възбуждане

При този тип реактори основната идея почива върху самото понятие за електричен ток. Електричният ток представлява насочено движение на електрични заряди, които преминават от един атом към друг под действие на електрично поле. В металите електричните заряди са електроните, а в разтворите – йоните. Тъй като всяко тяло е изградено от милиарди атоми, които съдържат положително ядро, заобиколено от облак отрицателни електрони, то може да се предположи, че всяко тяло съдържа огромен резервоар от заряди. Проблемът е в това, те да бъдат приведени в движение, тъй като по принцип електроните около ядрото са в равновесие и трябва да се подаде енергия, за да се раздвижат голям брой електрони в една и съща посока. Този принос на енергия може да е колебанието на магнитно поле (генератор на ток в трансформаторите), химична реакция (батерии и акумулатори), светлинен лъч (фотоелектрични елементи), топлинен лъч (термосъпротивления) и др. Тази енергия се подава отвън – нещо неестествено, ако се вземе предвид, че материята съдържа значителна енергия. Следователно най-интересният начин за възбуждане би бил с устройство, което би могло да извлече направо под формата на електричество енергията, съдържаща се в метала. В

съвременната физика на всеки атом се гледа като на осцилираща система, като не се говори за орбита на електроните, а за сферична зона (орбитала), заобикаляща ядрото, където във всеки момент електронът може да бъде намерен със статистическа вероятност в определена точка.

Впрочем целият атом се разглежда като осцилираща система, в която всяка частица е свързана с определена вълна и честота и обратното. Основният принцип на новия тип реактор се основава върху използването на резонансна честота, предварително определена с дадена точност, която, изменяйки полето на връзката електрон-ядро, раздалечава желаната орбитала. По раздалечаване трябва да се разбира, че радиусът на тази орбитала започва да расте неограничено, а това означава, че електронът напуска ядрото. Известно е, че ако на осцилираща система се подаде резонансна честота, движението и амплитудата на движение се усилва неограничено до момента на разрушение. Тъй като атомът е осцилираща система, по принцип е възможно да се откъсне електронът чрез резонанс. Трудността идва от извънредно високите честоти, необходими за възбуждане, от порядъка на милиарди осцилации в секунда. За щастие явлението резонанс се поражда не само от собствена честота, но и от всяка кратна на нея честота – това са така наречените хармонични честоти. Що се отнася до атома, честотата, изведена от квантовите и вълновите уравнения, се дава от израза:

$$t = (2 \epsilon_0 \times r_m \times \sqrt{8c \times \epsilon_0 \times h}) / me$$

където g е обхватът на избраната орбитала;

m – масата на електрона;

c – скоростта на светлината;

ϵ_0 – диелектричната проницаемост на вакуума;

e – зарядът на електрона;

h – константата на Планк.

На всеки чист материал, съставен от определен химичен елемент, може да се намери собствената честота или определена нейна хармонична.

Така например, като се приеме медта като метал и орбиталата ѝ на проводимост за g , се открива хармонична, която е подходяща за резонансната честота 172753,867 Хц. На практика такава честота се подава в бобина от кварцов или атомен генератор, за да се получи същата честота на възбуждане. Избраният метал в случая мед се поставя в хармонично променливо индукционно поле и чрез резонанс металните атоми се превръщат в излъчватели на електрони.

Интересното в случая е, че създаденият в медта ток е много по-

силен от тока, необходим за поддръжка на резонансната честота. За всеки ват мощност, изразходвана за поддържане на честотата, се получават 30–40 вата използвана мощност. По силата на закона за запазване на енергията следва, че енергията на връзката електрон-ядро се трансформира в електрически ток. Ограниченията на използвания метод идват от загряването на метала, който служи за генератор на електрони, и поддържането на резонансната честота. Що се отнася до присъщата на атомното ядро енергия, то рандеманът на новия реактор е около 0,0000001%, но енергията, съдържаща се в 1 грам материя, е толкова колосална, че niskият рандеман все пак съответства на достатъчно много енергия.

Недостатъците на електронния синергетичен реактор се проявяват първо в границите на ядрена стабилност, тъй като не може да се изпомпа цялата енергия от ядрото, без да се разруши или поне сериозно да се наруши вътрешното равновесие. Второ, съществуват граници на стабилност, зависещи от вътрешното загряване на използвания метал.

Синергетичен реактор с ядрено възбуждане

От синергетиката произтича схващането на физичното пространство като субстрат, съставен от всевъзможни трептения. На съвкупността от тези дифузни космични вълни, които съставят средата, трябва да съответства значителна плътност на енергията. Нека споменем, че тези излъчвания, съставлящи разсеяната енергия, имат твърде малка дължина на вълната (честота до 1014 Хц) и че материята се ражда в недрата на разсеяната космична среда, когато електрическото поле при случайните си статистически флукуации достига граничната стойност 38,67 Волта/метър. Следователно материята е разсеяна енергия, уловена локално и поддържана в тази форма от резонанс на свободната разсеяна енергия. Тъй като създаването на материята служи за регулиране на енергията, материята не може да расте неограничено във всяка точка от пространството. Известно е, че една вълна се характеризира с три основни параметъра – амплитуда, честота и степен на поляризация. Вълните на разсеяната енергия са по-силни или по-слаби, като някои честоти пренасят повече енергия от други. Когато се начертае кривата на разпределение на разсеяната енергия, се получава планински профил, чиито най-високи върхове съответстват на честотите на неутрона или на протона – двете най-масивни елементарни частици.

Тук няма нищо изненадващо, тъй като материята запазва формата си само чрез резонанс на някои честоти на разсеяната енергия на вакуумните флукутации. Двете най-енергетични честоти осигуряват сцеплението на двете най-тежки основни частици. Електронът и деутронът (ядрото на деутерия – състоящо се от протон и неутрон) съответстват на два върха в кривата на енергетичното разпределение. Всички останали нейни върхове осигуряват сцеплението на все по-тежки и по-тежки ядра. Но тези върхове стават все по-ниски, а честотите – по-високи и това показва, че стабилността на елементите се понижава с приближаване към тежките ядра.

Оттук следва, че стабилността на дадено атомно ядро е свързана с повече или по-малко интензивните взаимодействия между собствената честота на ядрото и честотата на съответната разсеяна енергия. Колебанието на разсеяната среда по време на статистическите ѝ флукутации може да накара дадено съставно ядро да премине от определено състояние на резонанс в друго, като при преминаването освободи енергия в електромагнитна форма, във форма на частица или в двете форми едновременно. Така се достига до идеята за пряко използване на разсеяната енергия, чиито запаси са направо неизтощими.

За практическо използване най-подходящи изглеждат ядрените реакции с \checkmark -радиоактивност, тъй като тя е свързана с отделянето на електрони от ядрото на атома. При \checkmark -разпадането работата се извършва от разсеяната среда. Ключът към извличане на тази енергия е във възстановяването на \checkmark -радиоактивния елемент. Според таблицата за периодите на полуразпадане и енергията, освободена при разпадане на изотопите, въглерод-12 изглежда един от най-интересните основни елементи, защото неговият изобар (еднакво атомно тегло) с бор-12 дава \checkmark -енергия средно от 10 мегаелектронволта. При коефициент на ефикасност $10E-5$ (1 атом на 100000 влиза в реакция) и общ енергиен рандеман 20%, непрекъснатото възстановяване на въглерод-12 при разпадането на бор-12 осигурява 8 кВт на грам. Двадесетина грама биха осигурили 160 кВт енергия, или 217 к.с.

В синергетичния реактор може да се предизвика падане на електрон върху ядрото посредством интензивно магнитно поле, успоредно и противоположно насочено на електричните полета в атома. Попадането на електрон в ядрото на въглерод-12 го превръща в радиоактивен бор-12, който се връща към състоянието на въглерод-12, като освобождава част от разсеяната енергия, взета от средата, чрез \checkmark -радиоактивност. Остава тази енергия да се извлече в практическа форма.

Известно е, че \ddot{Y} -излъчването става предимно в посока на магнитното поле. Така създаденият допълнителен ток може да се използва чрез ефекта на Джоузефсън или като електроните се спрат във вторичната намотка, което направо ще даде променлив ток.

Нека разгледаме следната схема. Графит е вложен в намотка, която създава магнитно поле в обикновен трансформаторен кръг.

Около графита има намотка, която може да създаде допълнително магнитно поле. При отсъствието на ток в тази намотка във вторичната намотка се възстановява пуснатата във въглерода енергия с обичайните за всеки трансформатор загуби. Ако се пусне ток и по намотката около въглерода, като при това се създава необходимото магнитно поле, във вторичната намотка ще се получи няколко пъти по-голяма мощност. Получава се средно няколко пъти повече енергия от подадената на входа.

Третият тип синергетичен реактор използва самогенериращ се разряд. Основната концепция при този вид реактори е да се използват така наречените нулеви флукуации на вакуума. Нулевите трептения са раждани и аниhilация на „виртуални двойки“ – частици и античастици, които се различават от обикновените елементарни частици по нищожно краткото време на съществуването си – $8E-21$ секунди. Възниквайки под нулевото ниво на енергията от вакуума и връщайки се отново там, те като че ли нарушават закона за запазване на енергията. Квантовата електродинамика обяснява този парадокс с помощта на принципа на неопределеността на Хайзенберг. Според него е невъзможно да се знаят всички точни характеристики на частицата и затова не бива да се изисква от природата да спазва точно закона за толкова незначително време, каквото е времето на съществуване на виртуалните двойки. За даден наблюдател като че ли няма нищо. Въпреки това всяка виртуална двойка е повече от реална, тъй като носи по време на своя „живот“ заряд с истинска енергия – около 0,511 мегаелектронволта за виртуалния електрон например. Според изчисленията на американските физици Джон Уилър и Ричард Файнман енергетичният потенциал във вакуума на обикновена крушка е достатъчен да накара всички океани на Земята да закипят.

Самогенериращият се разряд възниква, когато се достигнат определени (критични) плътности на разрядните токове. Тогава създаваните от тях магнитни полета осигуряват намагнитеността на електроните в плазмата. Вследствие на това електроните започват да се движат плавно по циклоидна траектория. Взаимодействието на токовете с техните магнитни полета принуждава електроните да се отклонят към оста на разряда, който има цилиндрична форма. Появява се ново електрично поле.

Именно то позволява да се „включи“ в действие физическият вакуум. В създаденото ново поле вакуумът се поляризира, следователно виртуалните двойки се движат вече не хаотично, а в определена посока. Виртуалните позитрони при това ускоряват електроните на плазмата, като им предават част от енергията си. Вследствие на това токът във веригата се самоусилва.

Известно е, че всички взаимодействия и явления в света се извършват чрез размяна на виртуални частици. При самогенериращия се разряд се осъществява частично отнемане от енергията на вакуума. При определена стойност на токовете и магнитното поле вече не може да настъпи пълна аниhilация на виртуалните двойки – трябва да възникне „някакъв“ виртуален дипол: два разделени заряда с обща за тях отрицателна енергия. Това означава, че заедно с вземането на енергията се извършва преструктуриране и подреждане на вакуума. Освен това се оказва, че при самогенериращия се разряд се ражда нов вид вълново излъчване. Подобно на звуковите вълни получените вълни имат надлъжна компонента на електрическото поле, висока проникваща способност през проводяща среда (в това число и през метали). Такъв вид излъчване, „пробуждайки“ част от скритата енергия на вакуума, може да променя структурата на веществото. При създаване на насочено излъчване от реактор със самогенериращ се разряд ядреният процес на \dot{U} -разпадането се ускорява с 5-6%. При въздействие върху кварцов генератор с висока стабилност с подобно лъчение се наблюдава изменение на честотата му. Освен това при насочено излъчване от реактор със самогенериращ се разряд се забелязва значително намаляване на съпротивлението на жичките при работа на обикновените осветителни крушки, което може да доведе до тяхното изгаряне. Споменатите ефекти на ускоряване на физичните процеси показват, че при работа на реактор със самогенериращ се разряд се получава енергия за сметка на изкривяване на хода на времето в околното пространство. Ако около подобен реактор се създаде допълнително ускоряващо процесите поле, то ефектът от изкривяването на времето чрез девиация на хроналния цикъл на взаимодействие ще бъде още по-голям. Съответно енергията, която би се получила от хроналното преструктуриране на вакуума, би била колосална, тъй като времето на живот на виртуалните частици не би било $10E-21$ или $10E-24$ секунди, а би станало напълно измерима величина, която ще е в зависимост от скоростта и посоката на подаваните възбуждащи вълни. Тогава виртуалните електрони биха могли да се превърнат дори в реални електрони. Всъщност реакторът, запазващ двигателното устройство на

извънземните НЛО, вероятно е от последния тип, като се имат предвид ефектите, които предизвикват в околната среда тези апарати. Вълните, създавани от подобен реактор, са на неутринна основа, което определя голямата им проникваща способност през различни среди.

Останалите от разгледаните типове реактори по всяка вероятност също са използвани в някои НЛО, като при тях вероятно е създадена допълнителна хронална модулация.

СЪЩЕСТВУВАТ ЛИ ОЩЕ СЪМНЕНИЯ ДАЛИ НЛО СА МИТ ИЛИ РЕАЛНОСТ?

Защо е необходимо да се разглежда подобен въпрос след всичко казано дотук в гореизложените глави? Повече от половината от хората в най-развитите страни на Земята определено вярват и са убедени в съществуването на извънземните посетители. Оказва се, че колкото човек е по-информиран по този въпрос, толкова убеждението му е по-силно в гореизложената теза. За съжаление обаче поради информационното затъмнение в тази област и поради липсата на достатъчен интерес много от учените по света, уповавайки се на остарели научни парадигми, са склонни да отрекат или да омаловажат темата за НЛО. Понякога дори авторитетът на тези хора в обществото се използва умишлено от определени среди, за да се всяват допълнителни съмнения в редиците на вярващите.

Голяма вреда при изясняването на проблема нанасят и някои хора, които търсят евтина сензация и умишлено създават фалшификати по тази тема, като се опитват да заблудят обществото. Много от хората, които пък действително са наблюдавали подобни обекти, са склонни да хиперболизират своите преживявания и често доста изкривяват действителната картина на нещата. Шепата хора, които притежават достоверна и точна информация по въпроса, мълчат като риби поради разбираеми съображения. Все пак поради големите трудности, свързани с опазването на подобна тайна, от тези среди макар и рядко изтича достоверна информация по въпроса.

Общо взето, по отношението към разглеждането на проблема НЛО човешкото общество се оказва разделено на определени информационни нива. На най-високото ниво на върха на пирамидата се намират съвременните жреци – групи от учени, работещи в най-секретните лаборатории на големите държави, за чиито разработки се влагат стотици милиарди долари. Наред с тях на същото ниво могат да се поставят определени хора от ръководството на тези страни. Подобно на египетските жреци тези хора държат в ръцете си върховете на човешкото познание във фундаменталните и приложните науки. Наред с това тези хора държат и ключовете към комуникациите с представителите на високоразвитите цивилизации, които посещават планетата ни. На това равнище отговорът на въпроса, дали НЛО са мит или реалност, е пределно ясен и

еднозначен.

Повечето от хората в страните по света са с конвенционален начин на възприемане на действителността. Тези хора нямат достъп до висшите технологии и последните разработки във фундаменталните и приложните науки. Образованието, което са получили някои от тях в университетите по фундаменталните области, с малки изключения е на равнището на науката отпреди 50 години. Що се отнася до приложните науки, там изоставането е средно с около двадесет години.

Масовите медии, като телевизия, радио и преса, поднасят от време на време на хората от това равнище информации от рода на факти, засягащи отделни наблюдения на НЛО или някои научни постижения. Така например от милионите снимки, получени от изстреляните космически кораби и сонди, се публикуват само няколко. Друг е въпросът, дали те са най-интересните. Съвсем закономерно е при такова равнище на информираност хората да си задават въпроса, дали НЛО са мит или реалност.

Все пак трябва да се има предвид, че информационните и интелектуалните нива не бива да се свързват с духовното и нравственото развитие на отделните хора. Човек от по-ниските нива на информираност може да стои в духовно и нравствено отношение на много по-високо равнище от редица индивиди от по-високите информационни нива. В това отношение се наблюдава определен парадокс.

Погледнато ретроспективно, човечеството през последните хилядолетия почти не е мръднало напред в духовното си и нравственото си развитие. Научно-техническата революция, на която сме свидетели, само е увеличила пропастта между правоимачите и безправните, между знаещите и незнаещите.

Все пак остава надеждата, че здравият разум ще надделее и човечеството макар и много трудно ще успее да се справи с нововъзникналите големи противоречия. Не бива да забравяме, че за лошо или добро възможностите на хората, взети като цяло, нарастват с всеки изминат ден. Това, което вчера е било само фантастика, днес е вече реалност. Нима фантастиката на Жул Верн, свързана с полетите до Луната и подводните пътешествия, не се е превърнала в голямата си част в днешна реалност. Какво пречи да се приеме тогава, че „машината на времето“ от фантастиката на Хърбърт Уелс, който е почти съвременник на Жул Верн, няма да се превърне ако не днес, то утре в реалност за повечето от хората.

От тази гледна точка съзнанието на Хомо сапиенс трябва да става

все по-гъвкаво и по-бързо приспособимо към новите реалности, ако иска да бъде в крак с времето, още повече, че под формата на различни феномени като НЛО бъдещето чука на вратата на настоящето.

В това отношение ще бъде добре, ако тази книга е допринесла, макар и малко, за разширяването на познанията на тези, които са я прочели.

РЕЧНИК НА ИЗПОЛЗВАНИТЕ ТЕРМИНИ

АБСОЛЮТНА ТЕМПЕРАТУРНА НУЛА – Най-ниската теоретично възможна температура. Нулата на термодинамичната температура, съответства на $-273,15$ градуса по Целзиевата скала.

АНИХИЛАЦИЯ – Процес на взаимодействие на елементарните частици със съответните им античастици, при което последните се превръщат в други елементарни частици или масата им се превръща в енергиен поток. При взаимодействие на електрон и позитрон се получава гама-лъчение от два или три високоенергетични гама-фотони, разлитащи се в противоположни посоки един спрямо друг.

АНТИЧАСТИЦИ – Елементарни частици, чиято маса и спин са същите като на съответните частици, но имат противоположна стойност на заряда. Античастицата на електрона се нарича позитрон.

БИТУИСТОРНА КОНФИГУРАЦИЯ – Може да се разглежда като съставена от два долепени един до друг туйстора, между които съществува огледална симетрия.

БОЗОНИ – Елементарни частици, които се подчиняват на статистиката на Бозе-Айнщайн. Имат цял спин 0, 1, 2.

ВЪРТЯЩ МОМЕНТ – Мярка за стремежа на една сила да придаде ускорение на дадено тяло или обект, на който действа, стремейки се да го завърти. Дефинира се с произведението на големината на силата и разстоянието по перпендикуляра от оста на въртене по линията на действие на силата.

ДЕВИАЦИЯ – Произхожда от латинския – *devio* – наклон на една страна. Във физиката се използва за обозначаване на малките деформации и изкривявания на различните видове полета в околността на дадена точка в пространството.

ЕЛЕКТРОНВОЛТ (eV) – Извънсистемна единица за енергия, която се използва широко в ядрената физика. Дефинира се с енергията, която придобива един електрон при ускоряването му от потенциална разлика един волт.

ЕФЕКТИВНИ РАЗМЕРИ – Елементарните частици могат да се разглеждат като концентрирана енергия във формата на вълнови пакети, които нямат строго определени размери. Поради това тяхната големина се измерва с ефективни размери, свързани с възможността им да взаимодействат с други елементарни частици.

ЕНТРОПИЯ – Величина, използвана в термодинамиката. Изменението на ентропията се дефинира като отношение на количеството погълната енергия и термодинамичната температура. Ентропията на една система може да се приеме като мярка за степента на нейния безпорядък. Съществуват предположения, че пълната ентропия на Вселената се увеличава.

ИМАГИНЕРНА ВЕЛИЧИНА – Величина, изразяваща се с числа с отрицателен квадрат ($i = \sqrt{-1}$).

ИНВЕРСНА ВЕЛИЧИНА – Величина, която е противоположна по знак и действие на дадената.

КВАНТОВА БИФУРКАЦИЯ НА ВАКУУМА – Бифуркация произлиза от новолатински *bifurcatio*. Свързва се с придобиване на ново качество на движението на дадена динамична система при слабо изменение на нейните параметри. Във физичен смисъл бифуркацията съответства на пренастройка на характера на движение на дадена реална физична система. Основите на теорията на бифуркацията са поставени от Поанкаре. Във физико-математичен смисъл бифуркацията представлява смяна на топологичната структура на фазовото пространство и динамичната система на траекториите в него при слаби изменения на неговите параметри, при което се извършва смяна на устойчивостта на периодичните движения в него. В гореизказания в текста смисъл се имат предвид по-конкретно периодичните движения на енергията във вакуумната структура.

КЕЛВИН (К) – Основна единица от международната система SI за термодинамична температура. Тройната точка на водата или 0°C отговаря на 273,15 К. Интервалите (градусите) на температурата по Целзий и в келвини в температурната скала са еднакви, но са отместени съответно с 273,15 К. При 20°C имаме съответно 293,15 К.

КОМПЛЕКСНИ ВЕЛИЧИНИ – Могат да се разглеждат като съставени от две части – реална и имагинерна. Последните могат да се представят във вида $x + iy$, където x и y са реални величини, а i е квадратен корен от -1 . В случая реалната част е x , а имагинерната е $-iy$.

ЛАМИНАРЕН ПОТОК – Поток на флуид, който се движи плътно и без завихряне по определена форма.

ОКТАВНО ИЗМЕРЕНИЕ – Измерение, което се характеризира с кратни, хармонични честоти на трептене спрямо нашето измерение. Определя се от основни носители на взаимодействие, които се движат със скорост, хармонична на корен квадратен от скоростта на електромагнитните вълни във вакуум.

ОПТИЧЕН ДЕШИФРАТОР – Представлява оптичен аналог на класическия електронен дешифратор. Постъпилите на входа на дешифратора оптични лазерни импулси определят последователното разпределение на оптични импулси в оптичните влакна, свързани към изходите на дешифратора. Тези изходни пикови импулси в отделните влакна се подават последователно с нищожно време на закъснение от порядъка на фемтосекунди. Самите импулси имат подобна продължителност.

ПАРАПОЗИТРОНИЙ – Система, състояща се от електрон и позитрон с противоположно насочени спинови моменти, които се въртят около общ ротационен център един спрямо друг, преди да анихилират и да превърнат масите си в гама-фотони.

ПОЗИТРОН – Елементарна частица, равна по маса на електрона, но с противоположен по стойност електричен заряд.

ПОЛЕВА ТЕМПОРАЛНА МОДУЛАЦИЯ – Процес, при който се управлява скоростта на протичане на часовото време в определена област от пространството, като се използват специални устройства, които създават и модулират избиращо ротиращи със светлинна и надсветлинна скорост физически полета в определената област.

ПОЛИФУРКАЦИЯ НА ВАКУУМА – Процес, подобен по същност на бифуркацията, с тази разлика, че в резултат на слабото изменение на няколко параметъра на вакуумната структура вакуумът придобива няколко принципно нови свойства.

РАДИУС-ВЕКТОР – Положението на произволна точка Р в пространството спрямо дадено начало на координатна система О, може да се определи напълно от посоката и дължината на отсечката ОР. Тази отсечка се нарича радиус-вектор на точката Р.

СИНХРОТРОННО ИЗЛЪЧВАНЕ – Представлява магнитно спиращо лъчение на електромагнитни вълни от заредени частици, които се движат с релативистки скорости, близки до тази на светлината в магнитно поле Н. Подобно лъчение се наблюдава в ускорителите на електрони – синхротроните. Магнитното поле изкривява траекторията на движение на електроните и възникващото при този процес ускорение се явява като причина за електромагнитното синхротронно излъчване. Основното различие от циклотронното излъчване на бавните частици е, че заради доплеровия ефект честотата на излъчване по направление на движението на частиците за високите хармоници интензивността силно нараства. В областта на високите хармоници излъчването практически има непрекъснат спектър. То е съсредоточено в тесен конус с ъгъл на разтваряне, определящ се от масата и енергията на частицата. При своето движение

релятивистките електрони описват полуокръжност – полуспирала. Тъй като честотата им на въртене и на излъчване е много висока, тесният конус на лъчението от тях мени постоянно положението си заедно с измененото положение на вектора на моментната им скорост по траекторията на движение. Това означава, че един наблюдател, намиращ се в равнината на орбитата на електроните, може да наблюдава излъчването само когато векторът на тангенциалната скорост на електрона е насочена към него. Тъй като честотата на въртене, на избухване и на излъчване е много висока, то се наблюдава практически непрекъснат спектър. Важна особеност на синхротронното излъчване е нейната поляризация. За наблюдател, намиращ се точно в плоскостта на орбитата на електрона, излъчването е линейно поляризирано с електричен вектор, постоянно лежащ в плоскостта на тази орбита. От всеки друг ъгъл на наблюдение спрямо тази плоскост се наблюдава елиптична поляризация.

СУПЕРПОЗИЦИЯ НА СКОРОСТИ – Има се предвид векторното сумиране на съответните скорости.

ТЕМПОРАЛЕН ДЕВИАТОР – Уред, който определя деформацията около дадена точка в пространството на хроналното (времето) поле. Принципът на действие на този уред се базира на измерването на разликите в показанията на два свръхпрецизни, свръхточни и свръхстабилни часовника, чиито активни детекторни елементи са поставени на определено разстояние един от друг.

ТРАНСПЮТЪР – Компютър, на който последователният принцип на работа и изпълнение на командите във времето е заменен с паралелен. В резултат на това бързодействието на транспютъра е много по-голямо от това на класическия компютър.

ТРАНСФАЗЕР – Представлява оптичен транзистор, при който с помощта на слаб лазерен лъч може да се управлява силен лазерен лъч. Активният елемент на трансфазера е изграден от бистабилен кристал, съдържащ слоеве от индиев антимоид или галиев арсенид с примесени алуминиеви атоми. За разлика от обикновения транзистор, който в ключов режим (на пропускане или спиране на електрическия ток) може да работи с честота до 500 ГХц (500 милиарда превключвания за една секунда), трансфазерът позволява около 10000 пъти по-високо бързодействие. То се дължи на факта, че фотоните се движат с много по-голяма скорост от електроните. Освен това влиянието на електромагнитните полета върху тях е много по-слабо изразено и смущенията при предаване са съответно много по-малки. На базата на трансфазери са създадени редица оптични аналози на много електронни схеми и устройства.

Създадените оптични компютри са много по-бързи от електронните им събратя.

ТРАНСФАЗЕРНА МАТРИЦА – Представлява матрица, изградена от трансфазери, съдържаща няколко милиона такива елементи, разположени в една равнина във формата на кръг или на квадрат. Чрез подобна матрица може да се управлява избирателно мощен лазерен лъч, който преминава перпендикулярно на равнината на матрицата. По този начин енергията в отделни точки от сечението на лъча може да се регулира във всеки момент.

ТРАНСФАЗЕРНА МОДУЛАЦИЯ – Използват се възможностите на трансфазерната матрица да създаде ротираща около центъра на сечението на лазерния лъч прецесионна вълна. Така създадената вълна може да възбужда точките от дадена пространствена област с много висока скорост. Тази скорост е изцяло зависима от скоростта на управление на ключовите елементи в трансфазерната матрица. За да се постигне голямо бързодействие при това управление, трансфазерите на матрицата се свързват паралелно чрез оптични влакна към изходите на оптичен компютър.

ТРАНСФАЗЕРНА ХРОНАЛНА МОДУЛАЦИЯ – При подобна модулация се използват няколко трансфазерни матрици, които са разположени в кръг на равни разстояния помежду си и са наклонени под малък ъгъл, който може да се регулира около обща централна ос. Управлението на тези матрици е синхронизирано във времето, така че във всеки момент лазерните лъчи, преминаващи през всяка една от тях, да се срещат в определени точки от пространството под тях, които да менят едновременно с това положението си около споменатата по-горе ос. По този начин създаденото въртящо се поле може да възбужда с много висока скорост последователно дадена пространствена структура. Ако мощността на така управляваните лазерни лъчи в пресечните точки е такава, че да създаде 1000 милиарда свободни електрона в обем един кубичен сантиметър, или напрегнатостта на полето в лъчите достигне 1000 волта на линеен метър, то в съответната среда се създава плазма. В така създадената плазма ротира две вълни. Едната от тях се движи със скорост, близка до тази на светлината, а другата ротира с тангенциална скорост 17315 пъти по-голяма от предходната. Синхронизираните с помощта на матриците вълни създават условия за управление на хроналното часово време в избраната пространствена област.

ТУИСТОР – английски – посукан, изкълчен в пространството. Понятието е въведено от Роджър Пенроуз за определени обекти във

физиката.

ТУНЕЛЕН ПОЛЕВИ ПРЕХОД – Преход, при който даден обект преминава през определена енергетична бариера, като използва свойствата на дадени полета да снижават локално височината на съответния енергиен праг.

УСЛОВИЕ ЗА ПРОСТРАНСТВЕНА ВЪЗБУДИМОСТ НА АТОМИТЕ – Има се предвид, че фронтът на вълновия пакет на фотона при своето разпространение не трябва да бъде изкривен повече от даден допустим ъгъл спрямо посоката на разпространение на вълната, за да може да възбуди конкретен атом.

ФОНОВО РЕЛИКТОВО ЛЪЧЕНИЕ – Микровълново електромагнитно излъчване, разпространяващо се в Космоса със средна температура 2,7 К. Съществува хипотезата, че фоновото излъчване е остатъчно (реликтов) от гигантски космически взрив, станал преди близо 18 милиарда години, при който е започнало разширение на видимата от нас Вселена.

„Ф-Т“-ТРАНСФОРМАЦИЯ – При използването на това понятие се изхожда от тезата, че Вселената представлява сложен конгломерат от наложени едно в друго пространства и измерения. Всяко от тези измерения се характеризира с определена структура, скорост и динамика. Според същата теза всички тези пространствени измерения са определени и закодирани в най-елементарните клетки, изграждащи вакуумната микроструктура. В случая на горната трансформация с „Ф“ е означено нашето тримерно пространство, за което най-характерни са фотонните носители на електромагнитното взаимодействие. С „Т“ е обозначено най-близкото до него по скорост и динамика октавно пространство, за което са характерни като основни носители тахионите, определящи гравитационното взаимодействие. При гореупоменатия процес на трансформация се извършва прехвърляне на масата на даден обект от нашето „Ф“-пространство в „Т“-пространството, като се използват някои специални ефекти и процеси от физиката.

„Ф-Т-Д“-ТРАНСФОРМАЦИЯ – Разглеждането е аналогично на описания вече процес на „ф-Т“-трансформация, с тази разлика, че се въвежда ново допълнително „Д“-пространствено измерение. Характерна особеност на последното е, че то може да се разглежда като спрегнато и свързано с нашето „Ф“-пространство. В „Т“-пространството много от процесите, характерни за нашето измерение, изглеждат обърнати, а други – противоположно насочени. Вероятно благодарение на съществуването на това пространство има положителни и отрицателни електрични

заряди, както и има възможност за обръщане на хода на времето.

ЦИКЛОТРОННО ИЗЛЪЧВАНЕ – Представлява електромагнитно излъчване, дължащо се на заряди, движещи се във външно магнитно поле B , които под действието на силата на Лоренц описват спирални траектории около магнитните силови линии на това поле. Въртящите се в магнитното поле заредени частици със скорост много по-малка от скоростта на светлината, изпускат спирачно магнитно лъчение на определени хармонични честоти. Ъгловата скорост на завъртане на тези частици се нарича циклотронна (жиромагнитна) честота. Частиците излъчват вълни както на тази основна честота, така и на кратни на нея по-високи хармонични честоти. За електроните тази честота е от порядъка на 17,6 мегахерца. Характерно за циклотронното лъчение е, че с увеличаване на номера на съответната хармонична честота интензивността на излъчването рязко спада.

ЦУГ – Произлиза от немската дума Zug – влак, прелитане. С това понятие във физиката се означава последователността от върхове и падини на светлинната вълна, излъчена от един елементарен излъчвател, например атом, за времето на един акт на излъчване. Квантов аналог на цуга е дължината на един фотон. Вълновият цуг на фотона можем да си го представим като отрязък от синусоида в пространството или като вълнов пакет с определена дължина. Тази дължина на „късчето синусоидално трептене“, определящо пространствената картина на единичен фотон, е

$$L = ct,$$

където t е времето на излъчване, което е от порядъка на 10 наносекунди (10 милиардни части от секундата);

c – скоростта на светлината в съответната среда.

Дължината и времето за образуване на един цуг се наричат още дължина и време на кохерентност, тъй като при еднократен акт на излъчване лъчението е винаги кохерентно (векторите на електричното и магнитното поле на вълната не променят плоскостта на своето трептене по дължината на вълновият цуг). Енергията, която пренася всеки фотон, е пряко свързана с броя на вълните, които се нанасят по дължината на неговия цуг. Колкото този брой е по-голям, толкова по-голяма е енергията, заключена в неговите граници, и толкова съответният фотон е по-енергичен.

За илюстрация на вида на вълновия цуг – нека разгледаме един елементарен акт на излъчване от водороден атом. Единственият електрон се движи около ядрото на този атом приблизително със скорост 137

пъти по-малка от скоростта на светлината във вакуум, или приблизително с 2300 км/сек. Дължината на орбиталата, по която обикаля този електрон, е от порядъка на една милиардна част от метъра. Това означава, че за време една секунда електронът би направил 1000 трилиона обиколки около протона в ядрото на атома. Ако в определен момент под действието на приложено външно поле, електронът слезе на по-ниска енергетична орбита, то за времето на това спускане, което е от порядъка на 10 милиардни от секундата, електронът би се завъртял около 230 милиона пъти.

Ако вакуумът за улеснение си го представим като някаква течна среда, в която е потопен разглежданият атом, то при всяка от тези милиони обиколки около ядрото, електронът би „създавал“ по една вълна от вълновият пакет (цуг) на излъчения фотон. От времето на излъчване и от скоростта на светлината би следвало, че дължината на този цуг би била от порядъка на 3 метра. Във тези три метра ще бъдат нанесени последователно 230 милиона вълни, всяка от които би имала дължина от порядъка на една милионна част от метъра. Само в основното състояние на водорода досега са възпроизведени над 720 устойчиви нива с различна енергия. Разликите в енергията на прехода между всеки две от тях е различна и поради това излъчените фотони биха имали различен брой вълни по дължината на вълновия си цуг.

Ако избраната орбитала на електрона в атома е сферична, то вълновият пакет на излъчения фотон би имал формата на сфера с дебелина около 3 метра, която постоянно се отдалечава от излъчилия я атом със скоростта на светлината. Тъй като в различните тела има стотици милиарди атоми, то при създаване на процес на излъчване в тях, създадените милиарди вълнови пакети – фотони биха дифрактирали и взаимодействали първо със заобикалящите излъчвателя атоми на тялото. В резултат на това взаимодействие, фотоните биха изменили съществено своята първоначална излъчена форма. Въпреки това изменение, дължината на вълновият цуг на всеки от тях не би се променила. Ако обаче тялото се движи със скорост близка до скоростта на светлината и в него се създаде процес на забавяне на времето на излъчване, то създадените фотони биха имали вълнов цуг, по-дълъг от нормалния. Тези „ненормални“ фотони не биха били в състояние да възбудят адекватно нормални атоми, намиращи се извън движещото се тяло. Освен това поради бързото отместване на излъчващият източник в гореописания случай за времето на един елементарен акт на излъчване, центърът на този източник би се отместил на разстояние 3 метра, а това разстояние е съизмеримо с

дължината на самия вълнов пакет – цуг на фотона.

В резултат на това самият излъчен фотон ще бъде деформиран не само от гледна точка на дължината на своя цуг, но и от разположението на самия вълнов пакет в пространството, който ще бъде изкривен.

МНОЖИТЕЛИ И ПРЕДСТАВКИ ЗА ОБРАЗУВАНЕ НА КРАТНИ ЕДИНИЦИ

Множител	Представка	Международно означение	Българско означение
10E+18	екса	E	Е
10E+15	пета	P	П
10E+12	тера	T	Т
10E+9	гига	G	Г
10E+6	мега	M	М
10E+3	кило	k	к
10E+2	хекто	h	х
10E+1	дека	da	да
10E-1	деци	d	д
10E-2	санти	c	с
10E-3	мили	m	м
10E-6	микро	μ	м
10E-9	нано	n	н
10E-12	пико	p	п
10E-15	фемто	f	ф
10E-18	ато	a	а

СНИМКИ И ФИГУРИ

1. НЛЮ, заснет отблизо на слънчева светлина
2. Заснетият от „Маринър-9“ сфинкс на Марс
3. Размери и ориентация на заснетото лице (сфинкса на Марс)
4. Снимка на пирамидалните форми на Марс, направени от сондата „Викинг-1“
5. Американската междупланетна станция „Пайнър-Венера-1“
6. Платото Тера Иштар заема площ, равна на Австралия
7. Данните от радарното изображение, получено през облаците на Венера от „Пайнър-Венера-1“, показват наличието на три големи плата на Венера – Тера Афродита, Тера Иштар и Район Бета. Най-високата планина на Венера Максвел има височина 10800 метра
8. На снимката: Специалист от университета „Джон Хопкинс“ в Балтимор, САЩ, държи отливка на възстановения череп на хоминид, който археолозите разкриха в Северна Кения през 1985 г. Находката е на 2.5 милиона години
9. Карта на открити скални рисунки по повърхността на Земята
10. Череп на хуманоид, открит в масово гробище в Аризона
11. Графика, показваща историческата поява на различните видове скални рисунки по земното кълбо
12. Голямата пирамида в Ур (зигурат)
13. Стъпаловидната пирамида на Джосер, висока 59 метра
14. Високият 2.5 метра хуманоид, открит в кариерата Ал Харрах в Египет
15. Морфологичен и композиционен анализ на марсианските пирамиди
16. Каменните кълба от Коста Рика
17. Кристалният череп, открит в Хондурас
18. Черепът на хуманоида, открит в Северна Каролина
19. Снимка на пришълец, заобиколен от сътрудници на специалните служби на САЩ, направена на 29 септември 1991 година в планините на Западна Вирджиния
20. Главната сграда на Агенцията за национална сигурност на САЩ
21. Модерна радиолокационна станция с фазирана антенна решетка, способна да открива цели на разстояние, по-голямо от 5000 км. Честотният диапазон на работа на станцията е от 420 до 450 мегагерца

22. Карта на полуостров Юкатан в Мексико, където е разположена „Долината на мълчанието“

23. Карта на земното магнитно поле (1980 г.)

24. Карта, показваща взаимното разположение на географския и магнитния полюси в Северното полукълбо на Земята

25. Релефна карта на дъното на Атлантически океан. Добре се вижда дълбокият каньон северно от Пуерториканското крайбрежие и пирамидалната структура южно от полуостров Флорида

26. Карта, изобразяваща местоположението на Бермудския триъгълник

27. На снимката са показани останките от катастрофиралия през 1947 г. край Розуел космически кораб

28. Снимка от тайните служби на американските военновъздушни сили: НЛО над Капитолия

29. Кацнал летящ диск на глетчера Скерзен в алпийския масив Бернина, близо до швейцарско-италианската граница. Снимките са направени на 31 юли 1952 г. от италианския инженер Джанпиеро Монгуци

30. Разрез на американския ракетен самолет X-15:

1 – двигател; 2 – резервоар за гориво; 3 – крила; 4 – резервоар за течен кислород; 5 – балон с течен азот; 6 – акумулатори; 7 – кабина на летеца; 8 – балон с хелий; 9 – резервоар с водороден прекис

31. Американският модул се насочва за кацане на лунната повърхност

32. Американската капсула в орбита около Луната

33. Корабът „Ийгъл“ на Луната

34. Среца на лунната повърхност

35. Лунният автомобил, доставен от „Аполо-15“

36. Снимка на самолет „Мартин Б-47“ с придружаващ го НЛО, направена през септември 1954 г.

37. Чертеж на секретната руска ракета Н-1

38. Вероятно така изглежда атмосферата на Титан

39. Рисунка на пришълец от сивата хуманоидна раса

40. Изображение анфас на сив хуманоид

41. Рисунка, направена от Бети Хил под хипноза след отвличането ѝ на борда на чуждия кораб

42. Намереният от М.Фиш съответстващ участък от звездното небе по рисунката на Бети Хил – звездите Дзета I и Дзета II са обозначени с S 1, 2, а съзвездието Мрежа (RET) се намира на 37 светлинни години от Слънцето (SUN)

43. Кълбовидна капсула, закрепена под корпуса на летящ диск
44. Летящ диск от звездния куп Плеяди над Швейцария. Снимката е направена от швейцареца Едуард Били Майер през 1975 г.
45. Карта, показваща разстоянията между галактиките и Млечния път
46. Млечният път и най-близките до него галактики
47. Таблица 1. Вероятност да има разумен живот на най-близките до Слънцето звезди (не е включена в текста поради недостоверността ѝ)
48. Дванадесетте най-близки до Слънчевата система звезди
49. Карта на телевизионните предаватели с ефективна излъчвателна мощност 50 или повече киловата
50. Местоположение на Слънчевата система в нашата Галактика
51. Модел на нашата Галактика, гледана в „профил“. В халото около централния участък на Галактиката са разположени кълбовидни звездни купове от рода на М-13
52. Посланието, изпратено към галактиката М-13 от радиотелескопа в Аресибо
53. Разположение на водородните облаци в нашата Галактика
54. Схема на по-важните елементи на Млечния път
55. Местоположение на Слънчевата система в ръкава Орион
56. Самолет на американските военновъздушни сили с монтирана върху тялото мощна лазерна система
57. Един възможен начин за посяване на живот на гостоприемни планети. След меко кацане на капсула пакетче с микроорганизми се разтваря, бактериите попадат във водата и животът започва
58. Радиотелескопът в Ню Мексико, САЩ. Съоръжението се състои от 27 антени с диаметър 25 метра. Антените са поставени подвижно върху Y-образна релсова система, чиито рамена са с дължина 21 км
59. Космическият телескоп „Хъбъл“ се отделя от тялото на космическата совалка
60. Телескопът „Хъбъл“ в орбита около Земята
61. Схематичен разрез на телескопа „Хъбъл“
62. Така изглежда следата, оставена от приземил се летящ диск
63. Дисколетът MOLLER-200X в полет
64. Полет във времето
65. Последна проверка на мазерен атомен часовник преди да се монтира в ракета за изстрелване на височина 10000 км и да се направи още един опит, доказващ теорията на Айнщайн
66. Илюстрация на наблюдаваните траектории на движение на НЛО

в атмосферата на Земята

67. Схема на възможен преход на НЛО в космическото пространство

68. Класификация на наблюдавани форми на НЛО

69. Създаване на двойка виртуални частици

70. Илюстрация на Ефекта на Казимир

71. Създаване на двойка частици електрон и позитрон от гама-фотон с енергия 1,022 мегаелектронволта

72. Изображение на общ туистор в пространство с три измерения. Въртящи се кръгове обикалят повърхности с форма на обръч, наречени торуси. Торусите се свиват върху единствен въртящ се кръг, който се движи със скоростта на светлината в посока на движението на частицата

73. Таблица 2. Взаимодействие, конфигурация, носители и скорост на елементарни частици

74. Пространствено-времево движение на планетата Земя около Слънцето. Елипсовидната земна траектория всъщност е спираловидна

75. От спътникова перспектива и нарисувана от компютър 15000 пъти увеличена релефност. Земята не е добре оформено кълбо, а има форма на картоф. В Индийски океан се вижда 100-метрова вдлъбнатина, а в северната част на Атлантика – 65-метрова гърбица

76. Според гравиметричната карта на Швейцария, ако приемем, че територията на страната е покрита с вода, „Швейцарският океан“ не е с равна повърхност. Причина за различията в гравитацията е тъй нареченото „тяло Иврея“, огромна скална маса с огромна плътност, разположена дълбоко под южното подножие на Алпите, която деформира гравитационното поле на територията на Швейцария

77. Трансфазерът е оптичен превключвател и усилвател. Малките промени в слабия управляващ лъч водят до големи промени в силния управляван лъч

78. При лазера със свободни електрони падащите електрони взаимодействуват с магнитно поле. Това означава, че те се спират от една страна и излъчват от друга фотони с малка дължина на вълната

79. Схема на експериментален синергетичен реактор

80. Таблица 3. Множителители и представки за образуване на кратни единици

КРАЙ

© 1996 Николай Александров

Източник: <http://bezmonitor.com>
Сканиране, разпознаване и редакция: Коста Борисов, 2003

Публикация:

Николай Александров

Феноменът НЛО

(Хипотези, факти и нови загадки)

Българска, първо издание

Редактор Марин Найденов

Коректор Мая Накова

Предпечатна подготовка „Литера Прима“

Издателство „Литера Прима“

София, 1996

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2676>]